

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬา
ระหว่างโรงเรียนส่วนกลาง กรมพลศึกษา ประจำปี 2556

นางสาวศิริพร สันติวัฒนา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่วันที่การศึกษาร 2556 ที่เก็บรักษาในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ 2556 ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS IN MALE
COMPETITION OF TABLE TENNIS, THE CENTRAL INTERSCHOLASTIC COMPETITION
OF DEPARTMENT OF PHYSICAL EDUCATION IN THE YEAR OF 2556

Miss Siriporn Santiwattana

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science
Faculty of Sports Science
Chulalongkorn University
Academic Year 2013
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียน ส่วนกลาง กรมพลศึกษา ประจำปี 2556

โดย

นางสาวศิริพร สันติวัฒนา

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดร.ชรินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิลปชัย สุวรรณธาดา)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ชัชชัย โกมารทัต)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรัส ดาราศักดิ์)

ศิริพร สันติวัฒนา : ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาทেবলটেননিসชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลาง กรมพลศึกษา ประจำปี 2556. (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS IN MALE COMPETITION OF TABLE TENNIS, 120 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาทেবলটেনนিসเยาวชนชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาทেবলটেনนিসเยาวชนชายที่ลงแข่งขันประเภทชายเดี่ยวรุ่น 13-14 ปี 15-16 ปีและ 17-18 ปี ในการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556 จำนวนทั้งหมด 158 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ช แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬา และตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบสหสัมพันธ์ (Pearson Correlation Coefficient) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

1.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาทেবলটেনนিসพบว่า พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันของนักกีฬาทেবলটেনนिसพบว่า พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา

ลายมือชื่อนิติต .....

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

5578418539 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS: COACH/COACHING BEHAVIORS/TABLE TENNIS/SUCCESS/YOUTH

SIRIPORN SANTIWATTANA: THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS IN MALE COMPETITION OF TABLE TENNIS, THE CENTRAL INTERSCHOLASTIC COMPETITION OF DEPARTMENT OF PHYSICAL EDUCATION IN THE YEAR OF 2556. ADVISOR: ASSOC. PROF. CHUCHCHAI GOMARATUT, 120 pp.

The purpose of this research was to study and analyze the relationship between coaching behavior and the accomplished outcomes of table tennis male youth players. 158 samples were male table tennis players under the aged of 13-14, 15-16, and 17-18 years old who joined the table tennis competition 2013 which was organized by the department of Physical Education on December 9-12, 2013. The interviewed questionnaires were used to collect data about coach behavior and result record of table tennis competition as well as the accomplished outcomes of each table tennis youth player. The data were analyzed in statistic by finding percentages, mean and standard deviation of each item. The data were analyzed to determine pearson correlation coefficient at significant level .05

The result were described below:

1. The relationship between coaching behaviors and success by the expectation of table tennis youth players. The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, and Winning second, which was associated at high level with players in high success group. The coaching behaviors on coaching approach way emphasized on game approach way by coach was associated at moderated level with players in high success group. The coaching behaviors on coaching style emphasized on cooperative style was associated at moderated level with players in high success group.

2. The relationship between coaching behaviors and success outcome of table tennis youth players. The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, and Winning second, which was associated at moderated level with players in high success group. The coaching behaviors on coaching approach way emphasized on game approach way by coach was associated at moderated level with players in high success group. The coaching behaviors on coaching style emphasized on cooperative style was associated at high level with players in high success group.

Field of Study: Sports Science

Student's Signature .....

Academic Year: 2013

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ซัชชัย โกมารทัต ผู้เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งคอยชี้แนะ และสั่งสอนมาโดยตลอดจนทำให้งานวิจัยประสบความสำเร็จด้วยดีและขอขอบคุณนายฤทธิชัย ชัยมงคล และนางสาวศิริพันธุ์ สันติวัฒนา ผู้ช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยให้เป็นอย่างดี

สุดท้ายขอขอบพระคุณ แม่ พี่ชายที่ช่วยให้แนวคิดในการแก้ปัญหาและเป็นกำลังใจที่ดีให้ผู้วิจัยมีความอดทนในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเสมอมา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามในการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	6
ประโยชน์ที่ได้รับ	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
1. ประวัติกีฬาเทเบิลเทนนิส.....	10
2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช.....	11
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย.....	22
4. คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ.....	25
5. พัฒนาการของเยาวชน.....	26
6. ทฤษฎี ความหมาย ลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคล.....	28
7. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันเทเบิลเทนนิส	29
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทเบิลเทนนิส	47
ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬา	59
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
สรุปผลการวิจัย	65
อภิปรายผลการวิจัย	68
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	71
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	72
รายการอ้างอิง	73
ภาคผนวก.....	76
ภาคผนวก ก.....	77
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	77
ภาคผนวก ข.....	88
แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา	88
ภาคผนวก ค.....	104
รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	104
ภาคผนวก ง	106
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ.....	106
ภาคผนวก จ.....	113
แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ	113
ภาคผนวก ฉ.....	117
ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล	117
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	120

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา.....	47
ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละประสบการณ์ของโค้ชในการเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสและเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส.....	48
ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของอายุนักกีฬา	49
ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นเทเบิลเทนนิสตั้งแต่แรกเริ่มของนักกีฬาและระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬาเทเบิลเทนนิส	50
ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวัน จำนวนของวันการฝึกซ้อมต่อสัปดาห์ และจำนวนระยะเวลาในการเตรียมตัวแข่งขัน	51
ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬาในพฤติกรรมโค้ชของโค้ช	53
ตารางที่ 7 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของการจำแนกกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส	54
ตารางที่ 8 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง(n=86).....	55
ตารางที่ 9 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬากลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ(n=72)	56
ตารางที่ 10 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬากลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง(n=24).....	57
ตารางที่ 11 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ(n=110).....	58
ตารางที่ 12 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬากลุ่มประสบความสำเร็จระดับสูง	59
ตารางที่ 13 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬากลุ่มประสบความสำเร็จระดับต่ำ.....	60

ตารางที่ 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน
 ของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง..... 61

ตารางที่ 15 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการ
 แข่งขันของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ 62

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่ต้องอาศัยทักษะความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และการประสานงานของเท้าและมือรวมถึงความไวของสายตา โดยผู้เล่นต้องตีลูก โต้ตอบกับฝ่ายตรงข้ามให้ทันจึงเป็นกีฬาที่สร้างความท้าทายและความสนุกและเพลิดเพลินกับผู้เล่น นอกจากนี้เทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่ผู้เล่นได้รับบาดเจ็บน้อยมากถ้าเทียบกับกีฬาชนิดอื่นๆ ซึ่งในการเล่นกีฬาสามารถแบ่งชนิดกีฬาตามลักษณะของการเล่นได้ 3 ประเภท คือ 1. กีฬาปะทะ (Contact and Collision) เป็นกีฬาที่ต้องใช้กำลังเข้าปะทะกัน เช่น มวยสากล มวยไทย เทควันโด ยูโด มวยปล้ำ 2. กีฬาที่อาจมีการกระทบกระแทกกันอย่างจำกัด (Limited contact and impact) เป็นกีฬาที่ไม่มีเจตนาเข้าปะทะกันแต่มีโอกาสรุกกระทบกระแทกกันบ้าง เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล ฮ็อกกี้ แอนด์บอล ฟุตซอล จักรยาน กระโดดน้ำ 3. กีฬาที่ไม่มีการกระทบกระแทก (Noncontact) เช่น ว่ายน้ำ เทนนิส แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส กอล์ฟ ยิงธนู ซึ่งเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาจัดอยู่ในประเภทไม่กระทบกระแทกกันของผู้เล่น จึงได้รับบาดเจ็บจากการเล่นน้อย ด้วยเหตุนี้เทเบิลเทนนิสจึงเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างมากและได้รับการบรรจุให้อยู่ในการแข่งขันกีฬาระดับโลกอีกด้วย (วิชาการ.คอม, 2010 : <http://www.vcharkarn.com/rss/article/>)

ซึ่งประเทศไทยได้นำกีฬาเทเบิลเทนนิสมารวมเป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้วิธีการเล่นที่ถูกต้อง ซึ่งเยาวชนบางคนให้ความสนใจมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมจนได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนในการแข่งขันระดับต่างๆ ทั้งนี้ประเทศไทยได้มีนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ประสบความสำเร็จและสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศจำนวนมากได้แก่

ประเภทหญิงเดี่ยว คือ นันทนา คำวงศ์ ได้เข้าร่วมการแข่งขันโอลิมปิกฤดูร้อน 2008 และได้รับเหรียญเงินซีเกมส์ ค.ศ.2011 (นันทนา คำวงศ์- วิกิพีเดีย:<http://th.m.wikipedia.org/wiki/>)

ประเภทชายคู่ คือ ภูซงค์ สงวนสิน ได้รับเหรียญทองซีเกมส์ 2001

ประเภทชายคู่ คือ ภาคภูมิ สงวนสิน ได้รับเหรียญทองซีเกมส์ 2001 (คอลัมน์ซีเกมส์ ,2009:<http://www.siamsport.co.th/seagame.2009/>)

จากที่กล่าวมาเป็นเรื่องที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับวงการกีฬาเทเบิลเทนนิสไทยอย่างมากที่นักกีฬาได้สร้างชื่อเสียงในระดับประเทศหรือระดับอาเซียนแต่อย่างไรก็ตามนักกีฬาเทเบิลเทนนิสไทยยังไม่สามารถก้าวข้ามไปสู่ความเป็นเลิศในระดับเอเชียหรือระดับโลกได้ด้วยเหตุนี้อาจเป็นเพราะความพร้อมของนักกีฬา ผู้ปกครอง สมาคมฯหรือแม้กระทั่งผู้ที่ทำหน้าที่โค้ชเทเบิลเทนนิส

โค้ชคือผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาอย่างมากเพราะเป็นผู้ที่ใช้เวลากับนักกีฬาได้นานถ้าเทียบกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาเพราะต้องฝึกและสอนนักกีฬาในแต่ละช่วงของการฝึกก่อนที่นักกีฬาจะแข่งขัน โค้ชต้องถ่ายทอดความรู้เทคนิคและแทคติคในการเล่นรวมถึงการปลูกฝังจริยธรรมในการเล่นกีฬา ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงโค้ช ดังนี้

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า โค้ชควรมีปรัชญาสำหรับการโค้ชเพื่อเป็นแนวคิดหรือแนวทางในการปฏิบัติ แม้ว่าการเป็นโค้ชที่ดีจะต้องมีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ การกีฬา และการเสริมสร้างเทคนิคและแทคติก แต่ปรัชญาของการโค้ชจะเป็นตัวกำหนดว่าโค้ชจะใช้องค์ความรู้ที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดได้อย่างไร ปรัชญาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการที่จะช่วยให้โค้ชได้มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและปรับปรุงนักกีฬาให้แสดงทักษะความสามารถของตนเองไปสู่จุดสูงสุดได้

สมอลล์ (Smoll, 1977) กล่าวว่าพฤติกรรมระหว่างโค้ชที่มีต่อนักกีฬาในทางบวกจะส่งผลต่อประสบการณ์ของนักกีฬารวมถึงการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาของนักกีฬาได้ดีด้วย

แม็คโครสกี (McCloskey, 1999) กล่าวว่าโค้ชควรใช้วิธีการควบคุมและพัฒนาทักษะนักกีฬาด้วยการให้แรงจูงใจด้านบวกและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์โดยการสื่อสารกับนักกีฬาเพื่อประเมินความเข้าใจของนักกีฬาจากการเรียนและการตรวจสอบความก้าวหน้าของการฝึกกีฬา ซึ่งทั้งสามวิธีเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการฝึกซ้อมนักกีฬาเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

จากคำกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าโค้ชที่ดีควรมีหลักปฏิบัติของตนเองเพื่อช่วยในการตัดสินใจ และศึกษาค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อใช้ในการปรับวิธีการโค้ชเพื่อการประเมินตัวนักกีฬา รวมถึงการปรับรูปแบบการโค้ชในการควบคุมนักกีฬา การรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬาเพื่อให้ นักกีฬามีการรับรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่เล่นและการให้แรงจูงใจในด้านบวกเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเล่นกีฬาด้วย

ดังนั้นตัวโค้ชจึงมีผลต่อการรับรู้ของนักกีฬา และโค้ชแต่ละคนก็มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน จึงมีผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงพฤติกรรมโค้ชว่า

เชลลาดูรี (Chelladurai, 1990) กล่าวว่าสถานการณ์ และสังคมย่อมมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของโค้ชเพื่อสร้างทีมให้บรรลุเป้าหมาย โดยลักษณะของความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพของนักกีฬามีอิทธิพลต่อการกำหนดพฤติกรรมโค้ช ทั้งพฤติกรรมที่จำเป็นและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ รวมทั้งพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสามารถในการเล่นและมีผลต่อการสร้างแรงจูงใจภายในของนักกีฬา

จากคำกล่าวนี้มีปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อพฤติกรรมโค้ช เช่น องค์กร สโมสรกีฬา ผู้จัดการทีม และตัวนักกีฬาเอง โดยตัวนักกีฬานั้นช่วงวัยที่แตกต่างกันย่อมมีผลต่อพฤติกรรมโค้ชที่โค้ชแสดงออกมา ซึ่งวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดของร่างกายอยู่ในช่วง 13-15 ปี ดังนั้นนักกีฬาเยาวชนจึงเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเจริญเติบโตของร่างกายและอารมณ์ที่ชัดเจนมากซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงเยาวชนดังนี้

เสาวนีย์ เสนาสุ อ่างถึงใน สมิทธิ์ สระอุบล (2534) กล่าวว่า เยาวชนเป็นช่วงวัยที่สำคัญที่สุด เพราะวัยนี้กำลังร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงสามารถเพิ่มผลผลิตได้มากเพื่อเป็นพลังของชาติต่อไป ในการใช้ความคิดความอ่านที่จะเกิดการสร้างสรรค์ผลงานด้านต่างๆได้อย่างมากมาย

สุกรีัย รัชศรีทอง (2530) กล่าวว่า เยาวชนเป็นช่วงที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็ก และความเป็นผู้ใหญ่ยิ่งกว่านั้น เยาวชนเป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและความอยู่รอดของชาติจึงควร

ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ ต่อเนื่องจากความสนใจที่ได้รับเมื่ออยู่ในวัยเด็กเพื่อให้เยาวชนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

จากที่กล่าวมาเยาวชนควรได้รับการดูแลเพื่อเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต ด้วยเหตุนี้ในด้านกีฬาจึงควรพัฒนานักกีฬาเยาวชนเพราะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายมาก ถ้าได้รับการดูแลที่ดีและการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจะทำให้ นักกีฬาสามารถดึงศักยภาพที่มีอยู่อย่างเต็มที่และส่งเสริมให้เป็นนักกีฬาผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและสามารถสร้างชื่อเสียงในระดับโลกให้กับประเทศชาติต่อไป

ดังนั้นการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาให้มีประสิทธิภาพควรเริ่มจากนักกีฬาระดับเยาวชน เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานให้นักกีฬา ด้วยเหตุนี้โค้ชจึงควรมีความรู้ ความสามารถและการปฏิบัติให้เหมาะสมกับการโค้ชในนักกีฬาเยาวชน

ในการทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาพฤติกรรมกรรมการโค้ชกีฬาโดยหลักๆมี 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชซึ่งแบ่งออกได้ 2 แบบคือ เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับหนึ่งชัยชนะเป็นอันดับรอง และการเน้นชัยชนะเป็นอันดับหนึ่งการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง ซึ่งโค้ชกีฬาจำนวนมากคิดว่าตัวเองเป็นแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง แต่โค้ชก็พยายามดึงนักกีฬาที่เก่งแต่ได้รับบาดเจ็บเพื่อให้ลงเล่นต่อ จะเห็นได้ว่าความคิดกับสิ่งที่ทำสวนทางกัน.ด้านวิธีการโค้ชแบ่งได้ 2 แบบ คือ วิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่นและวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม ด้านรูปแบบการโค้ชแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเป็นผู้ควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมีคล้อยตามนักกีฬา และรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จากสิ่งที่กล่าวมาโค้ชอาจจะมองตัวตนลำบาก ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์ตามการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อพฤติกรรมโค้ชว่าโค้ชมีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสอย่างไร โดยดูจากผลความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ความสำเร็จของนักกีฬาจากการปฏิบัติตามความคาดหวัง และความสำเร็จของนักกีฬาตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน โดยเลือกทำในกลุ่มเยาวชนชาย 3 รุ่น คือ รุ่น 13-14 ปี 15-16 ปี 17-18 ปี เพราะเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตมากหากได้รับการพัฒนาที่เหมาะสมก็จะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักกีฬามาก

ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อโค้ชและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาพฤติกรรมกรรมการโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิสหรือกีฬาชนิดอื่นๆได้นำไปประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันตลอดจนการพัฒนา นักกีฬาในด้านต่างๆต่อไปและเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้างานวิจัยอื่นต่อไป

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส ซึ่งจะดำเนินการตามแนวความคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Marten ซึ่งเป็นโค้ชชาวอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในการโค้ชกีฬาหลายชนิดและเป็นผู้เขียนหนังสือ Successful Coaching หนังสือเกี่ยวกับการโค้ชที่ขายดีที่สุดในสหรัฐอเมริกาและเป็นหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนระดับปริญญาโท แขนงวิชาการโค้ชกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

2. พฤติกรรมการโค้ชในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมการโค้ชของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่ดูแลนักกีฬาโดยตรงทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ตามการรับรู้ของนักกีฬา

3. พฤติกรรมการโค้ชที่ศึกษาในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

3.1 พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับการโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

3.1.1 โค้ชเน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรกการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของการฝึก

3.1.2 โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกช่วยขณะเป็นอันดับรอง คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการฝึก

3.2 พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช คือ พฤติกรรมการโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอนในการฝึกซ้อมและแข่งขันแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

3.2.1 แบบดั้งเดิม คือ การโค้ชนักกีฬาที่สอนตั้งแต่ระดับพื้นฐาน โดยเน้นการฝึกเทคนิคจนนักกีฬาเกิดความชำนาญและแม่นยำ

3.2.2 แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับเกมการแข่งขัน ซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง มีความสนุกและท้าทาย

3.3 พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช คือ พฤติกรรมที่โค้ชแสดงความเป็นตัวตนของโค้ช ในลักษณะของการสื่อสาร ควบคุมดูแลนักกีฬาหรือกระบวนการฝึกนักกีฬาแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

3.3.1 แบบที่โค้ชเป็นผู้ควบคุมและออกคำสั่ง คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึก โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งโค้ช

3.3.2 แบบที่โค้ชมักคล้อยตามตัวนักกีฬา คือ การที่โค้ชตัดสินใจในการฝึกและชี้แนะเกี่ยวกับการฝึกในนักกีฬารับรู้เล็กน้อย ปล่อยให้กีฬาฝึกกันเอง

3.3.3 แบบที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนวทางให้กับนักกีฬาเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายและโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา

4. ความสำเร็จในการแข่งขันของงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสำเร็จในการแข่งขัน คือ

4.1 ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบเกี่ยวกับความสำเร็จตามความคาดหวังของตนเองที่ทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

4.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมาย ตามที่ตนเองกำหนดไว้

4.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตนเองกำหนดไว้

4.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

4.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันชนะเข้ารอบ 8 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ

4.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันแล้วตกรอบ 32 คน

การแบ่งกลุ่มทั้ง 2 กลุ่มนี้ (กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาและกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์ จากการแข่งขันของนักกีฬา) แบ่งตามทฤษฎีของการตั้งเป้าหมายของเรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 1981) และเบอร์ตัน (Borton, 1992) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 2 ชนิด คือ 1. เป้าหมายแบบมุ่งที่ผลการเล่น(Performance goals) สามารถควบคุมเป้าหมาย บรรลุไปที่ละขั้นและเป็นการพัฒนาความสามารถในการเล่นกีฬา จากการเปรียบเทียบกับผลการเล่นเดิม หรือมาตรฐานเดิมของตนเอง ความสำเร็จอยู่ที่พัฒนาการและความพยายาม 2. เป้าหมายแบบผลสุดท้าย (Outcome goals) เป็นการประเมินความสำเร็จที่ผลสุดท้ายของการกระทำของกิจกรรม หรือแข่งขันนั้นๆ คือ การแพ้-ชนะ หรือ การทำได้-ไม่ได้

เกณฑ์การคัดเลือกและเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือก

1. นักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายและลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยว รุ่น 13-14 ปี รุ่น 15-16 ปี และรุ่น 17-18 ปี

2. นักกีฬาต้องลงแข่งขันอย่างน้อย 1 ครั้ง

เกณฑ์การคัดออก

1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน

2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ พฤติกรรมการโค้ช

-ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช

-ด้านวิธีการโค้ช

-ด้านรูปแบบการโค้ช

ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของนักกีฬา

-ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา

-ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. โค้ช (Coach) คือ โค้ชคือผู้นำทางกีฬามีความรู้ความชำนาญ ที่คอยแนะนำแนวทางช่วยเหลือให้นักกีฬาในด้านทักษะและเทคนิคทางกีฬารวมถึงพัฒนาศักยภาพทางร่างกาย และจิตใจด้วย เพื่อให้ให้นักกีฬาประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ โดยการควบคุมนักกีฬาอยู่ในระเบียบวินัย และมีความตั้งใจซ้อมกีฬา โค้ชจึงเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาและทีมกีฬาอย่างมาก

2. พฤติกรรมการโค้ช (Coaching Behaviors) คือ การกระทำของโค้ชหรืออาการที่โค้ชแสดงออกทางคำพูดและไม่ใช้คำพูดอย่างเป็นกระบวนการในการฝึก รวมถึงการแสดงออกทางกริยาท่าทางและอารมณ์อย่างเป็นระบบและเป็นกระบวนการในการฝึกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งในที่นี้จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช ตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004)

2.1 หลักการและปรัชญาการโค้ช (Philosophy) คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับใช้ในกระบวนการสอน การฝึก การโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1.1 โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว

2.1.2 โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2.2 ด้านวิธีการโค้ช (Coaching Approach way) คือ พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ

2.2.1 วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Tradition Approach Way) คือ การฝึกทักษะ การทำตามแบบฝึกที่โค้ชวางแผนไว้ มุ่งให้นักกีฬาแสดงเทคนิคและทักษะได้อย่างถูกต้องตามแบบฝึก ซึ่งโค้ชสอนและฝึกนักกีฬาตั้งแต่ระดับพื้นฐาน โดยเน้นการฝึกเทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำ

2.2.2 วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach Way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับลักษณะของการเล่นจริงหรือคล้ายเกมการแข่งขันโดยจำลองแบบฝึกให้เหมือนบางช่วงบางตอนของการเล่นจริงซึ่งสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์แข่งจริงได้

2.3 รูปแบบการโค้ช (Coach Style) คือ พฤติกรรมที่โค้ชแสดงความเป็นตัวตนของโค้ช ซึ่งปรากฏในลักษณะของการสื่อสาร การควบคุมดูแลนักกีฬาหรือกระบวนการฝึกและการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ

2.3.1 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเป็นผู้ควบคุมและออกคำสั่งแต่ผู้เดียว (Command Style) คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึก หรือออกคำสั่งแต่เพียงผู้เดียว โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของโค้ช

2.3.2 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style) คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจในการฝึกหรือชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย ไม่มีการชี้แนะหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักกีฬา ปลอมให้นักกีฬาฝึกกันเอง

2.3.3 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Cooperative Style) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬา โดยนักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬาด้วย

3. ความสำเร็จ (Success) คือ ผลลัพธ์ที่เกิดจากกระบวนการฝึกซ้อมและผลจากการแข่งขันในงานวิจัยนี้จะดำเนินงานตามแนวคิดของมาร์เทนและคณะซึ่งแบ่งความสำเร็จเป็นความสำเร็จตามความคาดหวังและผลลัพธ์จากการแข่งขัน คือ

3.1 ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึงความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

3.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

3.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันชนะเลิศ 8 คน จนถึงรอบชิงชนะเลิศ

3.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันรอบแรกถึงรอบ 32 คน

4. กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลาง กรมพลศึกษา คือ การแข่งขันกีฬาโรงเรียนที่กรมพลศึกษาเป็นผู้จัดการแข่งขันทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ซึ่งโรงเรียนที่สมัครเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนต้องอยู่ในสังกัดหน่วยงาน ดังนี้

4.1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

4.2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4.4 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาตามอัธยาศัย

4.5 สังกัดกรุงเทพมหานคร

4.6 สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

4.7 สังกัดอื่นๆ ที่ใช้หลักสูตรการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการให้การรับรอง (กรมพลศึกษากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2553)

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสในการพัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมโค้ชเพื่อนำนักกีฬาและทีมกีฬาเทเบิลเทนนิสไปสู่ความสำเร็จ

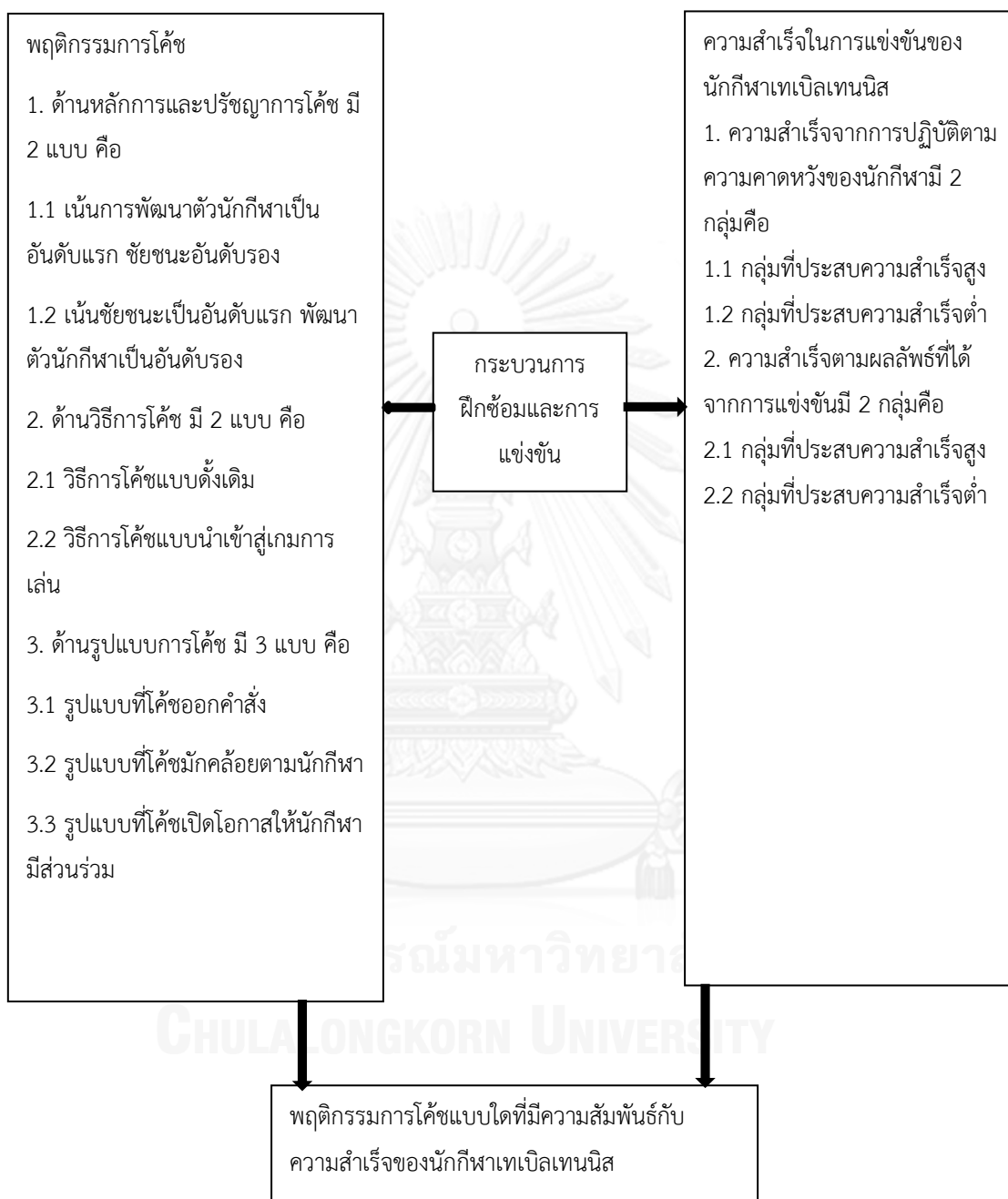
2. เป็นแนวทางสำหรับโค้ชและผู้เกี่ยวข้องในการจัดวางปรัชญาการโค้ช วิธีการโค้ช และรูปแบบการโค้ชให้เหมาะสมกับนักกีฬา ตลอดจนจนกระบวนการโค้ชอื่นๆให้เหมาะสมกับนักกีฬา

3. เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันให้ผู้เกี่ยวข้องในการโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสได้ตระหนักถึงพฤติกรรมโค้ชที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรนำไปปฏิบัติใช้ในการทำทีมของตัวเอง

4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับโค้ชและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาแร็คเกตและนำไปประยุกต์ใช้กับชนิดกีฬาอื่นๆต่อไป

5. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่งานวิจัยอื่นทางการโค้ชกีฬาต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีบท

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องมีหัวข้อ ดังนี้

1. ประวัติกีฬาเทเบิลเทนนิส
2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย
4. คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ
5. ความหมายและทฤษฎีพัฒนาการของเยาวชน
6. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล
7. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันเทเบิลเทนนิส
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 8.2 งานต่างประเทศ

1. ประวัติกีฬาเทเบิลเทนนิส

ประวัติกีฬาเทเบิลเทนนิสในประเทศไทย

ในประเทศไทยกีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันมานานกว่า 30 ปี ทั้งเล่นเพื่อนันทนาการ และเล่นเพื่อการแข่งขัน ในสถานศึกษาหลายแห่งได้มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิสให้นักเรียน ทั้งในระดับโรงเรียนและในสถาบันอุดมศึกษา โดยโรงเรียนจะมีการสอนและประเมินผลเป็นวิชาเลือกและวิชาบังคับในสถาบันพลศึกษา รวมถึงการจัดการแข่งขันในระดับเยาวชนทั้งในระดับโรงเรียน จังหวัดและระดับประเทศ สำหรับประชาชนทั่วไป ก็มีองค์กรและหน่วยงานต่างๆให้ความรู้ และสนับสนุนกีฬาเทเบิลเทนนิสทั้งในภาครัฐ ได้แก่ การกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) กรมพลศึกษา เทศบาลกรุงเทพมหานคร สโมสร และสมาคมกีฬาต่างๆ สำหรับภาคเอกชนมูลนิธิสุขุมของนายสุขุม นวพันธ์ ที่ได้จัดโครงการบริจาคโต๊ะเทเบิลเทนนิสซีเมนต์ทั่วประเทศ

นอกจากนี้ประเทศไทยได้ก่อตั้งสมาคมเทเบิลเทนนิสเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ.2500 สมาคมได้ดำเนินกิจการเพื่อพัฒนาและให้ความรู้กีฬาชนิดนี้แก่ประชาชนที่สนใจอย่างต่อเนื่อง จนในปัจจุบันก็มีสมาชิกสโมสรที่เข้าร่วมจำนวน 46 สโมสร และยังได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชิงถ้วยพระราชทานประจำปีทุกปี โดยการแข่งขันทันทีทั้งหมด 8 ประเภทด้วยกัน คือ ชายเดี่ยว หญิงเดี่ยว ชายคู่ หญิงคู่ คู่ผสม ชายเดี่ยวสูงอายุ เยาวชนชายเดี่ยวและเยาวชนหญิงเดี่ยว ต่อมาทางสมาคมได้ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์เทเบิลเทนนิสนานาชาติ ได้มีการจัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น กีฬาแหลมทอง ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ ตลอดจนการแข่งขัน

เทเบิลเทนนิสชิงชนะเลิศของโลก โดยได้มีการคัดเลือกนักกีฬาและมีการจ้างโค้ชระดับโลกจากประเทศจีนมาฝึกให้นักกีฬาไทยด้วย

กล่าวโดยสรุป กีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่เข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในประเทศไทย มีประชาชนทั่วไปให้ความสนใจและมีหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนและพร้อมที่จะพัฒนารวมกันเพื่อยกระดับมาตรฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสสู่ระดับสากลต่อไป รวมถึงการเตรียมความพร้อมให้กับนักกีฬาในทุกด้านเพื่อความเป็นเลิศทางกีฬา

2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช

ความหมายของพฤติกรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิดและความรู้สึกเพื่อตอบสนองสิ่งเร้า

แอนดริว ดี ซีลิกกี (Andrew D. Szilagy, 1984 อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การแสดงออก การกระทำหรือการตัดสินใจที่สามารถจับต้องได้ของบุคคล กลุ่มหรือองค์กร เป็นความหมายที่แคบลงมา โดยหมายถึง การกระทำหรือการตัดสินใจที่เราสามารถจะเห็นได้ สัมผัสได้หรือจับต้องได้หรือสามารถวัดได้

เชอร์แมนและฟาซิโอ (Sherman and Fazio, 1983 อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ) กล่าวว่า บุคลิกภาพเป็นโครงสร้างภายในคงที่ ที่ทำให้เกิดลักษณะนิสัยที่จะประพฤติและคาดเดาพฤติกรรมได้

จากที่กล่าวมาแล้วพฤติกรรมสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมหมายถึงการกระทำทั้งทางกาย วาจา ใจ ที่ตอบสนองต่อสิ่งที่มีกระตุ้นของแต่ละบุคคล ซึ่งการแสดงออกนั้นสามารถรับรู้ได้หรือไม่ก็ได้

ทฤษฎีของพฤติกรรม

ทฤษฎีของฟรอยด์ (Sigmund Freud อ้างถึงใน สืบสาย บุญวีริบุตร, 2541) พฤติกรรมของมนุษย์มีส่วนประกอบด้วยกัน 3 ส่วนคือ

1. อิด (Id) คือ ความคิดที่อยู่ภายในจิตใจ สามารถแสดงออกมาได้เลยตามความพอใจ
2. อีโก้ (Ego) คือ ความคิดที่ผ่านการเรียนรู้เพื่อความอยู่รอด แล้วจึงตอบสนองออกมา
3. ซุปเปอร์อีโก้ (Superego) คือ ความคิดที่มีศีลธรรม จรรยาบรรณ มีความกลัวความผิด มีการยับยั้งใจไม่ทำตามใจ มีการคิดมากขึ้นกว่าเดิม

ทฤษฎีการเรียนรู้สังคมของแบนดูรา (Bandura's Social Cognitive Theory อ้างถึงใน สืบสาย บุญวีริบุตร, 2541) พฤติกรรมที่ผ่านการลอกเลียนแบบ มีกระบวนการคือ

1. ความตั้งใจ (Attention) การได้รับแรงกระตุ้นจากผู้สอน และความรู้สึกของบุคคลที่คิดว่ามีความสามารถระดับใกล้เคียงกับผู้สอน นอกจากนี้ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่ทำได้
2. การคงอยู่ (Retention) การที่บุคคลมีความใส่ใจกับสิ่งใดก็จะสังเกตรายละเอียดและจดจำสิ่งนั้นได้

3. การลองปฏิบัติทางกลไก (Motor reproduction) บุคคลจะเริ่มสังเกตรายละเอียดจากผู้สอนแล้วทำตาม โดยบุคคลนั้นต้องมีพื้นฐานอยู่บ้างจึงจะสามารถปฏิบัติได้ดี

4. แรงจูงใจ (Motivation) การที่บุคคลได้รับแรงกระตุ้นในระดับที่มากพอที่จะทำให้เกิดแรงเสริมภายในได้ เช่น การพูดให้กำลังใจ การให้รางวัล คำชมแก่นักกีฬา เป็นต้น

ความหมายของโค้ช

สืบสาย บุญวิโรบุตร (2541) ได้ให้ความหมายของโค้ชว่า โค้ชคือผู้นำทีมกีฬา ครูพลศึกษาคือผู้นำกิจกรรมในชั้นเรียนพลศึกษา หรือผู้นำออกกกำลังกายในสถานที่ให้บริการด้านการออกกกำลังกาย หรือการกีฬาตามสโมสรกีฬาต่างๆ

สุพิตร สมานโต (2535) กล่าวว่า การฝึกกีฬาหรือการเป็นโค้ชจะเป็นงาน ช่วยเหลือ มากกว่างานที่ สั่งการ งานของโค้ชเป็นวิชาชีพที่จะต้องคอยช่วยเหลือให้นักกีฬา หรือกล่าวได้ว่า โค้ชเปรียบเสมือนที่ปรึกษา เป็นนักแนะนำ ไม่ใช่เป็นผู้เผด็จการ

โบว์รว (Borrow, 1977 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิโรบุตร, 2541) กล่าวว่า ผู้นำทางกีฬา เป็นกระบวนการของพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลหรือกลุ่มเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้

สโตคดิล (Stogdill, 1950 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิโรบุตร, 2541) กล่าวว่า ผู้นำทางการกีฬา เป็นกระบวนการที่มีอิทธิพลต่อกิจกรรมกลุ่มที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดและความพยายามที่จะกระทำเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

โค้ชคือผู้นำทางกีฬาที่คอยแนะนำแนวทาง ช่วยเหลือนักกีฬาเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ โค้ชจึงเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาและทีมกีฬาอย่างมาก

พฤติกรรมโค้ช (Coaching Behaviors)

เซลลาดูรี (Chelladurai, 1990 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิโรบุตร, 2541) เชื่อว่า รูปแบบขององค์กร สมาคมทางกีฬาต่างมีผลต่อลักษณะพฤติกรรมโค้ชทั้งพฤติกรรมที่จำเป็นและไม่จำเป็นรวมถึงลักษณะของนักกีฬาก็มีต่อพฤติกรรมของโค้ชด้วย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันที่องค์กรกีฬา กำหนดโค้ช และตัวนักกีฬาเอง

สมอลล์ (Smoll, 1977) เชื่อว่าพฤติกรรมของโค้ชมีผลต่อการรับรู้ของนักกีฬาเยาวชน โดยนักกีฬาจะรู้ตัวเอง รับรู้ตัวโค้ชจากสิ่งที่โค้ชให้คำชี้แนะต่างๆ และแสดงออกทางกีฬา

สตีฟ แฮร์สัน (Steve Harrison, 2004) กล่าวว่า การโค้ชคือแหล่งความรู้ ที่ศึกษาเรียนรู้และการสนองต่อบุคคลที่โค้ชทำงานร่วมกัน

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ได้จำแนกพฤติกรรมโค้ชออกเป็น 3 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ปรัชญาการโค้ช วิธีการโค้ช และรูปแบบการโค้ช มีรายละเอียดดังนี้

ปรัชญาการโค้ช (Philosophy)

เรนเนอร์ มาร์เทิน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า คำว่า “ปรัชญา” (Philosophy) มาจากภาษากรีก คือ Phios ซึ่งหมายถึงความรักหรือเพื่อน รวมกับคำว่า Sophos ซึ่งหมายถึง ความฉลาดหรือความรอบรู้ ปรัชญาจึงหมายถึงความถึง ความรักในความรู้ ซึ่งถ้าจะแปลตามตัวแล้วคงจะไม่สื่อความหมายแต่อย่างไร ปรัชญาจึงน่าจะหมายถึงความถึง ความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางสู่การปฏิบัติ สำหรับโค้ชการมีปรัชญาของการสอนกีฬาจะช่วยให้โค้ชมีแนวคิดหรือแนวทางที่ยึดถือปฏิบัติต่อไปในชีวิตประจำวัน ซึ่งตรงกันข้ามกับโค้ชที่ไม่มีปรัชญาของการสอนกีฬาจะทำให้ขาดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทาง โดยความจริงแล้วแม้การเป็นโค้ชที่ดีจะต้องมีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการทางการกีฬา และการเสริมสร้างเทคนิคและแทคติก แต่ปรัชญาของการโค้ชจะเป็นตัวกำหนดว่าโค้ชจะใช้องค์ความรู้ที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดได้อย่างไร ปรัชญาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการที่จะช่วยให้โค้ชได้มองเห็นตัวเองว่าเป็นโค้ชอย่างไร กำลังทำอะไร ทำเพื่ออะไร ทำกับใคร และทำอย่างไร เพราะปรัชญาของโค้ชคือสิ่งที่ทำให้โค้ชมองสถานการณ์และประสบการณ์ใช้ชีวิตต่างกัน ปรัชญาของโค้ชจะมีผลต่อความรู้สึกของโค้ชที่มีต่อเหตุการณ์ในอดีต มีผลต่อความเห็น/ทัศนคติของโค้ชที่มีต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และมีผลต่อความคาดหวังต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นั่นคือปรัชญาของโค้ชเป็นตัวกำหนดการคิดการกระทำทุกอย่าง ซึ่งรวมถึงกระบวนการตัดสินใจด้วยมีคำกล่าวที่ว่า “ถ้าคุณไม่รู้ว่า คุณจะไปที่ไหน ก็จะไม่มียานพาหนะที่จะพาคุณไปถึงได้” ในการที่คุณจะไปถึงได้ คุณจะต้องรู้เสียก่อนว่าคุณจะไปไหน และโดยเนื้อหาต่อไปนี้ เราจะให้แผนที่ถนนกับคุณ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับคุณที่จะเลือกถนนที่ถูกต้อง โค้ชถ้าปราศจากปรัชญาก็จะขาดแนวทางและความช่วยเหลือในการที่จะฝ่าฟันกับอุปสรรคและแรงกดดันของสังคม ดังเช่นเรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้

“มีชายชรา กับเด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินทางเข้าไปในเมืองและเด็กผู้ชายเป็นคนชี้ลาพวกเขาได้เดินทางผ่านคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีคนพูดขึ้นว่ารู้สึกละอายใจที่เด็กผู้ชายเป็นคนชี้ลาแต่ชายชราถูกปล่อยให้เดิน เมื่อพวกเขาได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ดังนั้น เลยตัดสินใจเปลี่ยนตำแหน่งกันโดยให้ชายชราเป็นผู้ชี้ลาแทน หลังจากนั้นก็เดินผ่านคนอีกกลุ่มหนึ่ง และมีคนพูดขึ้นอีกว่ารู้สึกละอายกับชายชราที่ให้เด็กผู้ชายตัวเล็กๆต้องเดิน เมื่อได้ยินดังนั้นชายชราเลยลงจากลาและเดินไปด้วยกันทั้งคู่ เมื่อผ่านไปไม่นานก็เจอคนอีกกลุ่มซึ่งก็ได้ตะโกนมาอีกว่า “ทำไมโง่งจัง มีลาให้ขี่ทำไมไม่ขี่ ลงมาเดินทำไม” เมื่อทั้งสองได้ยินก็เลยขึ้นไปขี่ลาด้วยกันทั้งคู่ พอผ่านไปเจอคนบอกอีกว่า “ไม่สงสารลาตัวเล็กๆบ้างหรือที่ต้องแบกน้ำหนักทั้งสองคน” ชายชราและเด็กผู้ชายก็เลยตัดสินใจลงจากลา และช่วยกันแบกลาเดินข้ามสะพาน ในขณะที่พวกเขากำลังเดินข้ามสะพานอยู่ มือของพวกเขาทั้งสองก็รู้สึกอ่อนแรงและไม่สามารถจับลาไว้ได้ จนในที่สุดลาจึงตกลงไปในแม่น้ำและจมน้ำตาย การปฏิบัติของคนทั้งสองในเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าคุณพยายามที่จะทำให้คนทุกคนเกิดความพึงพอใจ สุดท้ายคุณก็จะสูญเสียลาของคุณไป”

เมื่อคุณเป็นโค้ช ปรัชญาในการโค้ชจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากกว่าความรู้เรื่องกีฬา ในการที่จะทำให้คุณไม่เสียลาของคุณไปการมีปรัชญาจะช่วยจำกัดความไม่แน่ใจในการทำงานของตนเอง ความมีวินัย หลักเกณฑ์การทำงาน การแข่งขันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต วัตถุประสงค์ระยะยาวและระยะ

สั้น และปัญหาต่างๆของการสอนกีฬา ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่ดีถ้าโค้ชจะให้เวลากับการพัฒนาปรัชญาของการโค้ชเท่ากับการให้เวลาในการพัฒนาความรู้ทางด้านเทคนิคทักษะของกีฬาที่สอนอยู่

โค้ชแต่ละคนต่างก็มีปรัชญา ที่จะนำไปสู่หนทางแห่งเป้าหมาย ดังนั้นโค้ชจำเป็นต้องพัฒนาตนเองโดยการค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ รวมถึงการรู้ตัวเองการมีสมาธิอยู่กับสิ่งที่ทำว่ากำลังทำอะไร เป้าหมายคืออะไร มีใครร่วมบ้างและวางแผนทำอะไรซึ่งโค้ชควรทำความเข้าใจอะไรที่ขาดก็ควรศึกษาเพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ได้กำหนดเป้าหมายของการฝึกกีฬาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ชัยชนะเป็นอันดับแรก นักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes second) การตั้งเป้าหมายสำคัญเป็นชัยชนะ ในทางกีฬาจะต้องมีแพ้ชนะเป็นเรื่องปกติซึ่งโค้ชหลายคนต่างก็ตั้งจุดมุ่งหมายชัยชนะเป็นเกณฑ์ในการประเมินความก้าวหน้าทางกีฬา ซึ่งนักกีฬาต้องพัฒนาศักยภาพของตัวเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย บางคนคิดว่า การได้ชัยชนะนั้นหมายความว่ามีความถึงเราต้องมีศักยภาพสูงสุดเหนือคู่แข่งเราถึงชนะ ดังนั้นศักยภาพคือผลพลอยได้ของการแข่งกีฬาได้ ดังนั้นชัยชนะคือเป้าหมายหลักของกีฬา

2. นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ โค้ชจะมุ่งเน้นที่ตัวนักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง โดยจะพัฒนาทักษะทางร่างกาย เทคนิค เทคนิคการร่วมถึงความคิดและจิตใจของนักกีฬา โค้ชที่สอนให้นักกีฬามีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคีกันในทีม การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพร่างกายและความสนุกในการเล่น ไม่บีบบังคับนักกีฬาว่าต้องทำทุกอย่างเพื่อแลกมาด้วยชัยชนะไม่ว่าวิธีนั้นจะทุจริตหรือไม่

จากคำกล่าวข้างต้นเป้าหมายคือสิ่งที่แต่ละคนกำหนดขึ้นเอง เพื่อให้การแข่งขันกีฬา มีความสนุกสนาน ซึ่งการแข่งขันย่อมมีผู้แพ้และผู้ชนะเป็นเรื่องปกติ แต่วิธีที่จะได้มาซึ่งชัยชนะของแต่ละคนต่างหากที่สำคัญ โค้ชบางยอมทำทุกอย่างเพื่อให้นักกีฬา หรือทีมของตัวเองชนะโดยไม่สนใจความถูกต้องตามกติกา โค้ชประเภทนี้เราไม่ควรส่งเสริม เพียงเรื่องแพ้ชนะยังมีการโกงเกิดขึ้นบ่งชี้ถึงอนาคตของประเทศชาตินั้น เราไม่ควรเอารูปแบบโค้ชนี้มาส่งสอนให้นักกีฬาระดับเยาวชนได้เห็นได้ศึกษาเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีของสังคม ส่วนโค้ชที่เน้นนักกีฬาเป็นสำคัญ ขอให้ให้นักกีฬาได้แสดงความพยายามออกมาให้มากที่สุดแล้วไม่ว่าผลจะเป็นเช่นไร เราควรยอมรับ ภูมิใจและให้กำลังใจนักกีฬา โค้ชรูปแบบนี้ควรยกย่องและเป็นแบบอย่างให้เยาวชนต่อไป

สุพิตร สมานิติ (2535) กล่าวว่าปรัชญาเป็นความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางสู่การปฏิบัติในแง่ของการกีฬานั้น ปรัชญาของชีวิต (Philosophy of Life) จะเป็นพื้นฐานของปรัชญาของการฝึกกีฬา (Philosophy of Coaching) และจะเป็นปรัชญาของการฝึกกีฬาเฉพาะอย่าง (Philosophy of Sports) หรือเป็นเทคนิคและกุศลบายที่โค้ชจะนำมาใช้ในการฝึกกีฬาต่อไป การพัฒนาปรัชญาที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเป็นโค้ชกีฬานั้น จะเกี่ยวข้องกับ

1. ผู้ฝึกสอนจะต้องพัฒนาการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง และต้องรู้จักตนเองได้ดีพอว่าตนเป็นใคร จะต้องทราบความหมายของคำว่า ผู้ฝึกสอน จะต้องทราบว่าบทบาทและหน้าที่ของผู้ฝึกสอนมีมากน้อยเพียงใด

2. ผู้ฝึกสอนจะต้องทราบจุดประสงค์ที่แน่ชัดของการฝึกกีฬาของตนเอง

วิธีการโค้ช (Coaching Approach way)

พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการ ดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 2 วิธี คือ วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach Way) และวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach Way)

วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach)

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) กล่าวว่า ในวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) นี้จะเริ่มฝึกตั้งแต่วิธีพื้นฐานจนถึงระดับสูง เช่น การฝึกทักษะ การฝึกเทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำจากนั้นจะสอนเกี่ยวกับวิธีการแข่งขัน ซึ่งโค้ชมุ่งหวังให้นักกีฬาได้มีการปรับใช้เทคนิคและแทคติกแต่นักกีฬาไม่เคยฝึกสิ่งเหล่านั้นมาก่อน จึงทำให้ไม่มีประสบการณ์ และบ่อยครั้งที่แบบฝึกไม่มีความสัมพันธ์กันจึงไม่สามารถนำแบบฝึกที่ฝึกมาไปวางแผนเกมการเล่นหรือปรับใช้เทคนิคและแทคติกได้ ทำให้นักกีฬาเกิดความเบื่อหน่ายจากการฝึก เพราะมันอาจจะฝึกลายนานเกินไป ซึ่งโค้ชบางคนก็มีความเชื่อว่าการฝึกทักษะพื้นฐานซ้ำบ่อยๆจะทำให้เทคนิคดีขึ้น แต่ในความเป็นจริงวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Tradition Approach) ทำให้ความสนุกในการเล่นกีฬาหายไปและการฝึกที่มากเกินไปจะส่งผลต่อความสามารถในการเล่นของนักกีฬาหรือเรียกว่าเป็นการทำลายแรงกระตุ้นของนักกีฬา และวิธีการโค้ชแบบนี้จะถูกควบคุมโดยโค้ชที่เป็นเผด็จการ

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach)

ในขณะที่มีการปฏิวัติการโค้ชกีฬาแบบเรื่อยๆทำให้วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional approach) กำลังจะถูกยกเลิกโดย วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (The new game approach) ซึ่งสิ่งที่ถูกเน้นในการฝึก คือ รูปแบบการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน โดยสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สนุกสนานมีความท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรสิ่งเหล่านี้เรียกว่า Tactical awareness เมื่อนักกีฬาเข้าใจถึงแทคติกที่ต้องใช้ นักกีฬาก็จะมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาเป็นเพราะพวกเขามีแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้หรืออยากที่จะพัฒนาเทคนิคให้ดีขึ้น นักกีฬาจะรับฟังคำแนะนำของโค้ช เพราะโค้ชได้สอน สิ่งที่พวกเขาอยากที่จะเรียนรู้

ภาพรวมคือเน้นให้นักกีฬาเข้าใจกับเกมโดยรวม ต่อจากนั้นโค้ชสอนให้นักกีฬาเรียนรู้วิธีการเล่นเกมรวมไปถึงแนะนำกีฬาว่าต้องทำอะไรภายในเกม ให้คิดตัดสินใจด้วยตนเองไม่ใช่สิ่งที่โค้ชแนะนำ เช่น ให้นักกีฬาคิดทบทวนเกี่ยวกับระดับทักษะที่ต้องใช้ในการเล่น ซึ่งสิ่งที่โค้ชแนะนำจะช่วยให้พวกเขามีประสบการณ์มากขึ้น และยกตัวอย่างให้นักกีฬาเห็นว่าเขาสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในเทคนิคที่สามารถ

จัดการกับเทคนิคหรือสามารถอ่านรูปแบบการเล่นเกมได้ เพื่อที่จะได้เลือกใช้เทคนิคได้ อย่างฉลาด และถูกต้อง วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach) จะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซึ่งการให้อำนาจแก่นักกีฬาได้มีส่วนร่วมที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายในเกมนั้นคือส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่น

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นใช้งานอย่างไร(How to game approach work)

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach) เป็นพื้นฐานที่ใกล้เคียงกับการแก้ปัญหาในการเล่น แต่ไม่ใช่แค่การโยนบอลแล้วปล่อยให้พวกเขาฝึกกันเอง ในการชี้แนะต้องมีทักษะในการวิเคราะห์สถานการณ์ระหว่างเกมด้วยตนเองโค้ชต้องมีโครงสร้างหรือยกตัวอย่างให้คล้ายกับสถานการณ์ในการเล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าอะไรที่จะช่วยให้การเล่นดีขึ้น ซึ่งในการโค้ชจะทำการสิ่งเหล่านี้ได้ต้องมีองค์ประกอบดังนี้ คือ

1.รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game) คือ การสอนที่นำไปสู่การเล่น ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆได้ เช่น สามารถปรับเปลี่ยนกติกาขณะฝึกได้ สามารถปรับเปลี่ยนจำนวนผู้เล่นให้ได้มีส่วนร่วมในการฝึกมากขึ้น สามารถปรับเปลี่ยนขนาดของสนามหรือประตูเพื่อให้นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นมากขึ้น และสามารถปรับเปลี่ยนหรือตั้งเป้าหมายกับคะแนน

2.เน้นการเล่นหรือการเล่นอย่างมีจุดหมาย (Focusing game)

3.ยกระดับการเล่น (Enhancing game) คือ การที่โค้ชได้เพิ่มความท้าทาย การต่อรองเพื่อให้เกิดความสุขในการเล่น ให้กำลังใจและให้การยอมรับเมื่อพวกเขามีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม(Traditional approach)กับ วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game approach)	
Traditional approach	Game approach
-สอนทักษะพื้นฐาน เทคนิคแบบเฉพาะเจาะจง หลังจากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกม	-สอนวิธีการเล่นเป็นเกมโดยรวมแล้วจึงสอนทักษะ เทคนิค แทคติก ที่ต้องใช้ภายในเกม
-มีการฝึกซ้ำๆ บ่อยครั้งของทักษะต่างๆ	-มีการฝึกคล้ายการเล่นเกมที่สอนเทคนิคแทคติกและแก้ไขเกมการเล่น
-โค้ชเป็นศูนย์กลาง เป็นคนออกคำสั่งโดยตรงโดยไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้เล่น	-นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยโค้ชจะสอนแบบรวมๆ แล้วเน้นไปที่ความต้องการของผู้เล่น มีการสอนที่หลากหลาย
-นักกีฬามีความเบื่อหน่ายจากการฝึกที่ซ้ำๆบ่อยๆและเป็นเวลานาน และไม่เกิดแรงจูงใจในการฝึก	-นักกีฬามีความสนุกสนาน จากการฝึกที่ตรงประเด็นและท้าทาย ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึก
-โค้ชต้องการให้นักกีฬามีการตอบสนองอย่างรวดเร็วแต่ทำให้ไม่ได้พัฒนาความคิด	-โค้ชต้องการฝึกนักกีฬาให้มีการพัฒนาทางความคิดความเข้าใจและตัดสินใจในการเลือกใช้ทักษะ
-เป็นการสอนแบบเผด็จการ	-เป็นการสอนที่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional approach)กับ วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game approach) (Rainer Martens, 2004)

รูปแบบการโค้ช (Coaching Style)

รูปแบบการโค้ชคือสิ่งที่โค้ชแสดงออกในฝึคนักกีฬาตามทักษะ เทคนิคและแทคติกในการฝึกตามเนื้อหาการฝึกครั้งนั้นซึ่งโค้ชต้องแสดงอาการเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย รูปแบบการโค้ชมีด้วยกัน 3 แบบคือ 1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง (Command Style) 2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style) 3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น (Coopertive Style)

เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens,2004) กล่าวว่ารูปแบบของโค้ชเป็นสิ่งที่มีความสำคัญข้อที่สองที่โค้ชจะต้องตัดสินใจเลือกเพราะรูปแบบของโค้ชเป็นตัวแสดงให้เห็นว่าโค้ชใช้ทักษะและยุทธวิธีอะไรในการโค้ชนักกีฬการบริหารการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างไรอะไรเป็นวิธีที่โค้ชนำมาใช้ใน

การฝึกหัดนักกีฬาและสิ่งสำคัญที่สุดอะไรเป็นบทบาทของโค้ชที่แสดงกับนักกีฬา โดยทั่วไป เราจะสามารถจำแนกรูปแบบของโค้ชได้เป็น 3 รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา หรือรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น

1. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง (Command Style)

โค้ชที่ทำงานในรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง โค้ชจะเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่าง นักกีฬาจะเป็นผู้ทำตามคำสั่งของโค้ช โค้ชประเภทออกคำสั่งจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการบอกนักกีฬาว่า จะต้องทำอะไร นักกีฬาจะมีบทบาทเป็นผู้รับฟังและทำตาม

โค้ชที่มีการทำงานแบบออกคำสั่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไปทั้งระดับชาติ มหาวิทยาลัย มัธยม โค้ชที่ไม่มีประสบการณ์ส่วนมากจะใช้การทำงานแบบออกคำสั่งเพราะรับอิทธิพลมาจากโค้ชของเขา หรือบุคคลอื่น แต่โค้ชบางท่านก็อาจใช้การทำงานแบบออกคำสั่งเพราะเป็นการช่วยปกปิดความไม่แน่นอนเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ถ้าโค้ชไม่เปิดโอกาสให้นักกีฬาถามคำถามและสามารถหลีกเลี่ยงการอธิบายเหตุผลว่าทำไมนักกีฬาถึงต้องทำ เมื่อนั้นการตอบคำถามอันเป็นที่ไม่พึงพอใจก็จะไม่เกิดขึ้นหรือไม่นักกีฬาก็เพียงได้แค่คิดแต่ไม่แน่ใจเท่านั้นเองอย่างไรก็ตาม การทำงานแบบออกคำสั่งก็เป็นวิธีที่ได้ผลกับกีฬาประเภททีมที่ต้องอาศัยการจัดการอย่างดี นักกีฬาจะไม่มี ความพยายามอย่างเต็มที่ถ้ามีการทำงานแบบประชาธิปไตย กีฬาประเภททีมไม่สามารถลงมือได้ทุก ๆ การตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการทำ ความจริงการทำงานแบบออกคำสั่งเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลถ้าชัยชนะเป็นจุดมุ่งหมายที่โค้ชให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก และถ้าโค้ชเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาโดยไม่ต้องสนใจแรงจูงใจของนักกีฬาในการที่จะทำให้นักกีฬาเข้าร่วม แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อเสียที่สำคัญคือการเข้าร่วมของนักกีฬาจะมีได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายในตัวของนักกีฬา นักกีฬาอาจจะเข้าร่วมเพราะการยกยอของโค้ชหรือไม่ก็หลีกเลี่ยงการโกรธของโค้ช โค้ชที่ใช้การทำงานแบบออกคำสั่งยังทำให้การเข้าร่วมการกีฬาขาดความสนุกสนานและการประสบความสำเร็จจะเป็นของโค้ชไม่ใช่ของนักกีฬาปัจจุบันการทำงานแบบออกคำสั่งเริ่มเป็นที่ไม่ยอมรับมากขึ้นเพราะเป็นการทำงานที่ปฏิบัติต่อนักกีฬาเหมือนหุ่นยนต์หรือทาส โค้ชจึงมักมีข้อบาดหมางกับนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อนักกีฬาน้อยลง การทำงานแบบออกคำสั่งไม่สามารถไปด้วยกันได้โค้ชที่มีจุดหมาย “นักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง ชัยชนะเป็นอันดับสอง” และถ้าโค้ชมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้นักกีฬามีการพัฒนาทางกาย จิตใจ และสังคมตลอดการเข้าร่วมกีฬา ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยนักกีฬาให้มีการเรียนการตัดสินใจ ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้นักกีฬาเป็นตัวเอง เมื่อนั้นการทำงานแบบออกคำสั่งจะไม่ใช่วิธีการทำงานที่โค้ชควรจะเป็น

2. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style)

โค้ชที่ทำงานรูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬาจะมีการตัดสินใจในการเตรียมการฝึกหรือชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย แต่จะมีการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเมื่อการฝึกเกิดมีปัญหาก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อปกปิดความสามารถของตนเองเพราะโค้ชแบบนี้จะเป็นโค้ชที่มีคุณสมบัติที่ไม่เพียงพอสำหรับการเป็นโค้ช โค้ชที่มีการทำงานแบบคล้อยตามหรือยินยอมจะขาดความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับการฝึกเป็นอย่างมากและไม่มี การชี้แนะหรือให้

นักกีฬา โดยปล่อยให้ นักกีฬาฝึกกันเองโดยไม่คำนึงถึงผลการแข่งขัน โค้ชที่ทำงานแบบนี้ ส่วนมากจะทำให้ นักกีฬาไม่ประสบความสำเร็จและทำให้ นักกีฬาไม่เกิดการพัฒนาในตนเอง ซึ่งเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็กหรือเป็นโค้ชที่ด้อยค่า

3. รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น (Cooperative Style)

โค้ชที่มีการทำงานรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แม้ว่าโค้ชเองจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในการจัดการและชี้แนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โค้ชจะรับฟังความคิดเห็นและให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ทั้งนี้โค้ชรู้ว่าเยาวชนจะไม่สามารถเจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบได้ ถ้าปราศจากการเรียนรู้การตัดสินใจ

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะสนับสนุนโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬามาอันดับแรก ชัยชนะ มาอันดับรอง” โค้ชบางคนมีความเชื่อว่ารูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น หมายถึงโค้ชไม่มีความรับผิดชอบในการทำหน้าที่เป็นโค้ชหรือไม่ปล่อยให้ นักกีฬาทำทุกอย่างที่นักกีฬาต้องการ แต่ความจริงรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะมีโครงสร้างและหลักเกณฑ์ที่ยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม การเป็นโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นไม่ได้หมายความว่า คุณจะไม่มีหลักเกณฑ์ และการควบคุม จินตนาการคุณกำลังจับก่อนสบูที่เปียกน้ำอยู่ ถ้าคุณจับแน่นเกินไปสบูก็จะพุ่งออกจากมือของคุณ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง) ถ้าคุณไม่จับอย่างมั่นคงเพียงพอสบูก็จะลื่นไหลออกไป (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา) แต่ถ้าออกแรงจับแต่พอดีคุณก็สามารถควบคุมสบูได้ (รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น) อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการ โค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นจะบอกแนวทางและการสอนเมื่อนักกีฬาต้องการแต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มีอำนาจในการตัดสินใจ

การที่นักกีฬาจะมีทักษะกลไกมากขึ้น นักกีฬาต้องสามารถจัดการกับความกดดัน พัฒนาตามการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม มีสมาธิจดจ่ออยู่กับการแข่งขัน มีระเบียบวินัย และรักษาสภาพความมั่นคงให้อยู่ในระดับที่สามารถได้อย่างดี ซึ่งที่กล่าวมาเป็นงานประจำที่ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น แต่ไม่ค่อยจะได้ปฏิบัติโดยโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จะได้รับความเชื่อถือจากนักกีฬาอย่างมากซึ่งจะมีผลดีต่อภาพลักษณ์ของโค้ช สนับสนุนการแสดงความคิดเห็นในสังคมและปรับปรุงทั้งการสื่อสารและแรงจูงใจของนักกีฬามีได้เกิดขึ้นจากความเกรงกลัวโค้ช แต่เกิดขึ้นโดยความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ดังนั้น รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จึงเป็นวิธีที่สามารถทำให้นักกีฬามีความสนุกสนานในการฝึกซ้อมกีฬา

โค้ชแต่ละคนมีรูปแบบการโค้ชที่แตกต่างกันซึ่งก็แล้วแต่สถานการณ์ โค้ชรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่งจะเน้นชัยชนะมากกว่าตัวนักกีฬาซึ่งจะพบมากในระดับโรงเรียน อาจเป็นเพราะวุฒิภาวะของตัวนักกีฬายังไม่มากควบคุมง่าย โค้ชรูปแบบนี้จะทัศนคติแคบไม่ค่อยเปิดรับความรู้

ใหม่ โค้ชรูปแบบการโค้ชที่มักคล้อยตามนักกีฬาเป็นโค้ชยอมตามใจนักกีฬา ไม่มีความคิดเป็นของตัวเองถือว่าเป็นโค้ชที่แย่ โค้ชรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น โค้ชที่ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา ยอมรับความรู้ใหม่ๆเสมอ เพื่อให้ นักกีฬามีพัฒนาการที่ดีขึ้น เน้นที่ตัวนักกีฬามากกว่าชัยชนะ นับว่าเป็นรูปแบบโค้ชที่ดีควรให้การสนับสนุนถ้ามีโค้ชรูปแบบนี้ในระดงโรงเรียนจะส่งผลดีต่อนักกีฬาเด็กจะทำให้ นักกีฬามีศักยภาพที่ดี เร็วขึ้นไม่ปิดกั้นความคิดของนักกีฬา

เซลลาดูรี และซาราห์ (Chelladurai and Saleh , 1980 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวีริบุตร ,2541) เชื่อว่า ลักษณะองค์การกีฬาต่างๆและตัวนักกีฬาเองมีผลต่อพฤติกรรมของโค้ช และสามารถแบ่งรูปแบบโค้ชได้ 5 แบบ ดังนี้

1. รูปแบบการโค้ชที่ฝึกและสอน (Training and Instruction) หมายถึง รูปแบบที่มุ่งพัฒนาทักษะและความสามารถนักกีฬา เน้นการฝึกทั้งสมรรถภาพทางกาย ทักษะ เทคนิคและกลยุทธ์ต่างๆ พร้อมทั้งมีการจัดโครงสร้าง หน้าที่และประสานกันภายในทีมอย่างชัดเจน

2. รูปแบบการโค้ชแบบประชาธิปไตย (Democratic Coaching Behavior) หมายถึง การโค้ชที่ยอมให้นักกีฬามีส่วนในการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีฝึกซ้อมกลยุทธ์ในการแข่งขันและระบบการแข่งขัน

3. รูปแบบการโค้ชแบบเผด็จ (Autocratic Coaching Behavior) หมายถึง การโค้ชที่มีความเป็นเอกภาพในการตัดสินใจ เน้นความมีขั้นตอน เน้นการฝึกหนักและอำนาจการเป็นผู้นำ

4. รูปแบบการโค้ชแบบสังคมสงเคราะห์ (Social Support Behavior) หมายถึง การโค้ชที่ ชอบช่วยเหลือสงเคราะห์นักกีฬา การมีบรรยากาศที่ดีในการทำงานและมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้น และสมาชิกภายในกลุ่มมีความสัมพันธ์

5. รูปแบบการโค้ชแบบมธูจาหรือชอบให้รางวัล (Rewarding or Positive-Feedback Behavior) หมายถึง การโค้ชชอบให้แรงเสริมแก่นักกีฬา โดยมุ่งเน้นรางวัลสำหรับเล่นได้ดี

ช่วงเวลาการฝึกซ้อมและการโค้ชในแต่ละช่วง

สนธยา สนธยา สีละมาต (2551) กล่าวว่า การแบ่งช่วงเวลาการฝึกซ้อม (Periodization) เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งของการฝึกซ้อมและการวางแผน การแบ่งช่วงเวลาการฝึกซ้อมเป็นการแบ่งกระบวนการฝึกซ้อมของนักกีฬาออกเป็นช่วงๆ โดยในแต่ละช่วงจะมีจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญ (Emphasis) และระยะเวลาของการฝึกซ้อม (Length) ทั้งนี้เพื่อเตรียมร่างกายนักกีฬาให้พร้อมสำหรับการฝึกซ้อมที่หนักขึ้นในช่วงต่อไปจนกระทั่งนักกีฬาก้าวขึ้นไปถึงขีดความสามารถสูงสุดในช่วงการแข่งขันที่สำคัญประจำปี

การแบ่งช่วงเวลาการฝึกซ้อม (Periodization) จะแบ่งออกเป็นการแบ่งช่วงเวลาสำหรับการวางแผนการฝึกซ้อมรายปี (The Annual Planning) และการแบ่งช่วงสำหรับการวางแผนพัฒนาสมรรถภาพทางกลไก (Biomotor Abilities Development Planinig) ซึ่งมีความแตกต่างกัน

การแบ่งช่วงเวลาวางแผนการฝึกซ้อมรายปี (Periodization The Annual Planning) จะแบ่งช่วงการฝึกซ้อมจากรอบการฝึกซ้อมใหญ่สุดลงไปถึงรอบการฝึกซ้อมเล็กสุดได้ต่อไปนี้

1. การฝึกซ้อมรายปี (Macrocycles) คือกระบวนการฝึกซ้อมจากจุดเริ่มต้นการฝึกซ้อมดำเนินไปถึงการแข่งขันที่สำคัญและตลอดถึงการฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขันหรือช่วงฟื้นฟูร่างกาย

การฝึกซ้อมรายปีจะประกอบด้วยช่วงการฝึกซ้อม (Periods) 3 ช่วง คือ ช่วงก่อนการแข่งขัน (Preparation) ช่วงการแข่งขัน (Competition) และช่วงหลังการแข่งขันหรือการฟื้นฟูสภาพ (Transition or Recovery) โดยในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมจะประกอบด้วยจำนวนระยะการฝึกซ้อม (Phases) และมีจุดมุ่งหมายการฝึกซ้อม ความหนัก และระยะเวลาแตกต่างกัน

การฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขัน (Preparation Period) เป็นช่วงการฝึกซ้อมสำหรับการเตรียมความพร้อมของนักกีฬาเข้าสู่การแข่งขัน บางครั้งอาจจะเรียกว่าการฝึกซ้อมช่วงก่อนฤดูกาลแข่งขัน (Pre-season Training)

การฝึกซ้อมช่วงการแข่งขัน (Competition Period) หรืออาจเรียกว่าการฝึกซ้อมช่วงฤดูกาลแข่งขัน (Season) เป็นช่วงที่สำคัญของนักกีฬาในการที่จะก้าวไปถึงขีดความสามารถสูงสุด เป็นช่วงที่จะเข้าร่วมการแข่งขันที่สำคัญ

การฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขัน (Transition Period) บางครั้งเรียกว่าช่วงการฟื้นฟูสภาพหรือการสร้างขึ้นใหม่ (Recuperation or Regeneration) เป็นการเชื่อมต่อหรือการฟื้นฟูสภาพระหว่างการฝึกซ้อมการแข่งขันและการเริ่มต้นการฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันครั้งใหม่ เป็นช่วงที่ยอมให้นักกีฬามีการฟื้นฟูสภาพจากความตึงเครียดทางด้านร่างกายและจิตใจจากการแข่งขัน นักกีฬามีการเข้าร่วมการฝึกซ้อมในประเภทกีฬาอื่นๆ หรือเป็นการพักอย่างมีกิจกรรม (Active Rest) โดยการออกแบบการฝึกซ้อมต้องเปิดโอกาสให้มีการผ่อนคลายทางด้านจิตใจและการฟื้นฟูสภาพของร่างกาย

2. การฝึกซ้อมรายเดือน (Mesocycles) คือ กระบวนการฝึกซ้อมภายในแต่ละระยะการฝึกซ้อม (Phases) ซึ่งอาจมีระยะเวลาประมาณหนึ่งเดือนหรืออาจมากกว่าหรือน้อยกว่าได้

3. การฝึกซ้อมรายสัปดาห์ (Microcycles) คือ กระบวนการฝึกซ้อมภายในแต่ละรอบการฝึกซ้อมรายเดือน (Mesocycles) ซึ่งปกติจะประกอบด้วย 2-6 การฝึกซ้อมรายสัปดาห์ต่อการหนึ่งการฝึกซ้อมรายเดือน การฝึกซ้อมรายสัปดาห์จะใช้เวลา 7-9 วัน และน้อยสุด 3 วัน และในแต่ละรอบการฝึกซ้อมรายสัปดาห์จะประกอบด้วย การฝึกซ้อมในแต่ละครั้ง

4. การฝึกซ้อมในแต่ละครั้ง (Training Session) คือ การทำงานในหนึ่งครั้ง เช่น การออกกำลังกายตอนเช้า การออกกำลังกายตอนเย็น ปกติในหนึ่งรอบการฝึกซ้อมรายสัปดาห์นักกีฬาจะมีวันว่าง (วันพักผ่อน) จนถึงการฝึกซ้อม 3 ครั้งในหนึ่งวัน แต่โดยปกติทั่วไปอาจจะประกอบด้วย การฝึกซ้อมหนึ่งหรือสองครั้งในหนึ่งวัน และการฝึกซ้อมในแต่ละครั้งควรจะมีจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมเพียงอย่างเดียว โดยการฝึกซ้อมในแต่ละครั้งจะประกอบด้วยจำนวนของหน่วยการฝึกซ้อม (Training Units) หน่วยการฝึกซ้อมเป็นองค์ประกอบของการฝึกซ้อมในแต่ละครั้ง เช่น การอบอุ่นร่างกาย การคลายอุ่น เป็นต้น ปกติการฝึกซ้อมในแต่ละครั้งจะประกอบด้วยหนึ่งถึงห้าหน่วยการฝึกซ้อม

การวางแผนช่วงการฝึกซ้อม (The Training Period Planning) ในแต่ละช่วงการฝึกซ้อม (การฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขัน การฝึกซ้อมช่วงการแข่งขัน การฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขัน) ควรมีวัตถุประสงค์ของการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงสอดคล้องกับความต้องการพื้นฐานทางด้านสมรรถภาพทางกายของประเภทกีฬา และในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมควรกำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกซ้อมไว้ตามระดับความสำคัญของสมรรถภาพทางกายเพื่อที่ผู้ฝึกสอนจะสามารถประเมินพัฒนาการของนักกีฬาได้ตลอดวงรอบการฝึกซ้อม โดยเฉพาะตอนท้ายของแต่ละช่วงการฝึกซ้อมควรมีประเมินและเก็บบันทึกเพื่อที่จะได้รู้ว่าการฝึกซ้อมเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์หรือไม่ และเมื่อ

วัตถุประสงค์ในแต่ละช่วงการฝึกซ้อมถูกกำหนดขึ้นสิ่งสำคัญลำดับต่อไปจะเป็นการเลือกรูปแบบการฝึกซ้อมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยรูปแบบการฝึกซ้อมควรมีการกำหนดไว้หลากหลายวิธีการเพื่อที่ว่าในกรณีที่สภาพสิ่งแวดล้อมไม่เป็นไปตามที่คาดหมายจะได้ทราบว่าจะต้องกระทำอย่างไรในสภาพการณ์ดังกล่าว

การฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขัน (Preparation Period) เป็นช่วงของการพัฒนาสมรรถภาพและเทคนิคพื้นฐานที่มีความจำเป็นต่อการแข่งขัน ระยะเวลาของการฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันปกติจะใช้เวลาประมาณ 3 ถึง 6 เดือน ขึ้นอยู่กับประเภทของการวางแผนและระดับสมรรถภาพของนักกีฬา นักกีฬาที่มีความสามารถมากมีทักษะสูงต้องการเวลาการฝึกซ้อมช่วงก่อนการแข่งขันน้อยกว่านักกีฬาที่มีอายุและประสบการณ์น้อยหรือนักกีฬาที่อายุมากแต่เป็นผู้ที่ขาดความสามารถในช่วงเริ่มต้นของการฝึกซ้อมรายปี สำหรับกีฬาประเภทบุคคลควรจะใช้เวลามากกว่าช่วงของการแข่งขันหนึ่งถึงสองเท่า สำหรับกีฬาประเภททีมควรจะใช้เวลาน้อยกว่า แต่ไม่ควรน้อยกว่า 2 ถึง 3 เดือน

การฝึกซ้อมช่วงการแข่งขัน (Competition Period) เป็นช่วงของการฝึกซ้อมที่มีรูปแบบการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันเพื่อทดสอบนักกีฬาก่อนที่จะก้าวขึ้นไปถึงช่วงเวลาสำคัญของปี โดยหลังจากแต่ละเกมการแข่งขันควรจะมีการประเมินพัฒนาของนักกีฬาและพัฒนาให้ดีขึ้นในการฝึกซ้อมรายสัปดาห์ต่อไป โดยการกำหนดวันทำการแข่งขันเพื่อทดสอบนักกีฬา โค้ชจะต้องพิจารณาถึงช่วงเวลาการฟื้นฟูสภาพระหว่างการแข่งขันแต่ละครั้งเป็นหลัก เนื่องจากการฟื้นฟูสภาพจะเป็นตัวกำหนดระดับการพัฒนาของนักกีฬา โดยช่วงเวลาการฟื้นฟูสภาพของนักกีฬาจะมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับอายุระดับความสามารถ ประสบการณ์ของนักกีฬา มาตรฐานและความหนักของการแข่งขัน

การฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขัน(Transition Period) เป็นช่วงของการฝึกซ้อมที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูสภาพ (Recovery) จากช่วงการแข่งขัน ขณะเดียวกันก็เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการเริ่มต้นการฝึกซ้อมรายสัปดาห์ต่อไป ถ้าในหนึ่งปีมีมากกว่าหนึ่งรอบการฝึกซ้อมรายปี การฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขันกลางปีอาจจะใช้ช่วงเวลาสั้นๆ หนึ่งถึงสองสัปดาห์หรือน้อยกว่าและใช้เวลาอย่างน้อย 1 เดือน สำหรับการฝึกซ้อมช่วงหลังการแข่งขันในตอนท้ายของการฝึกซ้อมประจำปี

3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย

การตั้งเป้าหมายถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักกีฬาเป็นตัวบอกระดับการพัฒนาในการฝึกซ้อมการแข่งขันของนักกีฬา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักกีฬาควรรู้และทำความเข้าใจกับความหมาย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและวิธีการในการตั้งเป้าหมายทางกีฬาในแต่ละครั้ง รวมถึงผลดีของการตั้งเป้าหมายด้วย

ความหมายของการตั้งเป้าหมาย

ล็อกและคณะ (Lock et al., 1981 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวีริบุตร, 2541) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายคือการคาดหวังที่จะบรรลุมาตรฐานของความสามารถภายในกรอบเวลาที่กำหนด

สตีเฟน พี โรบินส์ (Stephen P. Robbins, 1989 อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ, 2551) กล่าวว่าเป้าหมายจะเป็นเครื่องบอกระดับสิ่งที่ต้องทำ และความพยายามที่จะใช้ในการปฏิบัติตาม

คิลปชัย สุวรรณธาดา (2533) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเป็นเทคนิคการให้แรงจูงใจอย่างหนึ่งเป็นการตั้งระดับของความสำเร็จที่ผู้รู้เรียนหรือนักกีฬาคาดว่าได้รับในอนาคต

สุพิตร สมานิติ (2535) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเป็นเทคนิคที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาพัฒนาทักษะจนไปถึงจุดที่ต้องการหากนักกีฬาได้มีการฝึกฝนการตั้งเป้าหมายได้อย่างถูกต้องและชัดเจนแล้ว ประโยชน์ที่ได้รับคือ

1. ช่วยพัฒนาทักษะของนักกีฬาให้ดีขึ้น
2. ช่วยให้การฝึกฝนทักษะมีคุณภาพมากขึ้น
3. ช่วยให้การคาดหวังตรงตามความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น
4. ช่วยให้การฝึกฝนของนักกีฬาเป็นไปอย่างท้าทาย สนุกสนานไม่เบื่อหน่าย
5. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจภายในและนำไปสู่ความสำเร็จ
6. ช่วยทำให้นักกีฬาเกิดความภาคภูมิใจ พอใจ และเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

ชนิดของเป้าหมาย

เอ็ดวิน ลอค (Edwin Locke อ้างถึงใน วันชัย มีชาติ, 2551) ได้กำหนดเป้าหมายไว้ 8 อย่าง คือ

1. เป้าหมายที่ยากลำบากจะก่อให้เกิดผลงานที่สูงขึ้นมากกว่าเป้าหมายที่บรรลุง่าย (เป้าหมายที่กำหนดไว้กลางๆจะก่อให้เกิดผลงานระดับปานกลาง)

2. เป้าหมายที่มีความเฉพาะเจาะจงและยาก จะก่อให้เกิดผลงานสูงกว่าเป้าหมายที่กำกวมหรือไม่มีเป้าหมาย

3. สิ่งที่ทำให้เป้าหมายในเครื่องมือหรือส่งผลกระทบต่อผลงาน ได้แก่ การกระตุ้นให้เกิดความพยายาม (mobilizing effort) เป็นทิศทางของการกระทำเป็นการเพิ่มความพยายามและเป็นแรงจูงใจที่จะแสวงหาวิธีการที่เหมาะสมในการปฏิบัติ

4. การได้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) เป็นสิ่งจำเป็นในการทำงานและกำหนดเป้าหมาย เพราะจะทำให้สามารถเปรียบเทียบระหว่างเป้าหมายและผลงานปัจจุบันได้

5. การผูกพันกับเป้าหมายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะก่อให้เกิดผลงาน

6. การผูกพันต่อเป้าหมายจะได้รับผลกระทบจากความคาดหวังต่อความสำเร็จและระดับของความสำเร็จ ความผูกพันต่อเป้าหมายจะไม่ได้เกิดจากระดับของการมีส่วนร่วมของคนในการกำหนดเป้าหมาย

7. การให้รางวัลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน (ผลประโยชน์) จะช่วยให้เกิดการกำหนดเป้าหมายและอาจก่อให้เกิดการกำหนดเป้าหมายที่สูงขึ้นและความผูกพันกับเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

8. ความแตกต่างระหว่างบุคคลไม่มีผลต่อประสิทธิผลของการกำหนดเป้าหมาย

แมคเคลิเมนต์ (McClements, 1982 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิรุบุตร, 2541) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. เป้าหมายเชิงนามธรรม (Subjective goals) เป็นการตั้งเป้าหมายในการเล่นในเชิงนามธรรมเช่น เช่น เป้าหมายในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน เพื่อให้มีสมรรถภาพที่ดี เพื่อเล่นหรือแข่งขันให้ดีที่สุด

2. เป้าหมายเชิงรูปธรรม (objective goals) เป็นการตั้งเป้าหมายในการเล่นกีฬาที่มองเห็นได้ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 เป้าหมายโดยทั่วไป (General Objective goals) เป็นการตั้งเป้าหมายในการเล่นกีฬาทั่วไปเป็นแบบกว้างๆ เช่น ได้เป็นแชมป์เปียนแห่งประเทศไทยชนะเลิศการแข่งขันครั้งนี้ หรือเล่นให้ดีที่สุด

2.2 เป้าหมายโดยเฉพาะอย่าง (Specific objective goal) เป็นตั้งเป้าหมายที่มีการระบุชัดเจนในการเล่น หรือเหตุการณ์เฉพาะอย่าง เช่น เพิ่มจำนวนครั้งในช่วยเพื่อนให้ยิงประตูได้อีก 4 ครั้ง หรือยิงประตูให้ได้ 5 ครั้งในการแข่งขันครั้งแรก

มาร์เทนส์ (Rainer Martens, 1981) และเบอร์ตัน (Borton, 1992) ได้แบ่งเป้าหมายเชิงรูปธรรมออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. เป้าหมายแบบผลสุดท้าย (Outcome goals) เป็นการประเมินความสำเร็จที่ผลสุดท้ายของการกระทำของกิจกรรม หรือแข่งขันนั้นๆ คือ การแพ้-ชนะ หรือ การทำได้-ไม่ได้

2. เป้าหมายแบบมุ่งที่ผลการเล่น (Performance goals) เป็นการพัฒนาความสามารถในการเล่นกีฬา จากการเปรียบเทียบกับผลการเล่นเดิม หรือมาตรฐานเดิมของตนเอง ความสำเร็จอยู่ที่พัฒนาการและความพยายาม

จากคำกล่าวข้างต้นเป้าหมายมีความสำคัญต่อนักกีฬาโดยเฉพาะการตั้งเป้าหมายแบบผลสุดท้าย และการตั้งเป้าหมายแบบมุ่งที่ผลการเล่นเพื่อไว้เป็นแรงจูงใจให้นักกีฬาพยายามที่จะแสดงศักยภาพของตัวเองในการเล่นให้มากที่สุด

แนวทางการตั้งเป้าหมาย

ศิลปะชัย สุวรรณธาดา (2533) กล่าวถึงแนวทางการตั้งเป้าหมายไว้ดังนี้

1. ตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดได้ เพื่อสะดวกในการประเมินและการศึกษาพัฒนา
2. ตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ไม่คลุมเครือ
3. ตั้งเป้าหมายที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาสามารถบรรลุได้
4. ตั้งเป้าหมายให้เหมาะสมกับรายบุคคล
5. ตั้งเป้าหมายบนพื้นฐานของความสำเร็จที่มีมาก่อน ถ้าครูและผู้เรียนหรือโค้ชและนักกีฬาช่วยกันตั้งเป้าหมายจะทำให้ผู้เรียนหรือนักกีฬาอุทิศตนเพื่อความสำเร็จได้มากขึ้น

ปัญหาในการตั้งเป้าหมาย

โค้ชกีฬาจำนวนมากคงพบเจอกับปัญหาในการตั้งเป้าหมาย อาจมองเป็นเรื่องง่ายแต่ไม่ควรมองข้าม ดังนี้

1. การตั้งเป้าหมาย มากข้อ หรือหลายอย่างทำให้เกิดความสับสน ยากที่มุ่งมั่นให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ทุกข้อทำให้ความพยายามลดลง ดังนั้นการตั้งเป้าหมายที่ดีควรเป็นเป้าหมายที่สั้น เข้าใจง่ายไม่ควรมีหลายข้อในขณะเดียวกัน

2. สนิมถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เป้าหมายที่ดีควรตั้งโดยนักกีฬาที่มีโค้ช และเพื่อนนักกีฬาคอยช่วยเหลือและให้การสนับสนุนให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักกีฬานั้น ผูกมัดตัวเองในการใช้ความพยายามเพื่อบรรลุเป้าหมายมากกว่าการบังคับ

3. การตั้งเป้าหมายที่กว้างเกินไป การตั้งเป้าหมายที่ดีควรเฉพาะบ่งชี้ ระบุเวลา และวิธีการวัดผลได้

4. การตั้งเป้าหมายที่เป็นจริงไม่ได้ เพราะเป็นเป้าหมายที่ยากเกินความสามารถของนักกีฬา หรือยากเกินกว่าความพยายามที่จะทำให้บรรลุผลได้
5. เป็นเป้าหมายแบบผลสุดท้าย คือเป็นเป้าหมายที่วัดพัฒนาการที่ผลแพ้-ชนะ ที่สามารถทำให้นักกีฬาหมดแรงจูงใจ หรือหมดความพยายามได้
6. การตั้งเป้าหมายรองเพื่อสนับสนุนเป้าหมายหลัก ดังนั้นเมื่อตั้งเป้าหมายระยะยาวควรตั้งเป้าหมายรองเพื่อสนับสนุนให้บรรลุเป้าหมายหลักได้
7. ไม่สร้างบรรยากาศในการบรรลุเป้าหมายในการพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ควรสร้างบรรยากาศในการฝึกอย่างมีเป้าหมาย ควรสร้างบรรยากาศในการฝึกซ้อมอย่างมีเป้าหมาย และทุกคนที่เกี่ยวข้องควรช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ

4. คุณลักษณะเด่นของผู้ประสบความสำเร็จ 10 ประการ

จอร์จ แกลลอป จูเนียร์ และอเล็ก เอ็ม แกลลอป (The Grest American Success Story อ้างถึงใน กริช สืบสนธิ์ ,2551) ผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่ประสบความสำเร็จ โดยทำการสำรวจประชาชนชาวอเมริกา 1,500 คน มีลักษณะดังนี้

1. สามัญสำนึก เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างมีเหตุผล โดยขจัดความคิดที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป
2. มีความรู้ในสาขาเฉพาะ การรอบรู้เป็นผลสืบเนื่องมาจากความพยายามคอยติดตามศึกษาค้นคว้าอย่างสม่ำเสมอตลอดชีวิต ผู้นำในบริษัทอุตสาหกรรมคนหนึ่งกล่าวว่า จงทำการบ้าน ไม่มีอะไรที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จได้เท่ากับรู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร ความรู้เฉพาะที่คุณเชี่ยวชาญ ช่วยลดการเสี่ยงและมันช่วยเป็นหลักประกันให้กับความมั่นคงของตัวเอง”
3. พึ่งตนเอง คือความกล้าหาญที่จะทำให้สิ่งต่างๆเดินหน้าในชีวิตโดยอาศัยทรัพยากรและความสามารถของตนเองเป็นหลัก คุณสามารถทำได้โดยกำหนดเป้าหมายและทุ่มเทพลังความสามารถที่มีทั้งหมด
4. ความเฉลียวฉลาดโดยทั่วไป ผลการสำรวจผู้ประสบความสำเร็จของแกลลอปชี้ว่า เมื่อพูดถึงความเฉลียวฉลาด ซึ่งหมายถึงบางสิ่งบางอย่างโดยเฉพาะ เช่น มีไอคิวสูง มีความสามารถใช้ศัพท์ได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง มีความชำนาญในการอ่านและในการเขียนเป็นเยี่ยม เป็นสิ่งที่มีอยู่ในตัวผู้ประสบความสำเร็จแทบทุกคน
5. ความสามารถในการทำงานให้ลุล่วง คนที่ประสบความสำเร็จเป็นคนขยัน ทำงานหนัก มีความสามารถในการปฏิบัติงานในองค์การอย่างดี มีนิสัยชอบทำงานและสามารถแยกแยะได้ว่าอะไรสำคัญ อะไรไม่สำคัญ (นั่นไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบไม่มีที่ติ) มุ่งมั่นทำงานไปสู่เป้าหมายที่เป็นไปไม่ได้ ไม่เคยกลัวต่อความล้มเหลว และไม่เคยรู้สึกยินดีหรือพอใจต่อการทำงานสำเร็จจนลืมทำอย่างอื่น
6. ความเป็นผู้นำ คนที่ประสบความสำเร็จมักแสดงความเป็นผู้นำโดยใช้แรงจูงใจ ไม่ใช่ข่มขู่ให้คนอื่นทำตาม (ความรัก ความศรัทธา)
7. รู้ผิดรู้ถูก เป็นคนมีศีลธรรมจรรยาบรรณ
8. ความคิดสร้างสรรค์ คนที่มีความปราดเบี่ยงตามธรรมชาติบวกกับการมองเห็นการณ์ไกล นั่นคือ การมีความคิดสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิด หรือความฉลาดที่มีติดตัวมา ยังไม่สำคัญเท่ากับการใช้ความสามารถของตนเองให้ดีที่สุด แม้แต่ศิลปินยังยอมรับว่ามวลชนจะ

ยอมรับตนเนื่องจากมีผลงานดีเยี่ยม ก็เพราะได้ใช้ความพยายามอย่างหนักมากกว่ายอมรับพรสวรรค์ที่ตนมีอยู่ ศิลปินจึงมีแรงจูงใจ ความทะเยอทะยาน และความปรารถนาที่จะผลิตผลงานคุณภาพเยี่ยมมากกว่าที่จะแสดงแต่พรสวรรค์ที่ตนมีเท่านั้น

9. ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นใจในตนเองจากการที่รู้ว่า คุณได้ทำในสิ่งที่คุณสามารถเตรียมไว้ได้ ความมั่นใจไม่ได้หมายถึง ความเต็มใจที่จะเสี่ยงอย่างโง่เขลา ดันทุรัง แต่ความมั่นใจจะชี้ถึงความเต็มใจที่จะลองไปในทิศทางใหม่ที่ยังไม่รู้แน่

10. การพูดแสดงความคิดเห็น หมายถึงความสามารถในการนำเสนอสู่ผู้อื่น แม้แต่ต่อหน้ากลุ่มคนขนาดใหญ่

11. ห่วงใยผู้อื่น จริงใจและมีน้ำใจต่อคนอื่น เข้ากับคนอื่นได้

12. โชค มักจะช่วย ประธานบริษัทประกันมีชื่อแห่งหนึ่งแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโชคว่า ” สมมติว่าทุกคนมีการศึกษาพื้นฐานและมีสุขภาพดีเท่ากัน ดูเหมือนว่าแรงผลักดันในตัวของแต่ละคน การริเริ่มและการทำงานหนักได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญของความสำเร็จ นอกเหนือจากมีบุคลิกภาพอันดีและมีศีลธรรมจรรยาได้มาตรฐานระดับสูง คุณสมบัติเหล่านี้จะทำให้คุณอยู่ในตำแหน่งที่ได้ใช้โชคอันดีและได้รับผลจากโชคร้าย”

คนที่ประสบความสำเร็จมักจะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง มีความคิดสิ่งใหม่ๆ มีความขยันทำในสิ่งที่ตนเองถนัดและเรียนรู้ในสิ่งนั้นเสมอโดยขจัดความคิดที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป จะระลึกและมีสมาธิอยู่สิ่งที่ทำเสมอ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นและสร้างความมั่นใจให้ตนเอง ซึ่งผู้ที่ประสบความสำเร็จจะมีความกล้าหาญจะไม่กลัวต่อความล้มเหลวแต่จะพยายามทำให้ดีที่สุดตามกำลังของตัวเองเพื่อไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

5. พัฒนาการของเยาวชน

ความหมายของเยาวชน

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) กล่าวว่า บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป จนถึง มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ไม่นับรวมบุคคลที่ทำการสมรสแล้ว

เรณู ผลสวัสดิ์ (2528 อ้างถึงใน สมิทธ์ สระอุบล, 2534) กล่าวว่า ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ทั้งหญิงและชาย ซึ่งเป็นผู้รับช่วงความรับผิดชอบจากผู้ใหญ่ ในการประกอบอาชีพ หน้าที่การงาน ตลอดจนงานพัฒนาสังคม และการบริหารประเทศ

จากความหมายที่กล่าวมานี้เยาวชนคือผู้อยู่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเป็นช่วงรอยต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีการรับรู้จากการถ่ายทอดเพื่อรับช่วงต่อจากผู้ใหญ่ เริ่มมีความคิดแบบผู้ใหญ่ แต่ก็ต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดอยู่เพราะช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงมากทำให้วัยรุ่นเกิดการสับสน ถ้าได้รับการแนะนำที่ดี คนวัยนี้ก็จะพัฒนาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

เฮอร์ล็อก (Child Development อ้างถึงใน สุขุชา จันทน์เอม, 2531) กล่าวว่า วัยรุ่น ตรงกับคำว่า “Adolescence” ในภาษาอังกฤษมีรากศัพท์เดิมมาจากภาษาละตินว่า “Adolescere” ซึ่งมีความหมายว่า เจริญเติบโต หรือ เจริญเติบโตไปสู่วุฒิภาวะ การที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นวุฒิภาวะนี้ ไม่ใช่จะเจริญแต่ทางกายด้านเดียวเท่านั้น ทางจิตใจจะต้องเจริญเป็นเงาตามตัวไปด้วย ซึ่งวัยรุ่นเราสามารถแบ่งได้ 3 ช่วง คือ

ก่อนวัยรุ่น (pre adolescence) 10-12 ปี

วัยรุ่นแรก (Early adolescence) 13-16 ปี

วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) 17-21 ปี

โดยวัยรุ่นแต่ละคนจะมีการพัฒนาการและลักษณะในการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างกันแต่จะมีแบบแผนโดยรวมที่คล้ายกัน ซึ่งโค้ชควรศึกษาข้อมูลการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของวัยรุ่นเพราะโค้ชต้องถ่ายทอดความรู้เทคนิค แทคติกซึ่งโค้ชจำเป็นต้องปรับรูปแบบการโค้ชให้เข้ากับนักกีฬาเด็กซึ่งสามารถแบ่งพัฒนาการวัยรุ่นได้ 4 ด้าน คือ

1. พัฒนาการทางกาย เมื่ออย่างเข้า 12 ปี จะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางกาย เมื่อเข้า 13 ปี จะเริ่มเห็นได้ชัดเจน ทั้งส่วนสูง น้ำหนัก เมื่อเข้า 14 ปี ลำตัวจะขยายมากขึ้นเป็นช่วงที่มีความสูงเปลี่ยนแปลงมาก มีกล้ามเนื้อขยายขนาด เมื่อเข้า 16-18 ปี เด็กจะเริ่มมีเสียงที่เปลี่ยนแปลง เด็กอาจตกใจคิดว่าเป็นหวัด ด้านสายตา ช่วง 13 ปี จะมีสายตาดัด คือสายตาวาวจะลดลง ถ้ามีสายตาวาวจะเห็นภาพใกล้เคียงไม่ชัดเจน แต่ในช่วงนี้เด็กจะมองวัตถุระยะใกล้ได้ชัดเจน ช่วงนี้เป็นช่วงที่เหมาะสมถ้าโค้ชจะฝึกกีฬาเทเบิลเทนนิสเพราะตาทำงานประสานกับร่างกายได้ดี เมื่อเข้า 15 ปี จะมองภาพหมุนได้ดี ใช้ร่างกายเคลื่อนไหวในทิศทางต่างๆได้อย่างว่องไว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเด็กวัย 13 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและสายตาได้มากถ้าโค้ชมีความรู้และเน้นทักษะการฝึกให้เด็กในช่วงนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาศักยภาพทางกีฬาได้ดีขึ้น

2. พัฒนาการทางอารมณ์ ช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่อารมณ์แปรปรวนมากมีขึ้นมีลงตลอดเวลา แต่มีสิ่งหนึ่งที่เด็กวัยนี้ต้องการคือการได้รับการยอมรับจากทุกคน ชื่นชมเขา ยอมรับในสิ่งที่เป็นเขา เด็กจะไม่ชอบการบังคับและจะมีปัญหาขัดแย้งกับครู พ่อแม่ได้ นอกจากนี้การที่วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางกายที่คล้ายผู้ใหญ่ทำให้เด็กต้องการทำตัวคล้ายผู้ใหญ่เกิดการลอกเลียนแบบ ดังนั้นโค้ชจึงควรรู้ถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ของเด็กคือ

2.1 ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก

2.2 ระบบร่างกายภายในเปลี่ยนแปลง คือเด็กจะกินอาหารมากใช้แรงเยอะ เกิดการเผาผลาญมากจึงต้องพักผ่อนมาก ผู้ใหญ่คิดว่าเด็กไม่ขยัน ขี้เกียจทำให้ขัดแย้งกัน

2.3 ปรับที่ จะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมใหม่ๆรอบตัว เช่นเรียนรู้ในการคบเพื่อน การเรียนและเรื่องเพศซึ่งอาจเกิดการขัดแย้งกับพ่อแม่ ทำให้เด็กไม่โหวง่ายและแสดงออกมาทันที

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นโค้ชควรรู้เพื่อปรับรูปแบบการโค้ชให้เข้ากับอารมณ์ที่ขึ้นลงของเด็ก โค้ชควรทำความเข้าใจและหลีกเลี่ยงการทำให้เด็กโกรธหรือรู้สึกน้อยใจตัวเอง ควรเพิ่มการฝึกที่เสริมทักษะการเรียนรู้ด้วยตัวเอง เพื่อให้เด็กหัดแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง โค้ชไม่ควรบังคับเด็กมากเกินไป ควรฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบในตัวเองเพราะโค้ชบางคนจะปิดกั้นความคิดเด็ก ทำให้เด็กมีประสบการณ์น้อย ไม่รู้จักโต ซึ่งในอนาคตจะทำให้เด็กลำบากได้เมื่อเจอปัญหา โค้ชควรให้หลักการปรัชญาที่ดีและปลูกฝังศีลธรรม จริยธรรมแก่ที่ละน้อย เด็กจะสามารถแยกปัญหาและกล้าตัดสินใจได้

3. พัฒนาการทางสังคม ช่วงวัย 13 ปี เด็กชอบอยู่คนเดียวคนเดียว บางครั้งชอบทำกิจกรรม ชอบเล่นกีฬามากสำหรับคนที่ชอบเข้าสังคม บางคนที่ไม่ชอบก็มักจะอ่านหนังสือคนเดียว โค้ชจึงควรกระตุ้นเด็กที่เข้ากับเพื่อนร่วมทีมได้ยาก โดยใช้แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นร่วมถึงการงานร่วมกับทีม

สอนให้เด็กรู้จักรับผิดชอบ และเป็นผู้ให้และผู้รับที่ดี พอเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง เด็กจะคบกับเพื่อนที่เข้ากับตัวเองได้ มีลักษณะที่คล้ายกับเด็ก ถ้าโค้ชที่ปรับตัวเข้ากับเด็กได้ เป็นเพื่อนของเด็กได้จะดีมากในการโค้ช

4. พัฒนาการทางสติปัญญา เด็กวัยนี้เริ่มมีความคิดที่มีเหตุผล เข้าใจจริยธรรมและศีลธรรม สามารถวิจารณ์ตัวเอง รับฟังความคิดของผู้อื่น แยกแยะลักษณะของบุคลิกภาพได้ว่าแต่ละคนมีลักษณะต่างกันอย่างไร และแก้ไปตัวเองได้เพื่อให้ตัวเองดูดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่โค้ชจะเป็นกระจกให้เด็กได้ เพื่อให้เด็กก็หาเด็กได้ปรับปรุงศักยภาพทางกีฬาได้

การพัฒนาของมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดอยู่ในช่วง 13- 15 ปี ดังนั้นช่วงวัยนี้ถ้าได้รับการดูแลที่ดีทั้งทางกาย วาจา และใจ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่จะพัฒนาต่อไปเป็นผู้ใหญ่ ส่วนในเรื่องของการรับรู้ทางสติปัญญาจะเริ่มเรียนรู้และมีความคิดที่เป็นของตัวเอง เริ่มมีการพิจารณาแบบผู้ใหญ่ในช่วง 14 ปีขึ้นไป การรับรู้ต่อสิ่งต่างๆได้อย่างมีเหตุผลมากขึ้น ช่วงวัยนี้เหมาะสมมากสำหรับการฝึกคิดวิเคราะห์ที่เป็นเหตุเป็นผลได้

6. ทฤษฎี ความหมาย ลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคล

ความหมาย

อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง (2525) ในทางพุทธศาสนาบอกว่าบุคคลแตกต่างเกิดจาก กรรมกรรมได้ว่า บุคลิกภาพ ความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพเกิดได้ต้องอาศัยปัจจัยดังนี้ คือ

1. ปริมาณความแรงของส่วนประกอบของบุคลิกภาพ
2. ความต่างในเรื่องของสติปัญญาคือ ความฉลาดในการรับรู้ ความฉลาดของอารมณ์ ความฉลาดของการกระทำ

3. ความแตกต่างในสิ่งแวดล้อมรอบตัว การอบรมเลี้ยงดู

ลักษณะของความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพ

ลักษณะของความต่างระหว่างบุคคลแบ่งได้ 6 แบบ คือ

1. ปริมาณจำนวนและลักษณะประจำที่เป็นส่วนประกอบอยู่ในบุคคลนั้นคือ ปัญญา อารมณ์ ลักษณะนิสัยที่ติดตัวบุคคลโดยแสดงออกมาทางการกระทำที่สนใจ ทางทักษะวิชาการ เช่น การมีความรู้รอบตัว การเปลี่ยนสิ่งที่สนใจ ความมีทักษะเฉพาะอย่าง การมีมารยาทเข้าสังคมได้

2. ความต่างในเรื่องของการร่วมส่วนประกอบของบุคคลนั้นได้ต่างกัน คือการที่บุคคลสามารถร่วมองค์ประกอบภายในตัวเองให้เข้ากันได้ดีแค่ไหน เช่น การร่วมความคิด อารมณ์ และการแสดงออกให้สัมพันธ์กัน แต่ถ้าบุคคลมีความต่างในความคิด ความต่างในอารมณ์ ความต่างในการกระทำ บุคคลก็ต่างกัน

3. ความสมดุลของบุคลิกภาพ คือการมีความคิด อารมณ์ และการกระทำที่ร่วมกันอย่างสมดุลกัน แต่บางคนอาจมีความคิดสูง มีอารมณ์สูง มีการแสดงออกสูง ก็มีความต่างของบุคคลสูง

4. การสัดส่วนหรือการให้ความสำคัญของความคิด อารมณ์ และการกระทำ บางคนสามารถปรับตัวมีบุคลิกภาพที่ดีก็ถือว่ามีทำให้สัดส่วนที่สมดุลได้ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญเพราะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจทำสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวัน

5. การมีจังหวะในการแสดงออกทางความคิด อารมณ์ การกระทำต่างกัน

6. ความแตกต่างในการแสดงออกของบุคคลต่างกันซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 9 ชนิด คือ

- 6.1 ผู้ที่คิดถึงตัวเอง (Introverted)
- 6.2 ผู้ที่คิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง (Extroverted)
- 6.3 ผู้ที่คิดยกย่องตัวเอง (Egoistic)
- 6.4 ผู้ที่เห็นใจผู้อื่น (Altruistic)
- 6.5 ผู้ที่เป็นอนุรักษ์นิยม (Conservation)
- 6.6 ผู้ที่มีความคิดรุนแรง (Radical)
- 6.7 ผู้ที่มีความคิดแบบชาวบ้าน (Primitive)
- 6.8 ผู้ที่ททระบาย (Sublimated) คือได้รับจากสิ่งหนึ่งแล้วนำไประบายกับสิ่งอื่น เช่น ผู้หญิงที่เห็นพ่อตีเมีย ก็เกลียดผู้ชายทุก คนที่ตีเมีย
- 6.9 ผู้ที่มีจิตใจถูกกดไว้เสมอ (Repressed) ทำให้ต้องพูดปกป้องตัวเอง ชอบโทษผู้อื่น

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

แคทเมอร์ (Kretchmer) กล่าวว่า บุคลิกภาพมี 2 ลักษณะ คือ พวกลิสซอยด์ (Schizoid) คล้ายกับผู้ที่สนใจแต่เรื่องของตัวเอง ฟุ้งซ่าน เป็นอาการเก็บตัว และพวกไซคอยด์ (Cycloid) คือพวกที่คิดถึงเรื่องอื่น อารมณ์ขึ้นลงเสมอ เตี้ยวดีเตี้ยวโกรธไม่คงที่ นอกจากนี้บุคลิกภาพทางใจยังสัมพันธ์กับทางกายคือพวกลิสซอยด์จะมีลักษณะ ผอมสูง ตัวยาว พวกลิสซอยด์จะมีลักษณะตัวสั้น อ้วน

บูลเลอร์ (Bleuler) กล่าวว่า บุคลิกภาพมี 2 แบบ คือ พวกไซโทนิค (Syntonic) คือผู้ที่เข้ากับสังคมได้ดี และพวกดีเรสติก (Dereistic) พวกที่เพ้อฝันไม่อยู่กับความเป็นจริง

โรซานอฟ (Rosanoff) กล่าวว่า บุคลิกภาพมี 4 อย่าง คือ

- 1) พวกเกลียดสังคม (Antisocial)
- 2) พวกอารมณ์สับสนไม่แน่นอน (Cyclothymic)
- 3) พวกเพ้อฝันเก็บตัว (Autistic)
- 4) พวกมีสติเป็นชั่วคราว (Epileptoid)

ลักษณะพวกนี้จะพบในทั้งคนปกติและผิดปกติแต่พวกผิดปกติจะมีมาก

บุคคลทุกคนย่อมมีความแตกต่างกันหรือแม้กระทั่งฝ่าแฝดหน้าเหมือนกันก็มีนิสัยที่ต่างกักันซึ่งความต่างนี้ขึ้นกับปัจจัยต่างๆที่นำมาวมกันแต่อย่างไรก็ตามบุคคลก็มีจุดเริ่มต้นที่เป็นศูนย์เหมือนกันตัวอย่างเด็กแรกเกิดที่เป็นเหมือนผ้าขาวที่จะรับสีต่างๆที่ผู้ใหญ่แแต่่มให้เด็กก็จะรับรู้ในสิ่งแวดล้อมต่างๆรอบตัวตั้งนั้นในอนาคตเด็กจะเติบโตเป็นบุคคลประเภทไหนก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมต่างๆรอบตัว

7. หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมการแข่งขันเทเบิลเทนนิส (สมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทย)

1. การแบ่งระดับการแข่งขัน ให้แบ่งดังนี้

1.1. รายการระดับ 4 ดาว หมายถึง 1.การแข่งขันเทเบิลเทนนิสชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยชิงถ้วยพระราชทานประจำปี

1.2. รายการระดับ 3 ดาว หมายถึง การแข่งขัน ALL THAILAND CHAMPIONSHIPS การแข่งขันกีฬาแห่งชาติประเภทเดี่ยว การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติประเภทเดี่ยว

1.3. รายการระดับ 2 ดาว หมายถึง รายการที่สมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทยเป็นผู้จัดการแข่งขันอื่นๆ ตามที่กำหนด

1.4. รายการระดับ 1 ดาว หมายถึง การแข่งขันของภาครัฐ/เอกชนที่สมาคมพิจารณาให้การอนุมัติเป็นรายการสะสม การแข่งขันกีฬาแห่งชาติประเภทเดี่ยว การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติประเภทเดี่ยว

2. วิธีการจัดอันดับนักกีฬา ให้ใช้คะแนนจากการแข่งขันรายการต่างๆและวิธีที่กำหนด ดังนี้

2.1. จำนวนนักกีฬาที่สมาคมพิจารณาให้มีคะแนนสะสม คิดเป็น 50% ของจำนวนผู้แข่งขันในประเภานั้นๆ

2.2. ในการแข่งขันแต่ละระดับ ผู้ที่เข้ารอบตามที่กำหนด จะมีคะแนนดังนี้

รายการ อันดับ	☆☆☆☆	☆☆☆	☆☆	☆
1	320	240	160	80
2	220	165	110	55
3-4	140	105	70	35
5-8	80	60	40	20
9-16	40	30	20	10
16-32	20	15	10	5
32-64	10	-	-	-

2.3. การคิดคะแนนโบนัส ในการแข่งขันแต่ละรายการจะมีคะแนนโบนัสเพิ่มเติมจากความยาก-ง่ายของรายการแข่งขัน โดยพิจารณาดังนี้

-จำนวนนักกีฬาทีมชาติที่ลงการแข่งขันในประเภานั้นๆ

-จำนวนผู้สมัครแข่งขันในประเภานั้นๆ

-นักกีฬาทีมชาติ/เยาวชนทีมชาติปัจจุบัน (สมาคมกีฬาเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทย, 2550 : <http://thailandtabletennis.com>)

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

ศรุติ ศรีจันทร์วงศ์ (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่องการระบุสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬาของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ประเภทบุคคล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 ปีพุทธศักราช 2536 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทนนิส เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน ยูโดและฟันดาบ ประเภทบุคคลเดี่ยวจำนวน 200 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดการระบุสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬา

ผลการศึกษาพบว่า

1. การระบุสาเหตุคือโชคจากการแข่งขัน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ กับนักกีฬาที่ประสบความล้มเหลวทั้งนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
2. การระบุสาเหตุคือสภาพการแข่งขัน นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลวทั้งนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
3. การระบุสาเหตุคือความยากของงาน ซึ่งนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
4. การระบุสาเหตุคือความอดทนของโค้ช นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
5. การระบุสาเหตุคืออารมณ์นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลว นักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
6. การระบุสาเหตุไปสู่ ความพยายามชั่วขณะ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลว นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
7. การระบุสาเหตุไปสู่ความสามารถ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่ประสบความล้มเหลวนักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง และไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05
8. การระบุสาเหตุไปสู่ ความพยายามถาวร นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จกับนักกีฬาที่ประสบความล้มเหลวนักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกันและไม่ปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

นเรศ กุลธวงค์วัฒนา (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่องคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้สอนกีฬายิมนาสติกตามการรับรู้ของนักกีฬาผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬายิมนาสติกตามการรับรู้ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ประชากรในการศึกษาครั้งนี้คือนักกีฬาผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมจำนวน 180 คน โดยใช้แบบสอบถามส่งไปถึงประชากร ได้รับกลับคืนมา 136 ชุด แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเอฟและค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้คุณลักษณะของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมที่มีต่อคุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนยิมนาสติกอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีสุขภาพที่ดีและเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงความคิดเห็นและร่วมวางแผนในการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมในบางโอกาส

2. นักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมมีการรับรู้ต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬายิมนาสติกอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ มีความฉลาดไหวพริบดี มีความรู้เกี่ยวกับสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ศึกษาเอกสารและตำราเพื่อจัดเตรียมแบบฝึกตามโครงการที่ได้วางไว้ เตรียมแบบฝึกทุกครั้งที่ทำกรฝึกซ้อมและมีการประเมินผลการฝึกซ้อมและแจ้งให้นักกีฬาทราบถึงผลการฝึกซ้อมทุกครั้ง

3. คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนยิมนาสติกตามการรับรู้ระหว่างนักกีฬาผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

4. คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนยิมนาสติกตามการรับรู้ระหว่างนักกีฬากับผู้ฝึกสอน นักกีฬากับผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนกับผู้จัดการทีมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ยกเว้นด้านการเตรียมการฝึกซ้อมและรูปแบบการฝึกซ้อมที่นักกีฬากับผู้ฝึกสอนและนักกีฬากับผู้จัดการทีมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

รัชนิพร สุทิน (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนของสมาคมกีฬาวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่ โดยทำการศึกษาในผู้ฝึกสอนของสมาคมกีฬาจังหวัดเชียงใหม่ปี พ.ศ.2545 จำนวน 45 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนนำไปปฏิบัติกับนักกีฬาในระดับมาก คือ

1.1 เทคนิคการควบคุมอารมณ์โดยให้คำแนะนำนักกีฬาให้รู้จักระงับอารมณ์เมื่อถูกเพื่อนผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามช่วย

1.2 เทคนิคการตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อม เช่น มีตารางเวลาในปฏิบัติกิจกรรม

1.3 เทคนิคการควบคุมความวิตกกังวลและความเครียดในการแข่งขัน

1.4 เทคนิคที่ทำให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็ง

2. เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาที่ผู้ฝึกสอนกีฬาต้องการเรียนรู้และต้องการนำไปปฏิบัติทั้ง 14 เทคนิค โดย 4 เทคนิคแรกคือ

- 2.1 เทคนิคที่ทำให้นักกีฬาจิตใจเข้มแข็ง
- 2.2 เทคนิคความสามารถในการโค้ช
- 2.3 เทคนิคการฝึกจิตใจและจินตภาพและ
- 2.4 เทคนิคแรงจูงใจ

3. เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาในอุดมคติที่ผู้ฝึกสอนที่ต้องการนำไปปฏิบัติ ทั้ง 14 เทคนิค เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย 4 อันดับดังนี้ คือ

- 3.1 เทคนิคความสามารถในการโค้ช
- 3.2 เทคนิคแรงจูงใจ
- 3.3 เทคนิคที่ทำให้นักกีฬามีจิตใจเข้มแข็งและ

3.4 เทคนิคควบคุมความวิตกกังวลและความเครียดในการ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของมหาวิทยาลัย ที่เข้าร่วมกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 พ.ศ. 2548 โดยส่งแบบสอบถามไปยัง ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน นักกีฬา จำนวน 296 ฉบับ ได้รับคืนมา 256 ฉบับ ผลการศึกษาพบว่า จากการเปรียบเทียบการรับรู้ระหว่างผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาเกี่ยวกับรายการที่มีผลต่อความสำเร็จของมหาวิทยาลัย พบว่า ผู้จัดการทีม ให้ความสำคัญด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้จัดการทีมและนักกีฬามากที่สุด ผู้ฝึกสอนให้ความสำคัญด้านความสามารถในการพัฒนาความสามารถของนักกีฬามากที่สุด นักกีฬาให้ความสำคัญด้านการเอาใจใส่นักกีฬาของผู้จัดการทีมมากที่สุด

นพรัักษ์ แกสมาน (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเทนนิสที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 25 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ สภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเทนนิสที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 25 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือผู้ฝึกสอนเทนนิสและนักกีฬาเทนนิสที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25 จำนวน 198 คน ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนเทนนิส จำนวน 58 คน (ชาย 44 คน และ หญิง 14 คน) และนักกีฬาเทนนิส จำนวน 140 คน (ชาย 70 คน และ หญิง 70 คน) ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ สถิติที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านนักกีฬา ผู้ฝึกสอนโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับ นักกีฬาเทนนิสโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก
2. ปัญหาด้านผู้ฝึกสอน ผู้ฝึกสอนโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง และนักกีฬาเทนนิสเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับนักกีฬาเทนนิสโดยรวมและนักกีฬาเทนนิสเพศชาย แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก
3. ปัญหาด้านกระบวนการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับนักกีฬาเทนนิสโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก
4. ปัญหาด้านสถานที่และอุปกรณ์ ผู้ฝึกสอนโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงและนักกีฬาเทนนิสโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง
5. ปัญหาด้านงบประมาณ ผู้ฝึกสอนโดยรวม ผู้ฝึกสอนเพศชาย และนักกีฬาเทนนิสเพศชาย แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักกีฬาเทนนิสโดยรวมผู้ฝึกสอนเพศหญิง และ นักกีฬาเทนนิสเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก
6. ปัญหาโดยรวมทุกด้าน ผู้ฝึกสอนโดยรวมทั้งเพศชายและเพศหญิง และนักกีฬาเทนนิสเพศชาย แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักกีฬาเทนนิสโดยรวมและนักกีฬาเทนนิสเพศหญิง แสดงความคิดเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก
7. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเทนนิสตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนระหว่างเพศชายกับเพศหญิง และนักกีฬาเทนนิสระหว่างเพศชายกับเพศหญิงทุกด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความคิดเห็น ระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาเทนนิส ทุกด้านและโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาณุวัฒน์ วชิรธานินทร์ (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาของนักกีฬาเซปักตะกร้อ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาที่นักกีฬาเซปักตะกร้อใช้ระหว่างการฝึกซ้อมและแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาเซปักตะกร้อไทย เพศชายอายุระหว่าง 24-35 ปี ซึ่งเข้าแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ปี 2552 เก็บข้อมูลด้วยการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เทคนิคการบรรยาย เหตุการณ์สำคัญและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูลและตรวจสอบด้วยวิธีการสามเส้า

ผลการศึกษาพบว่า

1. เทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาที่นักกีฬาเซปักตะกร้อใช้ในระดั้มากคือ การพูดกับตนเอง การทำสมาธิ และการหายใจ

2. เทคนิคที่ใช้ในระดับปานกลางคือ การฝึกจินตภาพ การกำหนดเป้าหมายและการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เทคนิคที่ไม่ได้ใช้คือการสะกดจิตและไบโอฟีดแบ็ค ปัญหาที่เกี่ยวข้องในการเลือกเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาคือ การขาดความชำนาญในการใช้เทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาและการขาดนักจิตวิทยาการกีฬาที่ทำงานร่วมกับทีมเซปักตะกร้อ

นารีทัต โกมารทัต (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาแบดมินตันเพศชาย อายุ 15-16 ปี ที่ลงแข่งขันประเภทชายเดี่ยวอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 จำนวน 99 คน โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

1.1 พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

1.2 พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

1.3 พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

2.1 พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ระดับสูงกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

2.2 พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ระดับสูงกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

2.3 พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง

ลลิตา อริยพูลพงษ์ (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของผู้ฝึกสอนเทเบิลเทนนิส วัตถุประสงค์ในการศึกษาในครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของผู้ฝึกสอนเทเบิลเทนนิส จากการเก็บข้อมูลจากผู้ฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนสมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทยจำนวน 100 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีตอบแบบสอบถามผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านสุขภาพและอนามัย พบว่าค่าเฉลี่ย 3.84 ของภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ปัจจัยด้านรายได้และผลประโยชน์ พบว่าค่าเฉลี่ย 3.40 ของภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านความรักความถนัดและความสนใจ พบว่าค่าเฉลี่ย 4.17 ของภาพรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยด้านเกียรติยศและชื่อเสียง พบว่าค่าเฉลี่ย 3.21 ของภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต พบว่าค่าเฉลี่ย 3.72 ของภาพรวมอยู่ในระดับมาก

กมลทิพย์ เสาวนะ (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการฝึกกีฬาเทนนิสเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยสู่ความเป็นเลิศ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนักกีฬาที่มีอายุ เพศ จุดประสงค์ จำนวนปีที่เล่น ระดับการเป็นนักกีฬา และประสบการณ์ด้านกีฬาของครอบครัวในการฝึกกีฬาเทนนิสที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาที่ฝึกกีฬาเทนนิสในลอนเทนนิสของสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ในโครงการเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศของเยาวชนไทยจำนวน 54 คน ชาย 29 คน หญิง 25 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจในการฝึกกีฬาเทนนิสเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยสู่ความเป็นเลิศและนำมาวิเคราะห์ข้อมูล หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาที่ฝึกกีฬาเทนนิสที่มีเพศแตกต่างกันไม่มีผลต่อแรงจูงใจในการฝึก
2. นักกีฬาที่ฝึกกีฬาเทนนิสที่มีอายุแตกต่างกันไม่มีผลต่อแรงจูงใจในการฝึก
3. นักกีฬาที่ฝึกกีฬาเทนนิสที่มีจุดประสงค์แตกต่างกันมีผลต่อแรงจูงใจในการฝึกแตกต่างกัน
4. นักกีฬาที่ฝึกกีฬาเทนนิสที่มีจำนวนปีที่เล่นของนักกีฬาแตกต่างกันมีผลต่อแรงจูงใจในการฝึกแตกต่างกัน
5. นักกีฬาเทนนิสที่มีระดับการเป็นนักกีฬาที่แตกต่างกันมีผลต่อแรงจูงใจในการฝึกแตกต่างกัน
6. นักกีฬาเทนนิสที่มีประสบการณ์ทางกีฬาของครอบครัวที่แตกต่างกันมีผลต่อแรงจูงใจในการฝึกที่แตกต่างกัน

วีรยุทธ จิตรขุนทด (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลทีมสโมสรบุรีรัมย์ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลทีมสโมสรบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือนักกีฬาฟุตบอลสโมสรบุรีรัมย์ จำนวน 75 คน ประกอบด้วยทีมเยาวชน 25 คน ทีมบุรีรัมย์ เอฟซี 25 คน ทีมบุรีรัมย์ พีอีเอ 25 คน เลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล นำข้อมูลมาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยในสถิติการทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจโดยรวมของนักกีฬาฟุตบอลทีมสโมสรบุรีรัมย์ ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้ และผลประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด 4.26 (S.D. = 0.72) การทดสอบสมมติฐานพบว่าปฏิเสธสมมติฐาน ข้อมูลส่วนตัวทางด้านเพศมีผลต่อแรงจูงใจต่อตัวนักกีฬา ข้อมูลส่วนตัวทางด้านอายุมีผลต่อแรงจูงใจต่อตัวนักกีฬา ข้อมูลส่วนตัวทางด้านต้นสังกัดทีมมีผลต่อ

แรงจูงใจต่อตัวนักกีฬา และข้อมูลส่วนตัวทางด้านรายได้ไม่มีผลต่อแรงจูงใจและการพัฒนาต่อตัวนักกีฬา

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

อาเซีย ฮิจ มอร์ พิรัสและโรซิล ซาดาน (Asiah Hj Mohd and Posli Saadan, 2009) ได้ทำการศึกษารูปแบบผู้นำของโค้ชและความพึงพอใจของนักกีฬาฮอกกี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบผู้นำโค้ชที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจของนักกีฬา โดยใช้แนวความคิดของโมเดลมัลติไดเมนชันของเชลลาดูไร (Chelladurai's Multidimensional model) เป็นหลักคือ 1.พฤติกรรมที่แท้จริงของผู้นำ 2. พฤติกรรมที่ชอบของผู้นำ 3. พฤติกรรมที่จำเป็นต้องมีในผู้นำ โดยใช้แบบสอบถาม 2 ชุด คือแบบสอบถามวัดความเป็นผู้นำ (RSL) และแบบสอบถามวัดความพอใจของนักกีฬา (ASQ) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฮอกกีจำนวน 101 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมโค้ชในการฝึกสอนที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักกีฬาฮอกกีคือ 1. การทำสิ่งที่ยากซับซ้อนให้เข้าใจง่าย 2. การให้ความสนใจในส่วนที่ผิดพลาดของนักกีฬา 3. การอธิบายเทคนิคและแทคติกให้แก่ นักกีฬา 4. ใช้ทักษะในแต่ละส่วนในการปฏิบัติ 5. การฝึกซ้ำๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญ 6. มีการใช้แบบทดสอบเพื่อประเมินการฝึกซ้อม 7. พฤติกรรมที่เหมาะสมในการสอนพื้นฐานกีฬา 8. การกระบวนกรฝึกของนักกีฬา 9. มีการค้นคว้าหาความรู้ในชนิดกีฬา 10. การให้นักกีฬารู้ผลการฝึกหรือสถานการณ์ในการเล่นจริง 11. การให้คำแนะนำที่สั้น กะทัดรัด ชัดเจน

หลี่ หัว หลิน (Li-hua Lin, 2011) ได้ทำงานวิจัยเรื่องพฤติกรรมความเป็นผู้นำของโค้ชที่มีต่อการรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสมหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมโค้ชที่มีต่อการรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสในมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทเบิลเทนนิสในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย 2010 จำนวน 447 คน จากทั้งหมด 500 คน คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ 89.4% สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลที่ได้จากงานวิจัยพบว่า ผลคะแนนของพฤติกรรมความเป็นผู้นำการโค้ชที่มีต่อการรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสคือ การโค้ชแบบให้รางวัล การโค้ชแบบเน้นการฝึกสอน การโค้ชแบบประชาธิปไตย การโค้ชที่ดูแลใกล้ชิดและการโค้ชแบบเผด็จการ การรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความแตกต่างทางเพศระดับการศึกษา ระดับทักษะที่ยอดเยี่ยม และจำนวนวันที่ใช้ฝึกมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการโค้ชแบบเน้นการฝึกสอน การรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความแตกต่างทางเพศ ความต่างในระดับการศึกษา ความต่างในระดับทักษะที่ยอดเยี่ยมและความต่างในจำนวนวันที่ใช้ฝึกของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญต่อพฤติกรรมโค้ชในการโค้ชแบบให้รางวัล การรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความแตกต่างทางเพศ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมโค้ชในการโค้ชแบบดูแลใกล้ชิด การรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความแตกต่างทางเพศระดับการศึกษา มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมโค้ชในการโค้ชแบบประชาธิปไตย การรับรู้ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีความแตกต่างทางเพศและความต่างในจำนวนวันที่ใช้ในการฝึกมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมโค้ชในการโค้ชแบบเผด็จการ

เดเนียล กาวด์และซาราห์ คาสัน (Daniel Gould and Sarah Carson, 2010) ได้ทำ งานวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของนักกีฬากับประโยชน์ในการพัฒนา นักกีฬาระดับมัธยมปลาย วัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของนักกีฬาต่อ พฤติกรรมการโค้ชของพวกเขาทั้งในการมองในด้านบวกและในด้านลบ โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับ

1. ความแปรผันในการเล่นกีฬา (Demographic survey)
2. การมองในด้านบวกและด้านลบต่อกีฬา (Yout Experiences survey-2)
3. การรับรู้พฤติกรรมโค้ช (Coaching Behavior Scale for sport)

ในกลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาระดับมัธยมปลาย (ชาย 67 คน หญิง 123 คน) การประเมินประสบการณ์ ในด้านบวกและด้านลบของนักกีฬาระดับมัธยมปลาย การรับรู้พฤติกรรมกรรมการโค้ชแปรผันตาม พฤติกรรมการโค้ช นำข้อมูลไปวิเคราะห์สหสัมพันธ์คานอนิคอล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ตามการรับรู้ของนักกีฬาพบว่าระดับกลยุทธ์ในการแข่งขันมีผลต่อพฤติกรรมโค้ชใน ระดับสูง การตั้งเป้าหมาย การคุยแบบฝึกกีฬาสัมพันธ์กับการใช้ชีวิตประจำวันและสร้างความคิดในเชิงบวกต่อนักกีฬาซึ่งมีผลต่อการพัฒนาอารมณ์ ทักษะการเรียนรู้ การตอบสนอง มาตรฐานสังคม และการติดต่อสื่อสารกับนักกีฬาระดับมัธยมปลายที่มีลักษณะนิสัยต่างกัน

2. ตามการรับรู้ของนักกีฬาในด้านลบต่อโค้ชของเขาในด้านการเตรียมสภาพจิตใจ การตั้งเป้าหมาย กลยุทธ์การแข่งขันและไม่ชอบรูปแบบการมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและการให้แรงกระตุ้นในการฝึกอย่างหนักของโค้ช ก่อนหน้านี้นักกีฬามีประสบการณ์ที่กดดันเครียด ถูกกีดกันทางสังคม

แอล เอช พี วิลานี และ ดี เอ็ม สมุลสกี (L.H.P. Vilani and D.M. Samulski, 2006) ได้ทำ งานวิจัยเรื่องรูปแบบภาวะผู้นำ 50 สถานการณ์และความสัมพันธ์ของโค้ชกับนักกีฬาเทเบิลเทนนิสใน บราซิล วัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อต้องการนำรูปแบบภาวะผู้นำ 50 สถานการณ์ไปประยุกต์ใช้ได้จริง
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความเป็นผู้นำโค้ชเกี่ยวกับนักกีฬาและความพึงพอใจของนักกีฬาและความสัมพันธ์ของโค้ชกับนักกีฬา
3. วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างคำตอบของนักกีฬา และความเป็นผู้นำของโค้ชตามหลักของมัลติไดเมนชันโมเดล (Multidimension model) วิธีทำการวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม 2 ชุด คือแบบสอบถามความเป็นผู้นำกีฬา (LSS) และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักกีฬา (ASQ) กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาเทเบิลเทนนิส 61 คนมีอายุ 3 ช่วงคือ 12-13 ปี 14-15 ปี 16-18 ปี ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ของนักกีฬาต่อพฤติกรรมโค้ชรูปแบบการให้แรงจูงใจใน ด้านบวกและรูปแบบเน้นการฝึกสอนอยู่ในระดับสูง รูปแบบประชาธิปไตยและรูปแบบการดูแลใกล้ชิด อยู่ในระดับปานกลาง แต่รูปแบบเผด็จการจะอยู่ในระดับต่ำสุด แต่นักกีฬาช่วงอายุ 16-18 ปี มีการรับรู้ที่แตกต่างกับนักกีฬาช่วงอายุอื่นๆในพฤติกรรมการโค้ชรูปแบบการดูแลใกล้ชิดอยู่ในระดับสูงกว่า พฤติกรรมการโค้ชรูปแบบประชาธิปไตย การรู้ตัวเองของโค้ช ผลที่ได้จากการประเมิน LSS ของโค้ช กับนักกีฬาช่วงอายุ 16-18 ปี มีผลคล้ายกัน ยิ่งระดับวุฒิภาวะสูงผลตอบรับที่ได้จะคล้ายกัน ถึงแม้ว่า โค้ชจะประเมินตนเองได้สูงกว่าผลการประเมินของนักกีฬาโดย เชลลาดูโรกล่าวว่่านักกีฬาที่มีช่วงอายุ มากจะต้องการการดูแลมาก ผลที่ได้สามารถนำไปใช้ในการปฏิสัมพันธ์และการเปลี่ยนพฤติกรรมที่ จำเป็นของโค้ชในสถานการณ์ต่างๆ

คางท์นา ทานจา (Kajtna Tanja, 2007) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบโค้ชเทเบิลเทนนิสกับโค้ชกีฬาประเภทเดียวในโซเวเนีย วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของโค้ชเทเบิลเทนนิสกับโค้ชกีฬาประเภทเดียวชนิดต่างๆในโซเวเนีย โดยใช้แบบสอบถามคือ แบบสอบถามเฉพาะบุคคล (BFQ) แบบสอบถามการให้แรงจูงใจ (SMI) แบบสอบถามวัดทักษะทางสังคม (SSI) แบบสอบถามวัดอารมณ์ความฉลาด (VEK) แบบสอบถามวัดทัศนคติและความเป็นผู้นำ (LSS and LEAD) ผลที่ได้จากงานวิจัยพบว่าโค้ชเทเบิลเทนนิสมีความแตกต่างในเรื่องความเป็นผู้นำ โค้ชเทเบิลเทนนิสยังขาดการจัดการควบคุมและการเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและการเรียนรู้วัฒนธรรมหรือลักษณะเฉพาะบุคคล นอกจากนี้อายุของโค้ชเทเบิลเทนนิสยังมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อความเป็นผู้นำในโค้ชเทเบิลเทนนิสคือ ไม่ค่อยเปิดโอกาสและปัญหาที่พบมากมักจะเกี่ยวข้องกับการทำงานของตัวโค้ชเองสัมพันธ์กับอายุโค้ชที่มากขึ้น

หยี-เหวย ชูและเหมย-เจิน หวัง (Yi-Wei Chiu and Mei-Jen Huang, 2011) ได้ทำการศึกษาเรื่องการประยุกต์รูปแบบพฤติกรรมโค้ชแบบพ่วงปกครองลูกในกีฬาเทเบิลเทนนิส เนื่องจากทุกทีมต้องการผู้นำที่ดีมาดูแลทีมขณะเดียวกันพฤติกรรมผู้นำโค้ชอาจมีผลต่อศักยภาพในการแข่งขันและอาจมีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวได้ ในประเทศจีนความสัมพันธ์ในรูปแบบพ่วงปกครองลูกได้รับการพิสูจน์แล้วว่ายังคงมีอยู่กับกีฬาหลักๆ มันเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของความเป็นผู้นำทางกีฬาในแต่ละชนิดแต่อย่างไรก็ตามมีการศึกษา 2-3 งานที่พบว่ามีความสัมพันธ์กันที่มีผลดังนั้นในบทความนี้ใช้วิธีการทบทวนวรรณกรรมและแนะนำการประยุกต์รูปแบบพ่วงปกครองลูกไปใช้กับโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส คือ

1. รูปแบบเผด็จการมีส่วนเกี่ยวข้องกับความเป็นผู้นำ
2. เทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่ต้องการความใส่ใจ ความเมตตาการดูของตัวผู้นำในการสั่งการบอกให้ทำตาม
3. เทเบิลเทนนิสต้องใช้หลักศีลธรรมของผู้นำในการสร้างความน่าเชื่อถือและความเข้าใจของนักกีฬา

อดุล ลามัน พูล,โมเซน โภฟานีและอักบาร์ มาริฟาตี (Adel Rahman Poor, Mohsen Ghofrani and Akbar Marefati, 2012) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการให้ความช่วยเหลือของโค้ชกับการติดตามทีมกีฬาในประเทศอิหร่าน วัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการให้ความช่วยเหลือของโค้ชกับการติดตามทีมกีฬาในจังหวัดโคราซานใต้ วิธีดำเนินการวิจัยโดยการทำแบบสอบถาม โค้ช 120 คน นักกีฬา 800 คนที่อาศัยอยู่ในทีม แต่กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสุ่มมาคือผู้ฝึกสอน 92 คน (ชาย 54 คน หญิง 38 คน) นักกีฬา 260 คน (ชาย 174 คน หญิง 86 คน) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's alpha) ผลที่ได้จากงานวิจัยนี้พบว่า การให้ความช่วยเหลือดูแลเป็นสิ่งที่โค้ชมีในช่วงแรกและการลงโทษเป็นสิ่งที่โค้ชมีในช่วงสุดท้าย รูปแบบโค้ชที่ให้รางวัลสัมพันธ์กับการติดตามทีม รูปแบบโค้ชที่

เผด็จการสัมพันธ์กับรูปแบบโคชที่ให้ความช่วยเหลือ รูปแบบโคชที่ให้รางวัล รูปแบบโคชที่เผด็จการ และรูปแบบโคชที่ให้ความช่วยเหลือมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการติดตามที่มกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิส” โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรเป็นนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่เข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556 จำนวน 432 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเพศชายที่ลงแข่งขันในประเภทเยาวชนชายเดี่ยวรุ่น 13-14 ปี รุ่น 15-16 ปี รุ่น 17-18 ปี ในการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556 จำนวนทั้งหมด 158 คน

เกณฑ์การคัดเลือกและเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือก

1. นักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่ลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยวรุ่น 13-14 ปี รุ่น 15-16 ปี และรุ่น 17-18 ปี

2. นักกีฬาต้องลงแข่งขันเทเบิลเทนนิสตามโปรแกรมการแข่งขัน อย่างน้อย 1 ครั้ง

เกณฑ์การคัดออก

1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาเข้าร่วมการแข่งขัน

2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช

2. แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬา

3. ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช

1.1. ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดจากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษา รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถาม (Questionnaire)

1.2. ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชจากหนังสือ Successful coach ของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) และศึกษารายละเอียดต่างๆ จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโค้ช

1.3. สร้างแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ จำนวน 1 ฉบับ แบ่งแบบสอบถามเป็น

1.3.1 สำหรับโค้ช เป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโค้ช ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1.3.2 สำหรับนักกีฬา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1.3.2.1 ข้อมูลพื้นฐานนักกีฬา ได้แก่ อายุ ประสบการณ์ในการเล่น เทเบิลเทนนิส ระยะเวลาที่โค้ชทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน จำนวนชั่วโมงในการฝึกซ้อม/วัน จำนวนวันในการฝึกในการฝึกซ้อม/สัปดาห์ จำนวนที่ใช้ในการฝึกซ้อม/เดือน ท่านที่ความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใดและเป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

1.3.2.2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้าน หลักการและปรัชญาการใช้ ด้านวิธีการใช้ และด้านรูปแบบการใช้

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

5 หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการใช้มากที่สุด

4 หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการใช้มาก

3 หมายถึงรับรู้พฤติกรรมใช้ปานกลาง

2 หมายถึงรับรู้พฤติกรรมใช้น้อย

1 หมายถึงรับรู้พฤติกรรมใช้น้อยที่สุด

ระดับการรับรู้พฤติกรรมใช้จากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถาม จะใช้เกณฑ์การแปล ความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึงมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึงมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึงปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึงน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึงน้อยที่สุด

2. แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเพื่อใช้วัดความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

2.1. สร้างแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่ลงแข่งขันใน ประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุ 13-14 ปี 15-16 ปี และ 17-18 ปี

2.2. กำหนดใช้คะแนนตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคมเทเบิล เทนนิสแห่งประเทศไทย โดยพิจารณาจากผลการแข่งขันของนักกีฬาแต่ละคนดังนี้

2.2.1. นักกีฬาที่ตกรอบแรก ให้ 0 คะแนน

2.2.2. นักกีฬาที่เข้ารอบ 32 คน ให้ 10 คะแนน

2.2.3. นักกีฬาที่เข้ารอบ 16 คน ให้ 20 คะแนน

- 2.2.4. นักกีฬาที่เข้ารอบ 8 คน ให้ 40 คะแนน
- 2.2.5. นักกีฬาที่เข้ารอบ 4 คน ให้ 70 คะแนน
- 2.2.6. นักกีฬาที่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ มีจำนวน 1 คน ให้ 110 คะแนน
- 2.2.7. นักกีฬาที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศ มีจำนวน 1 คน ให้ 160 คะแนน

3. ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา หลังจากทราบผลการแข่งขันจะแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือผู้ที่เข้ารอบ 8 คน ถึงชิงชนะเลิศ

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ ผู้ที่ชนะการแข่งขันในรอบแรกจนถึงรอบ 32 คน

2. ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

4. การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ดังนี้

4.1. นำแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ พร้อมทั้งตรวจสอบสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม

4.2. ทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามคำแนะนำของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.3. หลังจากทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์แล้วจึงเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนส่งผู้เชี่ยวชาญ

4.4. ทำหนังสือถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อเชิญให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

4.5. นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .949 ซึ่งถือได้ว่าแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความตรงเชิงเนื้อหาตามหลักวิชา

4.6. ทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญภายใต้การควบคุมดูแลของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้รับหนังสือผ่านการพิจารณาจริยธรรมในวันที่ 24 ธันวาคม 2556 ซึ่งผู้วิจัยได้ขอคำปรึกษาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนและได้รับคำยินยอมในการเก็บข้อมูลในวันที่ 2-8 ธันวาคม 2556 จึงได้ติดต่อประสานงานและทำหนังสือถึงผู้ปกครองและผู้ดูแลนักกีฬา เพื่อขอความอนุญาติให้นักกีฬามาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย

2. วางแผนงานดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล มีผู้ช่วยวิจัย 3 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีการประชุมเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยให้เข้าใจตรงกันและมีมาตรฐานเดียวกันทุกคนก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลจริง จะแยกเก็บแบบสอบถามระหว่างนักกีฬากับโค้ช

3. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละโรงเรียนของนักกีฬา โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์และขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์คนละประมาณ 30 นาที จากนั้นทำการเก็บแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์กลับคืนทันที

4. ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลผลการแข่งขันในรายการการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกรมพลศึกษา ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ. 2556 เป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ แล้วนำมาจัดกลุ่มความสำเร็จตามที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ชโดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ชโดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้านแล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบข้อมูลว่าพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปในแนวทางใด

3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบตามรายชื่อ และดูที่ระดับว่าคะแนนตามการรับรู้ที่กลุ่มตัวอย่างประเมินอยู่ในระดับใดโดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถามจะใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลทางคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์.(2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึงมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึงมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึงปานกลาง

ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง น้อยที่สุด

4. หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสโดยนำค่าเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายข้อของพฤติกรรมการใช้ในแต่ละด้านมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทย (คะแนนความสำเร็จของนักกีฬาตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน) โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หากค่าสัมประสิทธิ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย

เครื่องหมาย $+$, $-$ หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย $+$ หมายถึง การมีความสัมพันธ์กับไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

r มีเครื่องหมาย $-$ หมายถึง การมีความสัมพันธ์กับไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D.E., 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556 ประเภทชายเดี่ยว รุ่นอายุ 13-14 ปี 15-16 ปี และ 17-18 ปี ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ. 2556 จำนวน 158 คน แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่
การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	34	82.90
หญิง	7	17.10
รวม	41	100.00
อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
51-60 ปี	5	12.20
41-50 ปี	7	17.00
31-40 ปี	20	48.80
21-30 ปี	9	22.00
รวม	41	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า โค้ชส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 82.90 รองลงมาเพศหญิง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1 ตามลำดับ

โค้ชส่วนใหญ่อายุ 31-40 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80 รองลงมาอายุ 21-30 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 และอายุ 41-50 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละประสบการณ์ของโค้ชในการเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส และเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส

ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15 ปี ขึ้นไป	6	14.60
11-15 ปี	5	12.20
6-10 ปี	16	39.10
1-5 ปี	14	34.10
รวม	41	100.00
เหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชและกีฬา	13	31.70
เคยเป็นนักกีฬามาก่อน	17	41.50
มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา	11	26.80
รวม	41	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า โค้ชส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นเวลา 6-10 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 รองลงมา 1-5 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 34.10 และ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 14.60 ตามลำดับ

เหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส โค้ชส่วนใหญ่เคยเป็นนักกีฬามาก่อน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงมาจบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชและกีฬา จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 31.70 และมีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 26.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของอายุนักกีฬา

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
13-14 ปี	63	39.80
15-16 ปี	52	33.00
17-18 ปี	43	27.20
รวม	158	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 158 คน ส่วนใหญ่อายุ 13-14 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมาอายุ 15-16 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 33.00 และอายุ 17-18 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 27.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นเทเบิลเทนนิสตั้งแต่แรกเริ่ม
ของนักศึกษาและระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

ประสบการณ์ในการเล่นเทเบิล เทนนิสตั้งแต่แรกเริ่ม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	20	12.70
3-4 ปี	57	36.10
5-6 ปี	42	26.60
7-8 ปี	24	15.20
8-9 ปี	5	3.20
มากกว่า 10 ปี	10	6.20
รวม	158	100.00
ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่ การเป็นโค้ชดูแลนักกีฬา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	25	15.80
1-2 ปี	48	30.20
3-4 ปี	53	33.50
5-6 ปี	18	11.30
7-8 ปี	6	3.80
9-10 ปี	2	1.60
มากกว่า 10 ปี	6	3.80
รวม	158	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬา
เทเบิลเทนนิส 3-4 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมาคือ 5-6 ปี จำนวน 42 คน คิด
เป็นร้อยละ 26.60 และ 7-8 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 ตามลำดับ

นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา
เป็นระยะเวลา 3-4 ปี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 รองลงมาระยะเวลา 1-2 ปี จำนวน 48
คน คิดเป็นร้อยละ 30.20 และระยเวลานานน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 15.80
ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวัน จำนวนของวันการฝึกซ้อมต่อสัปดาห์ และจำนวนระยะเวลาในการเตรียมตัวแข่งขัน

จำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
8 ชั่วโมง	5	3.20
7 ชั่วโมง	2	1.30
6 ชั่วโมง	4	2.50
5 ชั่วโมง	10	6.30
4 ชั่วโมง	36	22.80
3 ชั่วโมง	52	32.90
2 ชั่วโมง	42	26.60
1 ชั่วโมง	7	4.40
รวม	158	100.00
จำนวนของวันการฝึกซ้อมต่อสัปดาห์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
7 วัน	34	21.50
6 วัน	49	31.00
5 วัน	43	27.20
4 วัน	11	7.00
3 วัน	16	10.10
2 วัน	2	1.30
1 วัน	3	1.90
รวม	158	100.00

จำนวนระยะเวลาในการเตรียม ตัวการแข่งขัน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
12 เดือน	2	1.30
10 เดือน	2	1.30
9 เดือน	1	0.60
6 เดือน	4	2.50
5 เดือน	5	3.20
4 เดือน	7	4.40
3 เดือน	20	12.70
2 เดือน	49	31.00
1 เดือน	68	43.00
รวม	158	100.00

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่ใช้เวลาฝึกซ้อม 3 ชั่วโมง/วัน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 32.90 รองลงมาฝึกซ้อม 2 ชั่วโมง/วัน จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 26.60 และฝึกซ้อม 4 ชั่วโมง/วัน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 ตามลำดับ

นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่มีการฝึกซ้อม 6 วัน/สัปดาห์ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 รองลงมาฝึกซ้อม 5 วัน/สัปดาห์ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 27.20 และฝึกซ้อม 7 วัน/สัปดาห์จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5จ ตามลำดับ

นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวก่อนการแข่งขัน 1 เดือน จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมาเตรียมตัวก่อนการแข่งขัน 2 เดือน จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 และเตรียมตัวก่อนการแข่งขัน 3 เดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬาในพฤติกรรมการโค้ชของโค้ช

ความประทับใจในพฤติกรรม การโค้ชของโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มากที่สุด	90	57.00
มาก	50	31.60
ปานกลาง	17	10.80
น้อย	0	0.00
น้อยที่สุด	1	0.60
รวม	158	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาเทเบิลเทนนิสส่วนใหญ่มีความประทับใจในพฤติกรรมการโค้ชของโค้ชในระดับมากที่สุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมาในระดับมาก จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 31.60 และระดับปานกลาง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของการจำแนกกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

กลุ่มความสำเร็จ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	86	54.43
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	72	45.57
รวม	158	100.00
ความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขัน		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	24	15.19
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	110	69.61
รวม	138	100.00

จากตารางที่ 7 จากการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์สามารถจำแนกกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาจากการปฏิบัติตามความคาดหวัง ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 54.43 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 45.57 ตามลำดับ

จากการแข่งขันจริงและนำผลมาคิดคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถกำหนดออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงคือผู้ที่เข้ารอบ 8 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.19 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือผู้ที่ชนะการแข่งขันในรอบแรกจนถึงรอบ 32 คน จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 69.61 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง(n=86)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการรับรู้
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1.โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	36	41.86	4.63	.44	มากที่สุด
2.โค้ชที่เน้นพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	50	58.14	4.60	.41	มากที่สุด
ด้านวิธีการโค้ช					
1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	39	35.45	4.53	.43	มากที่สุด
2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	47	64.55	4.52	.43	มากที่สุด
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	30	34.88	4.11	.63	มาก
2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	8	9.30	4.25	.71	มาก
3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	48	55.82	4.44	.38	มาก

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังระดับสูงซึ่งมีจำนวน 86 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชทางด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะอันดับรอง จำนวน 50 คน ร้อยละ 58.14 ค่าเฉลี่ย 4.60 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมารับรู้พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 36 คน ร้อยละ 41.86 ค่าเฉลี่ย 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 47 คน ร้อยละ 64.55 ค่าเฉลี่ย 4.52 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 39 คน ร้อยละ 35.45 ค่าเฉลี่ย 4.53 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นรูปแบบการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 48 คน ร้อยละ 55.82 ค่าเฉลี่ย 4.44 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 30 คน ร้อยละ 34.88 ค่าเฉลี่ย 4.11 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จำนวน 8 คน ร้อยละ 9.30 ค่าเฉลี่ย 4.25 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬากลุ่มที่ ประสบความสำเร็จระดับต่ำ(n=72)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ การ รับรู้
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1.โค้ชที่เน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัว นักกีฬาเป็นอันดับรอง	45	62.50	4.50	.46	มากที่สุด
2.โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วย ขณะเป็นอันดับรอง	27	37.50	4.30	.50	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	49	68.06	4.49	.41	มาก
2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	23	31.94	4.26	.52	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	44	61.13	4.42	.44	มาก
2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	7	9.70	3.88	.66	มาก
3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	21	29.17	4.19	.49	มาก

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังระดับต่ำซึ่งมีจำนวน 72 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชทางด้านหลักการและปรัชญาส่วนใหญ่ที่รับรู้ พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 45 คน ร้อยละ 62.50 ค่าเฉลี่ย 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมารับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยขณะเป็นอันดับรอง จำนวน 27 คน ร้อยละ 37.50 ค่าเฉลี่ย 4.30 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 49 คน ร้อยละ 68.06 ค่าเฉลี่ย 4.49 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 23 คน ร้อยละ 31.94 ค่าเฉลี่ย 4.26 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 44 คน ร้อยละ 61.13 ค่าเฉลี่ย 4.42 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 21 คน ร้อยละ 29.17 ค่าเฉลี่ย 4.19 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จำนวน 7 คน ร้อยละ 9.70 ค่าเฉลี่ย 3.88 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง(n=24)

พฤติกรรมโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ การรับรู้
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1.โค้ชที่เน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัว นักกีฬาเป็นอันดับรอง	6	25.00	4.50	.55	มากที่สุด
2.โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วย ขณะเป็นอันดับรอง	18	75.00	4.45	.56	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	9	37.50	4.40	.73	มาก
2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	15	62.50	4.51	.36	มากที่สุด
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	4	16.67	3.75	.50	มาก
2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	1	4.60	4.83	-	มากที่สุด
2.รูปแบบการโค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	19	79.17	4.29	.41	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันระดับสูงซึ่งมีจำนวน 24 คน พบว่า พฤติกรรมการโค้ชทางด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชส่วนใหญ่ที่รับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยขณะอันดับรอง จำนวน 18 คน ร้อยละ 75.00 ค่าเฉลี่ย 4.45 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมารับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 6 คน ร้อยละ 25.00 ค่าเฉลี่ย 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 15 คน ร้อยละ 62.50 ค่าเฉลี่ย 4.51 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 9 คน ร้อยละ 37.50 ค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 19 คน ร้อยละ 79.17 ค่าเฉลี่ย 4.29 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมาพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 4 คน ร้อยละ 16.67 ค่าเฉลี่ย 3.75 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มาก รองลงมาพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จำนวน 1 คน ร้อยละ 4.60 ค่าเฉลี่ย 4.83 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ(n=110)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1.โค้ชที่เน้นช่วยขณะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	61	55.45	4.54	.50	มากที่สุด
2.โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยขณะเป็นอันดับรอง	49	44.55	4.04	.77	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	63	57.27	4.66	.41	มากที่สุด
2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	47	42.73	4.08	.89	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง	65	52.09	4.66	.41	มากที่สุด
2.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา	3	2.73	4.60	.36	มากที่สุด
3.รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	42	38.18	4.30	.47	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันระดับต่ำซึ่งมีจำนวน 110 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชทางด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชส่วนใหญ่ที่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นช่วยขณะอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 61 คน ร้อยละ 55.45 ค่าเฉลี่ย 4.54 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมารับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยขณะเป็นอันดับรอง จำนวน 49 คน ร้อยละ 44.55 ค่าเฉลี่ย 4.04 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 63 คน ร้อยละ 57.27 ค่าเฉลี่ย 4.66 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 47 คน ร้อยละ 42.73 ค่าเฉลี่ย 4.08 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ส่วนใหญ่รับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 65 คน ร้อยละ 52.09 ค่าเฉลี่ย 4.66 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 42 คน ร้อยละ 38.18 ค่าเฉลี่ย 4.30 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุด รองลงมาพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จำนวน 3 คน ร้อยละ 2.73 ค่าเฉลี่ย 4.60 ซึ่งอยู่ในระดับการรับรู้มากที่สุดตามลำดับ

ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ของนักกีฬา

ตารางที่ 12 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬากลุ่มประสบความสำเร็จระดับสูง

พฤติกรรมการโค้ช	กลุ่มประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังสูง(n=86)			
	จำนวน (คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช				
แบบเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	36	.040	.818	ต่ำมาก
แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง	50	.762*	.000	สูง
ด้านวิธีการโค้ช				
แบบดั้งเดิม	39	.063	.704	ต่ำ
แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	47	.553*	.000	ปานกลาง
ด้านรูปแบบการโค้ช				
แบบควบคุมและออกคำสั่ง	30	.016	.933	ต่ำมาก
แบบมักคล้อยตามนักกีฬา	8	.444	.270	ต่ำ
แบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	48	.545*	.000	ปานกลาง

*p<.05

จากตารางที่ 12 แสดงว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาในพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 50 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .762$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 47 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .553$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 48 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .545$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ตารางที่ 13 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาในกลุ่มประสบความสำเร็จระดับต่ำ

พฤติกรรมการโค้ช	กลุ่มประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังต่ำ(n=72)			
	จำนวน(คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช				
แบบเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	45	.634*	.000	ปานกลาง
แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะอันดับรอง	27	.081	.688	ต่ำมาก
ด้านวิธีการโค้ช				
แบบดั้งเดิม	49	.563*	.000	ปานกลาง
แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	23	.228	.297	ต่ำมาก
ด้านรูปแบบการโค้ช				
แบบควบคุมและออกคำสั่ง	44	.535*	.000	ปานกลาง
แบบมักคล้อยตามนักกีฬา	7	.479	.194	ต่ำ
ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	21	.350	.693	ต่ำ

*p<.05

จากตารางที่ 13 แสดงว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาในพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 45 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .634$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 49 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .563$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 44 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .535$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

ตารางที่ 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง

พฤติกรรมการโค้ช	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันระดับสูง(n=24)			
	จำนวน(คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช				
แบบเน้นชัยชนะอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาอันดับรอง	6	.034	.941	ต่ำมาก
แบบเน้นพัฒนาตัวนักกีฬาอันดับแรก ชัยชนะอันดับรอง	18	.603*	.008	ปานกลาง
ด้านวิธีการโค้ช				
แบบดั้งเดิม	9	.369	.329	ต่ำ
แบบเข้าสู่เกมการเล่น	15	.547*	.035	ปานกลาง
ด้านรูปแบบการโค้ช				
แบบควบคุมและออกคำสั่ง	4	.333	.667	ต่ำ
แบบมักคล้อยตามนักกีฬา	1	-	-	-
แบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	19	.863*	.000	สูง

*p<.05

จากตารางที่ 14 แสดงว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาในพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 18 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .603$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 15 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .547$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูงส่วนใหญ่จำนวน 19 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .863$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง

ตารางที่ 15 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

พฤติกรรมการโค้ช	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันระดับต่ำ(n=110)			
	จำนวน(คน)	r	p-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช				
แบบเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	61	.509*	.000	ปานกลาง
ที่โค้ชเน้นพัฒนาตัวนักกีฬาอันดับแรก ชัยชนะอันดับรอง	49	.142	.331	ต่ำมาก
ด้านวิธีการโค้ช				
แบบดั้งเดิม	63	.534*	.014	ปานกลาง
แบบเข้าสู่เกมการเล่น	47	.166	.266	ต่ำมาก
ด้านรูปแบบการโค้ช				
แบบควบคุมและออกคำสั่ง	65	.717*	.038	สูง
แบบมักคล้อยตามนักกีฬา	3	.240	.864	ต่ำมาก
แบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม	42	.083	.603	ต่ำมาก

*p<.05

จากตารางที่ 15 แสดงว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาในพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 61 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .509$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 63 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .534$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

ในพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำส่วนใหญ่จำนวน 65 คน พบว่าพฤติกรรมการโค้ชแบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = .717$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเล่นกีฬาและความสามารถในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเยาวชนชาย โดยแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา หมายถึง ความสำเร็จที่นักกีฬาคาดหวังว่าจะทำให้ได้ตามเป้าของตนเอง และกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา หมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากการแข่งขันของนักกีฬา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 ประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุ 13-14 ปี 15-16 ปี และ 17-18 ปี ระหว่างวันที่ 9-12 ธันวาคม 2556 ซึ่งมีจำนวน 158 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นกีฬา จำนวน 1 ฉบับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับโค้ช ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklists) และเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา ได้แก่ อายุ ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส ระยะเวลาที่โค้ชคนปัจจุบันทำหน้าที่การเป็นโค้ชกีฬา

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Checklist) และเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นกีฬา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านหลักการและปรัชญาการเล่นกีฬา
2. ด้านวิธีการเล่นกีฬา
3. ด้านรูปแบบการเล่นกีฬา

ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

นำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.949 และทำการปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญภายใต้การควบคุมดูแลของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปใช้

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของนักกีฬาด้วยทีมวิจัยเอง โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน

158 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และจากโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลกลุ่มตัวอย่าง (ใช้ เป็นข้อมูลเสริม) อีก 41 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 หลังจากนั้นติดตามผลการแข่งขันเป็นรายบุคคล และบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้

นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

1. วิเคราะห์แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจง ความถี่และหาค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์แบบสอบถามพฤติกรรมโค้ช โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือด้านหลักการและ ปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ของพฤติกรรมโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้าน แล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบ ข้อมูลว่าพฤติกรรมโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปในแนวทางใด

3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรม การโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อ และดูที่ระดับว่าคะแนนตามการรับรู้ที่กลุ่มตัวอย่าง ประเมินอยู่ในระดับใด โดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมาย ของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์จะใช้เกณฑ์การ แปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึงมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึงมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึงปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึงน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึงน้อยที่สุด

4. หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสโดย นำค่าเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อของพฤติกรรมโค้ชในแต่ละด้านมาหา ความสัมพันธ์กับคะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนนักกีฬาของสมาคมเทเบิลเทนนิสแห่ง ประเทศไทย (คะแนนความสำเร็จของนักกีฬาตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน) โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ แบบสหสัมพันธ์ (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดของความสัมพันธ์ จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาก ค่าสัมประสิทธิ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย

เครื่องหมาย $+$, $-$ หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดย

r มีเครื่องหมาย $+$ หมายถึง การมีความสัมพันธ์กับไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

r มีเครื่องหมาย $-$ หมายถึง การมีความสัมพันธ์กับไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่า สูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือ ระดับของความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D.E., 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเยาวชนชาย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

โค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา มีจำนวนทั้งหมด 41 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 82.90 มีอายุในช่วง 31-40 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80 มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส 6-10 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส คือ เคยเป็นนักกีฬามาก่อน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 (ตาราง 1-2)

2. ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา

นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 158 คน โดยส่วนใหญ่อยู่อายุ 13-14 ปี 63 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสตั้งแต่เริ่มแรก 3-4 ปี 57 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา 3-4 ปี 53 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 จำนวนของการฝึกซ้อม 3 ชั่วโมง/วัน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 32.90 จำนวนของการฝึกซ้อม 6 วัน/สัปดาห์ 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 การใช้เวลาฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแข่งขันนั้นาน 1 เดือน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 และความประทับใจในพฤติกรรมโค้ชของโค้ช มากที่สุด 90 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 (ตาราง 3-6)

3. ความสำเร็จของนักกีฬา

กลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา ทั้งหมด 158 คน สามารถแบ่งกลุ่มความสำเร็จออกเป็น 2 กลุ่มตามขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 54.43 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัว

นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 58.14 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.60 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 64.55 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.52 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.82 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.44 ซึ่งอยู่ในระดับมาก(ตาราง 8)

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 45.57 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่โค้ชเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.06 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.49 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 61.13 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.42 ซึ่งอยู่ในระดับมาก(ตาราง 9)

2. กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 8 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.19 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.45 ซึ่งอยู่ในระดับมาก มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.51 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 79.17 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .39 ซึ่งอยู่ในระดับมาก(ตาราง 10)

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันตกรอบแรกถึงรอบ 32 คน ซึ่งมีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 69.61 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตาราง 7) โดยส่วนใหญ่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ที่โค้ชเน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 55.45 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.54 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 57.27 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.66 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 52.09 และมีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.66 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด(ตาราง 11)

4. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬา สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จากการปฏิบัติตามความคาดหวัง
ของนักกีฬา พบว่า

1.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬา
เป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.762$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบ
ความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.634$) กับกลุ่มนักกีฬาที่
ประสบความสำเร็ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 12-13)

1.2 พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ใน
ระดับปานกลาง ($r=.553$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการ
ใช้แบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.563$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็ต่ำ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 12-13)

1.3 พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้แบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มี
ความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.545$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้
ใช้ด้านรูปแบบการใช้แบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.535$) กับ
กลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 12-13)

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของ
นักกีฬา พบว่า

2.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬา
เป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.603$) กับกลุ่มนักกีฬาที่
ประสบความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ที่เน้นชัยชนะเป็น
อันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.509$) กับกลุ่ม
นักกีฬาที่ประสบความสำเร็ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 14-15)

2.2 พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ใน
ระดับปานกลาง ($r=.547$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการ
ใช้แบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.534$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็ต่ำ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 14-15)

2.3 พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้แบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มี
ความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.863$) กับกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็สูงและพฤติกรรมการใช้ด้าน
รูปแบบการใช้แบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.717$) กับกลุ่มนักกีฬาที่
ประสบความสำเร็ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 14-15)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถตอบคำถามในการวิจัยได้ว่า

พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับ
แรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่นและด้านรูปแบบการใช้ที่ใช้เปิด

โอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมต่างก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาทั้งความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬาและความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า

ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา มีจำนวนทั้งหมด 41 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 82.90 มีอายุในช่วง 31-40 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80 มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส 6-10 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 และเหตุผลสำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส คือ เคยเป็นนักกีฬามาก่อน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50

ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา มีจำนวนทั้งหมด 158 คน โดยส่วนใหญ่อายุ 13-14 ปี 63 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสตั้งแต่เริ่มแรก 3-4 ปี 57 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา 3-4 ปี 53 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 จำนวนของการฝึกซ้อม 3 ชั่วโมง/วัน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 32.90 จำนวนของการฝึกซ้อม 6 วัน/สัปดาห์ 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 การใช้เวลาฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแข่งขันนาน 1 เดือน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 และความประทับใจในพฤติกรรมโค้ชของโค้ช มากที่สุด 90 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00

พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.762$) (ตาราง 12) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังสูงจำนวน 50 คน และ พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.634$) (ตาราง 13) กับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังต่ำจำนวน 45 คน

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่าพฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง เป็นการพัฒนาทั้งกายและจิตใจของนักกีฬาซึ่งต้องใช้เวลาและเป็นกระบวนการหรือขั้นตอนในการโค้ชกีฬามากกว่าพฤติกรรมโค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองที่ค่อนข้างรวดเร็วเกินไปโดยมองข้ามกระบวนการฝึกซึ่งถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการโค้ช สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาเทิน (Rainer Martens, 2004) ที่ว่านักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง คือ โค้ชจะมุ่งเน้นที่ตัวนักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง โดยจะพัฒนาทักษะทางร่างกาย เทคนิค แทคติก รวมถึงความคิดและจิตใจของนักกีฬา และสอดคล้องกับโบร์โร (Borrow, 1977 อ้างถึงใน สิบสาย วีรบุรุษ, 2541) ที่ว่าผู้นำทางการกีฬาเป็นกระบวนการของพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลหรือกลุ่มเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้ไว้ โดยโค้ชจะแนะนำนักกีฬาให้เรียนรู้ทั้งทางด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ด้านทักษะ (Skill Performance) และด้านจิตใจ (Mental Performance)

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.553$) (ตาราง 12) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังสูงจำนวน 47 คน และพฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิมมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.563$) (ตาราง 13) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังต่ำจำนวน 49 คน

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่าวิธีการฝึกนักกีฬาแบบเข้าสู่เกมการเล่นเป็นการฝึกให้นักกีฬามีไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการแข่งขันได้ แต่แบบดั้งเดิมจะเน้นเทคนิคซ้ำๆ ซึ่งสำคัญต่อการวางพื้นฐานเบื้องต้นให้กับนักกีฬาโดยนำไปประยุกต์ใช้ในการเล่นได้ลำบาก สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่าวิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่นเป็นพื้นฐานที่ใกล้เคียงกับการแก้ปัญหาในการเล่นเกมที่ การโค้ชจะทำการสิ่งเหล่านี้ได้ต้องประกอบด้วย รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game) การเล่นเกมอย่างมีจุดหมาย (Focusing game) และการยกระดับเกมเพื่อเพิ่มความท้าทาย (Enhancing game)

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.545$) (ตาราง 12) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังสูงจำนวน 48 คน และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.535$) (ตาราง 13) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังต่ำจำนวน 44 คน

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัย พบว่าพฤติกรรมการโค้ชรูปแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมเป็นลักษณะที่พร้อมจะรับรู้และเข้าใจในตัวนักกีฬามากกว่ารูปแบบที่ควบคุม ออกคำสั่งและรูปแบบคล้อยตามตัวนักกีฬา สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า รูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น โค้ชที่ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา ยอมรับความรู้ใหม่ๆ เสมอ เพื่อให้ให้นักกีฬามีพัฒนาการที่ดีขึ้น เน้นที่ตัวนักกีฬามากกว่าชัยชนะ นับว่าเป็นรูปแบบโค้ชที่ดีควรให้การสนับสนุนถ้ามีโค้ชรูปแบบนี้ในระดับโรงเรียนจะส่งผลดีต่อนักกีฬาเด็กจะทำให้ให้นักกีฬามีศักยภาพที่ดีขึ้น ไม่ปิดกั้นความคิดของนักกีฬา และสอดคล้องกับเฮอร์ล็อก (Child Development อังถึงในสุชา จันทน์เอม, 2531) ที่ว่าพัฒนาการทางสติปัญญา เด็กวัยนี้เริ่มมีความคิดที่มีเหตุผล เข้าใจจริยธรรมและศีลธรรม สามารถวิจารณ์ตัวเอง รับฟังความคิดของผู้อื่น แยกแยะลักษณะของบุคลิกภาพได้ว่าแต่ละคนมีลักษณะต่างกันอย่างไร และแก้ไขตัวเอง

พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.603$) (ตาราง 14) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันสูงจำนวน 18 คน และพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นพัฒนาชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.509$) (ตาราง 15) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันต่ำจำนวน 61 คน สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้น

พัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะอันดับรอง จะมุ่งเน้นที่ตัวนักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง โดยจะพัฒนาทักษะทางร่างกาย เทคนิค แทคติกรวมถึงความคิดและจิตใจของนักกีฬา โค้ชที่สอนให้นักกีฬามีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคีกันในทีม การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพร่างกายและความสนุกในการเล่น ไม่บีบบังคับนักกีฬาว่าต้องทำทุกอย่างเพื่อแลกมาด้วยชัยชนะไม่ว่าวิธีนั้นจะทุจริตหรือไม่ และสอดคล้องกับสุพิตร สมานิต (2535) ที่ว่า โค้ชที่ไม่มีปรัชญาในการฝึกจะทำให้ขาดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางที่มีคุณภาพ ดังนั้นโค้ชจึงควรปลูกฝังจริยธรรมเรื่องความแพ้ชนะให้นักกีฬาเยาวชนเพื่อพัฒนาศักยภาพที่ดีทั้งกายและใจให้กับนักกีฬาต่อไป

พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.547$) (ตาราง 14) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันสูงจำนวน 15 คน และพฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบตั้งเดิมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r=.534$) (ตาราง 15) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันต่ำจำนวน 63 คน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่ารูปแบบการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน โดยสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สนุกสนานมีความท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าจะทำอย่างไร สิ่งเหล่านี้เรียกว่า การเรียนรู้แทคติก เมื่อนักกีฬาเข้าใจถึงแทคติกที่ต้องใช้ นักกีฬาก็จะมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนา เป็นเพราะพวกเขามีแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้หรืออยากที่จะพัฒนาเทคนิคให้ดีขึ้น นักกีฬาจะรับฟังคำแนะนำของโค้ช เพราะโค้ชได้สอน สิ่งที่เขาอยากจะทำจะเรียนรู้

พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแข่งขันมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r=.863$) (ตาราง 14) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันสูงจำนวน 19 คน และพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบควบคุมและออกคำสั่งมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r=.717$) (ตาราง 15) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จตามผลลัพธ์ที่ได้จากการแข่งขันต่ำจำนวน 65 คน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับโค้ชของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ที่กล่าวว่าโค้ชที่มีการทำงานรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น จะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แม้ว่าโค้ชเองจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในการจัดการและชี้แนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โค้ชจะรับฟังความคิดเห็นและให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และสอดคล้องกับเชลลาดูรีและซาราห์ (Chelladurai and Salah, 1980 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวีรบุตร, 2541) ที่ว่า รูปแบบการโค้ชแบบประชาธิปไตย (Democratic Coaching Behavior) หมายถึง การโค้ชที่ยอมให้นักกีฬามีส่วนในการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีฝึกซ้อมกลยุทธ์ในการแข่งขันและระบบการแข่งขัน

สรุปได้ว่าพฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นและด้านรูปแบบการโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจจะมีผลต่อการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของนักกีฬา และนำไปสู่ความสำเร็จของนักกีฬา สอดคล้องกับงานวิจัยของภาคภูมิ สุขเกษม (2548) ที่กล่าวว่าความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนคือการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความคิดเห็นของนักกีฬาคือการได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้จัดการทีมและผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งตรงกับด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง โดยเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาทั้ง

ทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม และสอดคล้องกับนพรัักษ์ แกสมาน (2553) ที่ทำวิจัยเรื่อง สภาพ และปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเยาวชน ที่กล่าวว่า ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเพศชายพบว่า ด้านผู้ฝึกสอนและด้านกระบวนการฝึกซ้อมมีความสำคัญมาก ซึ่งตรงกับวิธีการโค้ชที่โค้ชหลักเลือกใช้กับนักกีฬาโดยโค้ชควรเลือกวิธีการโค้ชและกระบวนการโค้ชที่เหมาะสมกับนักกีฬาเพราะมีผลต่อการรับรู้ของนักกีฬาและนำไปสู่การพัฒนา ศักยภาพของนักกีฬา และสอดคล้องกับเรศ กุลธวงศ์วัฒนา (2536) ที่กล่าวว่านักกีฬายิมนาสติกกรับรู้คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนในด้านการเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงความคิดเห็นและร่วมวางแผนในการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมในบางโอกาสอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าโค้ชรูปแบบนี้มีความสำคัญต่อตัวนักกีฬายิมนาสติกมากซึ่งตรงกับพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชที่เปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

นอกจากนี้ประเด็นที่ว่าโค้ชคนหนึ่งอาจดูแลนักกีฬาได้หลายคน แต่ทำไมนักกีฬาจึงประสบความสำเร็จไม่เท่ากัน เพราะนักกีฬาแต่ละคนมีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชได้แตกต่างกัน สอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Engine, 2553: iGetWeb.com) ที่กล่าวว่า บุคคลมีความแตกต่างกันหลายประการ เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติ สติปัญญา และความสนใจ ซึ่งความแตกต่างนี้ยังขึ้นอยู่กับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมทำให้พฤติกรรมสื่อสารและการเลือกเปิดรับสารที่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับกมลทิพย์ เสาวนะ (2554) ที่ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการฝึกนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยสู่ความเป็นเลิศ ที่กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสในด้านจุดประสงค์ ประสบการณ์ทางกีฬา ระดับความคิดของนักกีฬามีผลต่อการสร้างแรงจูงใจในการฝึกของผู้ฝึกสอนกีฬา

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช นั้น นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงเลือกแบบการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับหนึ่งชัยชนะเป็นอันดับรอง ดังนั้นโค้ชจึงควรนำพฤติกรรมโค้ชแบบนี้ไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม
2. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชนั้น นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงเลือกแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ดังนั้นโค้ชจึงควรนำพฤติกรรมโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม
3. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชนั้น นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงเลือกแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแข่งขัน ดังนั้นโค้ชจึงควรนำพฤติกรรมโค้ชแบบเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแข่งขันไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม
4. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชในแต่ละด้านสามารถทำให้ทราบถึงพฤติกรรมโค้ชที่มีผลต่อการรับรู้ของนักกีฬามากที่สุดซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสต่อนักกีฬาเยาวชน
5. จากการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชในแต่ละด้านสามารถทำให้ทราบถึงพฤติกรรมโค้ชที่มีผลต่อการรับรู้ของนักกีฬามากที่สุดซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับโค้ชกีฬาชนิดอื่นๆ ต่อนักกีฬาเยาวชน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันกับกีฬาเทเบิลเทนนิสในเพศหญิงและช่วงวัยต่างๆ
2. ควรมีการวิเคราะห์และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันกับกีฬาประเภทอื่นๆ
3. ควรมีการวิเคราะห์และศึกษาปัจจัยต่างๆของพฤติกรรมการใช้ที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายการอ้างอิง

- Adel Rahmanl Pool, M. G. a. A. M. (2012). *Relationship between coaches power supplies with team cohesion among South Khorason Team sports*. Ferdowsi university of Mashhad, Iran.
- Borton. (1992). *The jekyll/Hyde nature of goal*. Champaign: Human Kinetics.
- Chelladurai, P. (1990). *Leadership in sport*.
- D Gould and S Carson. (2010). *The relationship between perceived coaching behaviors and developmental benefits of high school sports participation*. Michigan State University, USA and James Madison University, East Langing, Statesboro, USA.
- Engine. (2553). Socialscience. iGetWeb.com
- Hinkle, D. E., William, W. and Stephen, G.J., . (1998). *Applied Statistics for the Behavior Sciences*. New York: Houghton Mifflin.
- L.H.P. Vilani and D.M. Samulski. (2006). *50 Situational leadership II and the coach-athlete relationship in Brazilian table tennis*. Minas Gerais Federal University, Belo Horizonte,Brazil.
- Li-Hua Lin and Cheng-Hua Huang. (2011). *University table tennis players perception on coaches' leadership behavior*. Chia Nan University, Taiwan.
- McCloskey, M. J. (1999). *Successful sport coaching: Childhood Education*.
- Pilus, A. H., & Saadan, R.,. (2009). *Coaching Leadership Styles and Athlete Satisfactions Among Hockey team*. Teknikal University.
- Rainer Martens. (1981). *Coaching Young Athletes*. Illinois: Human Kinetics.
- Rainer Martens. (2004). *Successful Coaching*. United State: USA: Human Kinetics.
- Smoll, F. L., and Hunt, E ., (1977). *A system for the behavioral assessment of athletic coaches: Research Quarterly*.
- Steve Harrison. (2004). Middlesbrough Football Club.
- Tanja, K. (2007). *Comparison of table tennis coach and coaches in individual sports in Slovenia*.
- Yi-Wei Chiu, M.-J. H. (2011). *The application of paternalistic leadership of table tennis coach*. National Kaohsiung Normal University, Taiwan.
- กมลทิพย์ เสาวนะ. (2554). แรงจูงใจในการฝึกกีฬาเทนนิสเพื่อพัฒนาเยาวชนไทยสู่ความเป็นเลิศ. (ปริญญาญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีปทุม, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กรมพลศึกษากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2553). ระเบียบกรมพลศึกษา. Paper presented at the การแข่งขันกีฬาโรงเรียน พ.ศ.2553.
- กรีซ สีสันธี (Ed.). (2551). *สูตรสำเร็จ นักบริหาร*. กรุงเทพฯ: หจก เอช-เอน การพิมพ์.

- นพรัักษ์ แกสมาน. (2553). สภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเทนนิสที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติครั้งที่ 25. (ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นเรศ กุลธวงค์วัฒนา. (2536). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้สอนกีฬายิมนาสติกตามการรับรู้ของนักกีฬาผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาริทัต โกมารทัต. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาคภูมิ สุขเกษม. (2548). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาณุวัฒน์ วชิรธานินทร์. (2553). การใช้เทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาของนักกีฬาเซปักตะกร้อ. (มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัชนิพร สุกีน. (2545). เทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนของสมาคมกีฬา. (ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (Ed.) (2525) เยาวชน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (Ed.) (2542) พฤติกรรม. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ลลิตา อริยพูลพงษ์. (2554). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของผู้ฝึกสอนเทเบิลเทนนิส. (ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีปทุม, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- วันชัย มีชาติ. (2551). พฤติกรรมการบริหารองค์การสาธารณะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์.
- วิกิพีเดีย. (2555). นันทนา คำวงศ์. <http://th.m.wikipedia.org/wiki/>
- วิชาการ.คอม. (2010). สาเหตุการบาดเจ็บทางกีฬา. <http://www.vcharkarn.com/rss/article/>
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย:เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็ผิดพลาดได้. from ข่าวสารการวิจัย <http://library.uru.ac.th/article/htmlfile/1803382.htm>.
- วีรยุทธ จิตรขุนทด. (2554). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลทีมสโมสรบุรีรัมย์. (ปริญญามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีปทุม, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ศรุตี ศรีจันทร์วงศ์. (2536). การระบุสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในสถานการณ์การกีฬาชายและนักกีฬาหญิงประเภทบุคคลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 20. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิลปชัย สุวรรณธาดา. (2533). การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์.
- สนธยา สีละมาต. (2551). หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทย. (2550). หลักเกณฑ์การคิดคะแนนสะสมให้กับนักกีฬา. <http://thailandtabletennis.com>
- สมิทธิ์ สระอุบล (Ed.). (2534). การพัฒนาเยาวชน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- สรุปผลการแข่งขัน. (2009). คอลัมน์ซีเกมส์2009. from Siam sport www.siamsport.co.th
- สืบสาย บุญวีร์บุตร. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุกรีย์ รัชศรีทอง. (2530). การพัฒนาเยาวชนนอกโรงเรียน เพื่อความมั่นคงของชาติ: รัฐสภาภิรักษ์.
- สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. (2531). จิตวิทยาวัยรุ่น. พระนครฯ: สำนักพิมพ์ วัชรินทร์การพิมพ์.
- สุพิตร สมานีโต. (2535). จิตวิทยาการศึกษา แนวคิด ทฤษฎี สู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารมณ์พันธ์ จันทร์สว่าง. (2525). การพัฒนาบุคคล กลุ่ม และชุมชน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสัมภาษณ์สำหรับโค้ช

เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชายกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556”

ส่วนที่ 1 สำหรับสอบถามโค้ช

1. การเก็บข้อมูลนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส

2. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชโดยใช้สอบถามโค้ชหลักของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสเพศชาย 3 รุ่น คือรุ่น 13-14 ปี รุ่น 15-16 ปี และรุ่น 17-18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 วันที่ 9-12 เดือนธันวาคม 2556 และลงแข่งขันในประเภทชายเดี่ยว

3. แบบสอบถามประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับโค้ช

4. ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อการเป็นโค้ชของท่านแต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

หมายเหตุ : ระยะเวลาในการทำแบบสอบถามคนละไม่เกิน 30 นาที

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโค้ช

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

เพศ ชาย หญิง

อายุ 21-30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี 51-60 ปี

ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทเบิลเทนนิส

1-5 ปี 6-10 ปี 11-15 ปี 15 ปีขึ้นไป

เหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ท่านเป็นโค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิส (ตอบได้เพียงข้อเดียว)

- จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวกับการโค้ชและด้านกีฬา
- เคยเป็นนักกีฬามาก่อน
- มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา

แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์สำหรับนักกีฬา

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้โค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556

ส่วนที่ 2 สำหรับสอบถามนักกีฬา

- 1 .การเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้โค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬา ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการสอบถามใน กีฬาเทเบิลเทนนิส
2. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้โค้ชโดยใช้สอบถามโค้ชหลักของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส รายการการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556 ของผู้วิจัย ร.ต.หญิงศิริพร สันติวัฒนา

3. แบบสอบถามประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักๆ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านหลักการและปรัชญาการใช้โค้ช
2. ด้านวิธีการโค้ช
3. ด้านรูปแบบการใช้โค้ช

4. ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อความเป็นนักกีฬาและการฝึกซ้อมกีฬาของท่านแต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รหัส _____ (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. อายุ _____ ปี
2. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของท่านตั้งแต่เริ่มแรก
 น้อยกว่า 1 ปี 3-4ปี 5-6ปี 7-8ปี 8 -10 ปี มากกว่า10 ปี
3. ระยะเวลาที่ได้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน
 น้อยกว่า 1 ปี 1-2 ปี 3-4 ปี 5-6 ปี 7-8 ปี
 9 -10 ปี มากกว่า 10 ปี
4. ปัจจุบันท่านฝึกซ้อมวันละ _____ ชั่วโมง สัปดาห์ _____ วัน
5. ท่านใช้เวลาฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแข่งขันนี้นาน _____ เดือน
6. ท่านมีความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใด
 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
7. เป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้
 ได้เข้าร่วมการแข่งขัน เข้าร่วมแรกจนถึงรอบ 32 คน
 เข้าร่วม 16 คน เข้าร่วม 8 คน
 ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศอันดับ 3 ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ
 ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการไค้ช

คำแนะนำ

1. โปรดอ่านและพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมการไค้ชทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการไค้ช ด้านวิธีการไค้ช ด้านรูปแบบการไค้ช ว่าในแต่ละด้านมีข้อใดที่ตรงกับพฤติกรรมการไค้ชของไค้ชหลักที่ดูแลท่านมากที่สุด
2. ตัดสินใจเลือกข้อใดข้อหนึ่งของในแต่ละด้าน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก
3. ทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนเต็มการรับรู้
4. ระดับคะแนนตามการรับรู้มี 5 ระดับ ดังนี้
  - 5 หมายถึง รับรู้พฤติกรรมการไค้ชมากที่สุด
  - 4 หมายถึง รับรู้พฤติกรรมการไค้ชมาก
  - 3 หมายถึง รับรู้พฤติกรรมการไค้ชปานกลาง
  - 2 หมายถึง รับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อย
  - 1 หมายถึง รับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อยที่สุด

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 หรือ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่คุณดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก

โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช คือ ความเชื่อหรือแนวคิดพื้นฐานของโค้ชที่เป็นแนวทางสำหรับกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย (เลือกคำตอบข้อ 1 หรือ 2 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้จะมองเห็นความสำคัญของชัยชนะเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาตัวนักกีฬาให้มีความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5มากที่สุด	4มาก	3ปานกลาง	2น้อย	1น้อยที่สุด
1.1 โค้ชมุ่งเน้นกระบวนการฝึกที่นำมาซึ่งชัยชนะ					
1.2 โค้ชมุ่งฝึกเทคนิคและแทคติก การเล่นทุกรูปแบบเพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่งเป็นสำคัญ					
1.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกและมีความมุ่งมั่นในการก้าวไปสู่ชัยชนะ					
1.4 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักเทคนิค การใช้กฎกติกา และระเบียบการแข่งขันเพื่อให้ได้เสียเปรียบคู่ต่อสู้					
1.5 โค้ชให้ความสนใจนักกีฬาที่เก่งและมีความสามารถสูงเป็นพิเศษ					
1.6 โค้ชจะต่อว่านักกีฬาที่แสดงทักษะผิดพลาดหรือมีผลงานที่น่าผิดหวัง					
1.7 โค้ชมักเน้นให้นักกีฬามีระเบียบวินัยและเชื่อฟังคำสั่งโค้ชในการแข่งขัน					
1.8 โค้ชพยายามจัดการฝึกในทุกสภาพแวดล้อมเพื่อให้นักกีฬามีความแข็งแกร่ง แม้จะมีสถานะที่เสี่ยงเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ					
1.9 โค้ชดำเนินการฝึกตามรูปแบบที่โค้ชเตรียมใช้ โดยเน้นการสร้างแรงกดดัน เพื่อให้ให้นักกีฬาพร้อมรับกับทุกสถานการณ์					

2. โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้มุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งบุคลิกภาพและความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาเพื่อไปสู่ชัยชนะจะให้ความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5มากที่สุด	4มาก	3ปานกลาง	2น้อย	1น้อยที่สุด
2.1 โค้ชมุ่งเน้นกระบวนการฝึกที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาอย่างเป็นขั้นตอนตามลำดับ					
2.2 โค้ชมุ่งฝึกเทคนิคและแทกติกที่ทันสมัยทันเหตุการณ์ เพื่อให้สามารถรับมือและแก้เกมการแข่งขันอย่างมีน้ำใจนักกีฬา					
2.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกเพื่อพัฒนาด้านร่างกายและจิตใจของตนเอง และมีความรับผิดชอบในตนเองอยู่เสมอ					
2.4 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎกติกาและระเบียบการแข่งขันอย่างยุติธรรมตรงไปตรงมา					
2.5 โค้ชให้ความสำคัญกับนักกีฬาอย่างทั่วถึง					
2.6 โค้ชจะให้คำแนะนำนักกีฬาทุกคนเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง					
2.7 โค้ชฝึกให้นักกีฬามีภาวะผู้นำและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเกมการแข่งขัน					
2.8 โค้ชคำนึงถึงสภาพแวดล้อมในการฝึกและความปลอดภัยในการฝึกของนักกีฬา					
2.9 โค้ชดำเนินการฝึกโดยมีการสร้างเกมการเล่น					

ด้านวิธีการโค้ช

คำแนะนำอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 หรือ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชหลักที่ดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านวิธีการโค้ชคือ วิธีการที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย(เลือกคำตอบข้อ 1 หรือ 2 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม โค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึก โดยเน้นการใช้แบบฝึกทักษะและเทคนิค เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นตามความต้องการของโค้ชและวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.2 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้แบบฝึกต่างๆ(แบบฝึกทักษะและเทคนิค)ให้นักกีฬาฝึกบ่อยครั้งจนเกิดความชำนาญ					
1.3 โค้ชกำหนดขอบเขตในการฝึก เช่น การฝึกทักษะและเทคนิค,ระยะเวลาในการฝึก ฯลฯ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้ฝึกตามวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.4 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬามีการตอบสนองต่อการฝึกตามที่โค้ชกำหนด					
1.5 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการสอนเฉพาะอย่างก่อน เช่น ทักษะ เทคนิค จากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกมการเล่นตามลำดับ					
1.6 โค้ชเน้นเฉพาะการใช้แบบฝึกทักษะและเทคนิค เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา					

2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นโค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึก

โดยเน้นการใช้แบบฝึก ที่คล้ายเกมการเล่นจริง (จำลองเกมการเล่น) เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา ศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นและคำนึงถึงความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชมีการใช้แบบฝึก ที่คล้ายเกมการเล่นจริง (จำลองเกมการเล่น) เพื่อให้ให้นักกีฬาเรียนรู้สถานการณ์การเล่นจริงและนำไปใช้ได้จริง					
2.3 โค้ชมีการฝึกโดยมีจุดเน้นการเล่นที่ชัดเจน มีการปรับเปลี่ยนขอบเขตในการเล่นขณะฝึกซ้อม เช่น กติกา, จำนวนผู้เล่น, ขนาดของสนาม ฯลฯ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในการฝึกและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น					
2.4 โค้ชมีการฝึกโดยมุ่งยกระดับศักยภาพในการเล่นให้นักกีฬามีการพัฒนาความคิด ความเข้าใจอย่างเป็นระบบและรู้จักการแก้ไขสถานการณ์ในเกมการเล่น					
2.5 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬาเห็นและเข้าใจภาพรวมของเกมการเล่น จากนั้นจึงสอนเทคนิคและเทคนิคเฉพาะอย่าง ที่จำเป็นต่อการเล่น ตามลำดับ					
2.6 โค้ชมีการเตรียมสถานการณ์เกมการเล่นให้มีความท้าทาย และตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อมให้สำเร็จ					

ด้านรูปแบบการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 ข้อ 2 หรือข้อ 3 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชหลักที่คุณดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านรูปแบบการโค้ชคือ สิ่งที่โค้ชสร้างขึ้นในกระบวนการฝึกให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารหรือการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย(เลือกคำตอบข้อ 1 , 2 หรือ 3 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1. รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง

โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด โดยให้นักกีฬาปฏิบัติตามรูปแบบการฝึกตามคำสั่งของโค้ช

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชออกแบบการฝึกและตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด					
1.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกอย่างเคร่งครัดและเข้มงวด					
1.3 โค้ชให้นักกีฬาทำตามคำสั่งภายใต้การควบคุมการฝึกซ้อมของโค้ชและไม่รับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา					
1.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นให้นักกีฬาโดยใช้ประสบการณ์เก่าของโค้ช					
1.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขันทุกครั้ง					
1.6 นักกีฬารู้สึกไม่มีแรงจูงใจในการฝึก เพราะรู้สึกถูกสั่งให้ทำ					

2. รูปแบบการโค้ชแบบยินยอมโค้ชที่คล้อยตามนักกีฬา เปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็ก

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกที่ไม่เคร่งครัดและไม่เข้มงวด					
2.3 โค้ชไม่บังคับให้นักกีฬทำตามคำสั่ง ปล่อยให้ให้นักกีฬามีอิสระในการฝึกซ้อม					
2.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นที่มักคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่ปล่อยให้ให้นักกีฬาฝึกกันเองและไม่วิตกกังวลกับผลการแข่งขัน					
2.6 โค้ชมักให้นักกีฬาตัดสินใจในหลายๆเรื่อง แต่เมื่อเกิดปัญหาโค้ชจะช่วยในการตัดสินใจ โดยไม่ค่อยให้นักกีฬาซักถาม					

3. รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือโค้ชให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นของนักกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคำนึงถึงความสามารถของนักกีฬาแต่ละคน					
3.2 โค้ชมีระบบการจัดการที่มีความยืดหยุ่นและมีแนวทางให้นักกีฬาก้าวไปสู่เป้าหมายที่กำหนด					
3.3 โค้ชส่งเสริมให้นักกีฬาร่วมกันแสดงความคิดเห็นภายใต้การดูแลโค้ช					
3.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นตามความเหมาะสมของความสามารถและความเข้าใจของนักกีฬา					
3.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาทุกคนได้แสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพและกล้าตัดสินใจด้วยตนเองในเกม					
3.6 โค้ชมีกระบวนการฝึกเพื่อให้นักกีฬามีแรงบันดาลใจเรียนรู้ที่ตั้งเป้าหมายของตนเอง และนำไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้					

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย(สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)
 ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556
 ในประเภทชายเดี่ยวรุ่น 13-14 ปีวันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
1	กิตติธร วงศ์ทองคำ	รองชนะเลิศ	110 คะแนน
2	เทพปรกรณ์ ยืนบุญ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
3	ธนายุทธ สามสังข์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
4	นพฤทธิ์ นพคุณ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
5	อิทธิกร อุดมกิจโชติ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
6	ศรัณยู หัตถา	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
7	ชนะโชค ธรรมมงคลชัย	ตกรอบแรก	0 คะแนน
8	ภัคพงศ์ มีบุญธรรม	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
9	ธีรเดช ภู่อจรรกุล	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
10	กฤตภาส ภัทรารอธำรง	ตกรอบแรก	0 คะแนน
11	ภูมินทร์ ท่วมเรือง	ตกรอบแรก	0 คะแนน
12	ภีมพล ตั้งอมรศิริ	เข้ารอบสอง 32 คน	10 คะแนน
13	กรกฤต อุดลขาน	ตกรอบแรก	0 คะแนน
14	ศุภชัย สังข์ด้วง	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
15	ปฎิภาณ วันดี	ตกรอบแรก	0 คะแนน
16	ณัชนน งามประเสริฐ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
17	ชนกันต์ ทายะพิทักษ์	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
18	จารุวัฒน์ ศรีสวัสดิ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
19	วรภัทร ชิงห์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
20	สุวิษา หัตถา	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
21	ภูวนัฐ วิสุทธานิช	ตกรอบแรก	0 คะแนน
22	ธนวัฒน์ คำหอม	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคม
23	พงษ์พีระ วิทยา	ตกรอบแรก	0 คะแนน
24	ภูริต วีรบุญเทวัญ	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
25	ปิยภัทร ภัทรกรรณกิจ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
26	ปฐวี อนุสรณ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
27	สมมาตร แม่นจิต	ตกรอบแรก	0 คะแนน
28	สิทธิชัย คำเดิม	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
29	วีรภัทร บุญหนุน	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
30	กฤตเมธ เขียรกานต์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
31	กิตติภูมิ สุรเกษม	ตกรอบแรก	0 คะแนน
32	ยศภัทร จิรวิภาพันธ์	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน
33	วัชรวิษณุ อรัญธนวงศ์	ไม่มาแข่ง	ถูกคัดออก
34	ธนพล ป้อมแก้ว	ตกรอบแรก	0 คะแนน
35	ธนวัฒน์ เกิดสวัสดิ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
36	อัครพัทธ์ อัครธีระกุล	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
37	เสรัชฐ จิติเวช	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
38	อัครวิทย์ ช่างประดิษฐ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
39	กัปตัน เงินทองรัตนกุล	ตกรอบแรก	0 คะแนน
40	สุรัชชานนท์ หุ่นแก้ว	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
41	เจตธนาธิป จันทรเพ็ญ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
42	ศุภกฤต รุ่งเรืองอุดมกิจ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
43	ธนภัทร มีชัย	ตกรอบแรก	0 คะแนน
44	ปิยภัทร ลีลาชัยพิสิฐ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
45	กฤษดา พุฒิวิณิชย์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
46	ชนุดล ดวงละหว่า	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
47	ยศพัทธ์ ศิริคุปต์เกษ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
48	กริณเดช ศักดิ์ศรี	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคม
49	ศุภกร ปานเขาย้อย	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
50	อิทธิฤทธิ์ชัย กันภัย	ตกรอบแรก	0 คะแนน
51	อติศ วัฒนวรกิจ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
52	ทันการ โพธิ์ดี	ตกรอบแรก	0 คะแนน
53	ทศพร ชื่นนอก	ตกรอบแรก	0 คะแนน
54	จิรัฏฐ์ แซ่จิว	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
55	ธีรภัทร อิมเต็ม	ตกรอบแรก	0 คะแนน
56	เจตพัฒน์ เพชรสันทัด	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
57	กันตพงศ์ ศรีแสงแก้ว	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
58	ถิรวุฒิ พุกสวัสดิ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
59	อิสรา แก้วมณี	ตกรอบแรก	0 คะแนน
60	ณัฐพงศ์ มุกเจริญลาภ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
61	วรวิธ ดานุเสถียรพงศ์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
62	สิริภพ วัฒนาวรางกูร	ตกรอบแรก	0 คะแนน
63	อภิสิทธิ์ ทิมท้ออาด	ตกรอบแรก	0 คะแนน
64	ศมะ บุญวดี	ชนะเลิศ	160 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่เข้าร่วมการแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 ในประเภทชายเดี่ยวรุ่น 15-16 ปี วันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
1	ศิริวิทย์ พวงทิพย์	รองชนะเลิศ	110 คะแนน
2	จิรยุทธ์ สังข์ทอง	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
3	จิ้น ศุกระจันทร์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
4	ธัชชัย เจริญทรัพย์มณี	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
5	วริศ วุฒิวงศ์สัมพันธ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
6	รชต ธีรัฐตินันท์	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
7	จุลกร ปัญจศิริรัตน์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
8	กฤษดา แสงหลอด	ตกรอบแรก	0 คะแนน
9	นันทพล เสมือนเพ็ญ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
10	ณัฐวุฒิ ธีระโรจน์พงษ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
11	ทิวากรณ์ เหน็ดกระโทก	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
12	พริษฐ์ กุลประดิษฐ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
13	บารมี อินทร์พรหม	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
14	อธิศ ขุมบางลี่	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
15	ศรัณย์ภัต บวงสรวง	ตกรอบแรก	0 คะแนน
16	กรวิทย์ รงค์โยธิน	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
17	ณัชพล โหระกุล	ตกรอบแรก	0 คะแนน
18	ภาวิช อินทร์พุ่ม	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
19	บาราเมษ ทองมา	ตกรอบแรก	0 คะแนน
20	ธันวา กาวินันท์	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
21	ธนภฤต ผัวเผือก	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
22	พุทธวิวัฒน์ สะท้อนธรนิล	ตกรอบแรก	0 คะแนน
23	จิรภัทร ตั้งเกียรติตรง	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
24	กมล สติสงฆ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
25	อนุกิต ยอดยิ่ง	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
26	ณัฐพงศ์ เลรามัญ	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน
27	คำรณ หิรัญยศิริ	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน
28	จักรพงษ์ แจ่มจำรัส	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
29	จิรพัฒน์ ศรีทองอ่อน	ตกรอบแรก	0 คะแนน
30	ชัยกมล คุ่มสีไวย์	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบ การแข่งขัน	คะแนนสะสมตาม หลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
31	ปฏิภาณ เพชรไพร	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
32	ธีรรัฐ แซ่จวง	ตกรอบแรก	0 คะแนน
33	พีรณัฐ รัตนสมบุญ	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
34	พีรพล ผ่องภิญโญ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
35	ชฎานนท์ หงส์ชูเวช	ตกรอบแรก	0 คะแนน
36	สรวิศ อินทร์ท่อม	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
37	ธนภัทร พิชัยศรแพง	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
38	เมธัส ไทยพานิช	ตกรอบแรก	0 คะแนน
39	พรหมรังสี ราชวงษ์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
40	นรวิชัย ชะเตรัมย์	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
41	กฤติน ธนานุประดิษฐ์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
42	พรชัย รุจิวานิชย์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
43	ธนิตย์ วงษ์คำยา	ตกรอบแรก	0 คะแนน
44	ชลัฐ แสงอรุณ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
45	กิตติภูมิ มงคลยศ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
46	อรรจน์ ภมระราภา	ตกรอบแรก	0 คะแนน
47	ชนกานต์ บุญฮก	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
48	กษิตติ อักษรเสื่อ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
49	ธนันท์ ต้นทกุล	ตกรอบแรก	0 คะแนน
50	อดิศักดิ์ มั่นดี	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
51	คมกริช แสงเป่า	ตำแหน่งชนะเลิศ	160 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสชายที่เข้าร่วมแข่งขันเทเบิลเทนนิสกีฬาระหว่าง
โรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษาประจำปี 2556 ในประเภทชายเดี่ยวรุ่น 17-18 ปี
วันที่ 9-12 ธันวาคม พ.ศ.2556

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบ การแข่งขัน	คะแนนสะสมตาม หลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
1	พีรณัฐ ทิพยมณฑล	ตำแหน่งชนะเลิศ	160 คะแนน
2	เมธา แก้วกิตติกาญจนา	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
3	ศักดิ์ชัย ศรีสวัสดิ์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
4	พีรพล สุริบาล	ตกรอบแรก	0 คะแนน
5	อังคาร แก้วแดง	ตกรอบแรก	0 คะแนน
6	ไพรัตน์ คำค้อ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
7	วิศรุต บุญเสริม	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
8	คณิณพิชญ์ ชานวัวร์นนท์ศิริ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
9	ธนัท โรจน์ฤทธากร	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
10	บุญยากร ชุ่มเขย	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
11	วิชิต วรสุขศรี	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
12	ภูชิชญ์ เกษตรภิบาล	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
13	ณรงค์กร สิงขรอาจ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
14	วรโชติ จินดาวงศ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
15	พรอินทร์ สมหมาย	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน
16	พริษฐ์ กุลประดิษฐ์	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
17	คณุตม์ หอมหวาน	ตกรอบแรก	0 คะแนน
18	ภูมิเชก กิจเกิดแสง	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
19	อรุพงษ์ ดอนกิจภัย	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
20	ศุภวัฒน์ วุฒิภัทรภริวัฒน์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
21	ณัฐนนท์ ศรีธรรมมา	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
22	ปรัตถกร ศรีวิลัย	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสมาคมฯ
23	ณัฐดนัย งามประเสริฐ	ตำแหน่งรองชนะเลิศ	110 คะแนน
24	อภิชาติ เพชรไพร	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
25	กริณลักษณ์ ศักดิ์ศรี	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
26	รังสรรค์ สาครนิยม	ตกรอบแรก	0 คะแนน
27	ศศธร เบญจมาตย์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
28	สัณชัย ห้วยหงษ์ทอง	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
29	ชนกชนม์ น้อยทิพย์	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
30	ธนวัฒน์ อังสวัสดี	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
31	ธนกร สุธีจารุวัฒน์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
32	อนิส เลาะหนับ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
33	วาทัญญู สุขสมแดน	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
34	วรัญญู สุขะตุงชะ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
35	พฤกษ์ พฤษปัญญา	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
36	ณัฐพล มีชัยมันจิต	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
37	ชลธาร อินทวงศ์	ตกรอบแรก	0 คะแนน
38	ปัญญาพล ริมสำอาง	เข้ารอบ 8 คน	40 คะแนน
39	วัชรระ ขำสุวรรณ	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
40	ชัยมงคล แสงพิจิตร	ตกรอบแรก	0 คะแนน
41	ปิยะพงศ์ รักฤทธิ	เข้ารอบ 16 คน	20 คะแนน
42	ติณณภาพ บุญมีโชติ	ตกรอบแรก	0 คะแนน
43	หาญยศ แสงสว่าง	เข้ารอบ 32 คน	10 คะแนน
44	ภูวรินทร์ ธาราชีวิน	เข้ารอบ 4 คน	70 คะแนน

หมายเหตุ ถูกคัดออก หมายถึง อยู่ในเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่างตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้
คือ

1. นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน
2. นักกีฬาที่ขอลอนตัวจากการแข่งขัน

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสรุ่น 13-14 ปี (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน
1	กิตติธร วงศ์ทองคำ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
2	เทพปรกรณ์ ยืนบุญ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
3	ธนายุทธ สามสังข์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
4	นพฤทธิ์ นพคุณ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
5	อิทธิกร อุดมกิจโชติ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
6	ศรัณยู หัตถา	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
7	ชนะโชค ธรรมมงคลชัย	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
8	ภักพงษ์ มีบุญธรรม	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
9	ธีรเดช ภูขจรกุล	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
10	กฤตภาส ภัทรารวธำรง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
11	ภูมินทร์ ท่วมเรือง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
12	กัมพล ตั้งอมรศิริ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
13	กรกฤต อุดลขาน	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
14	ศุภชัย สังข์ด้วง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
15	ปฎิภาณ วันดี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
16	ณัชชน นามประเสริฐ	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
17	ชนกันต์ ทายะพิทักษ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
18	จารุวัฒน์ ศรีสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
19	วรภัทร ชิงห์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
20	สุวิชา หัตถา	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
21	ภูวนัฐ วิสุทธานิช	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
22	ธนวัฒน์ คำหอม	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
23	พงษ์พีระ วิทยา	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
24	ภูริต วีรบุญเทเวัญ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักศึกษา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน
25	ปิยภัทร ภัทรกรรณกิจ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
26	ปฐวี อนุสรณ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
27	สมมาตร แม้นจิต	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
28	สิทธิชัย คำเต็ม	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
29	วีรภัทร บุญหนุน	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
30	กฤตเมธ เขียรกานต์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
31	กิตติภูมิ สุรเกษม	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
32	ยศภัทร จิรวินาพันธ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
33	วัชรวิษณุ อรัญธวงศ์	คัดออก	คัดออก
34	ธนพล ป้อมแก้ว	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
35	ธนวัฒน์ เกิดสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
36	อัศวพัทธ์ อัศวธีระกุล	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
37	เสรชฐ จิติเวช	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
38	อัศววิทย์ ช่างประดิษฐ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
39	กัปตัน เงินทองรัตนกุล	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
40	สุรัชชานนท์ หุ่นแก้ว	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
41	เจตธนาธิป จันทรเพ็ญ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
42	ศุภกฤต รุ่งเรืองอุดมกิจ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
43	ธนภัทร มีชัย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
44	ปิยภัทร ลีลาชัยพิสิฐ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
45	กฤษดา พุฒินิษฐ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
46	ชนุดล ดวงละหว่า	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
47	ยศพัทธ์ ศิริคุปต์เกษ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
48	กฤษฎเดช ศักดิ์ศรี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
49	ศุภกร ปานเขาย้อย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน
50	อิทธิฤทธิ์ชัย กันภัย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
51	อิศ วัฒนวรกิจ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
52	ทันการ โพธิ์ดี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
53	ทศพร ชื่นนอก	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
54	จิรัฐ แซ่จิว	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
55	ธีรภัทร อิมเต็ม	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
56	เจตพัฒน์ เพชรสันทัด	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
57	กันตพงศ์ ศรีแสงแก้ว	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
58	ถิรวุฒิ พุกสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
59	อิศรา แก้วมณี	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
60	ณัฐพงศ์ มุกเจริญลาภ	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
61	วรวิร์ ดานุเสถียรพงศ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
62	สิรภพ วัฒนาวรากร	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
63	อภิสิทธิ์ ทิมท้ออาด	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
64	ศมะ บุญวดี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสรุ่น 15-16 ปี (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
1	ศิริวิทย์ พวงทิพย์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
2	จิรยุทธ์ สังข์ทอง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
3	จิ้น ศุกระจันทร์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
4	ธัชชัย เจริญทรัพย์มณี	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
5	วิริศ วุฒิวงศ์สัมพันธ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
6	รชต ธีรัฐตินันท์	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
7	จุลกร ปัญจศรีรัตน์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
8	กฤษดา แสงหลอด	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
9	นันทพล เสมือนเพ็ญ	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
10	ณัฐวุฒิ ธีระโรจน์พงษ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
11	ทิวากรณ์ เหน็ดกระโทก	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
12	พริษฐ์ กุลประดิษฐ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
13	บารมี อินทร์พรหม	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
14	อติศ ชุมบางลี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
15	ศรัณย์ภัต บวงสรวง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
16	กรวิทย์ รงค์โยธิน	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
17	ณัชพล โหระกุล	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
18	ภาวิช อินทร์ท่อม	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
19	บาราเมษ ทองมา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
20	ธันวา กาวินันท์	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
21	ธนกฤต ผัวเผือก	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
22	พุดธิวัฒน์ สะท้านธรนิล	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
23	จิรภัทร ตั้งเกียรติตรง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
24	กมล สติสงฆ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
25	อนุกิต ยอดยิ่ง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
26	ณัฐพงศ์ เลรามัญ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
27	คำรณ ธีรัญยศิริ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จสูง
28	จักรพงษ์ แจ่มจำรัส	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
29	จิรพัฒน์ ศรีทองอ่อน	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
30	ชัยกมล คุ่มสีไวย์	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
31	ปฏิภาณ เพชรไพร	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
32	ธีรรัฐ แซ่จวง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
33	พีรณัฐ รัตนสมบูรณ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
34	พีรพล ผ่อมภิญโญ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
35	ชฎานนท์ หงส์ชูเวช	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
36	สรวิศ อินทร์ท่อม	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
37	ธนภัทร พิชัยศรแพง	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
38	เมธัส ไทยพานิช	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
39	พรหมรังสี ราชวงษ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
40	นรวิชญ์ ขะเดรัมย์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
41	กฤติน ธนานุประดิษฐ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
42	พรชัย รุจิวานิชย์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
43	ธณินต์ย์ วงษ์คำยา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
44	ชลัฐ แสงอรุณ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
45	กิตติภูมิ มงคลยศ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
46	อรรถจัน ภมะรภา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
47	ชนกานต์ บุญฮอก	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
48	กษิติศ อักษรเสื่อ	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
49	ธนันท์ ตันทกุล	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
50	อดิศักดิ์ มั่นดี	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
51	คมกริช แสงเป่า	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสรุ่น 17-18 ปี (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
1	พีรณัฐ ทิพยมณฑล	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
2	เมธา แก้วกิตติกาญจนา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
3	ศักดิ์ชัย ศรีสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
4	พีรพล สุริบาล	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
5	อังคาร แก้วแดง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
6	ไพรัตน์ คำค้อ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ไม่คิด
7	วิศรุต บุญเสริม	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
8	คณิณพิชญ์ ชานูวชนันทศิริ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
9	ธนัท โรจน์ฤทธากร	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
10	บุญยากร ชุ่มเขย	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
11	วิชิต วรสุขศรี	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
12	ภูษิชญ์ เกษตรภิบาล	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
13	ณรงค์กร สิงขรอาจ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
14	วรโชติ จินดาวงศ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
15	พรอินทร์ สมหมาย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
16	พริชญ์ กุลประดิษฐ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
17	คณุตม์ หอมหวาน	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
18	ภูมิเชก กิจเกิดแสง	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
19	อรุพงษ์ ดอนกิจภัย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
20	ศุภวัฒน์ วุฒิภัทรภริวัฒน์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
21	ณัฐนนท์ ศรีธรรมมา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
22	ปรัตถกร ศรีวิสัย	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
23	ณัฐดนัย งามประเสริฐ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

รหัส	ชื่อ-นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความหวังของนักศึกษา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
24	อภิชาติ เพชรไพร	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
25	กิริณลักษณ์ ศักดิ์ศรี	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
26	รังสรรค์ สาครนิยม	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
27	ศศธร เบญจมาตย์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
28	สัณชัย ห้วยหงษ์ทอง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
29	ชนกชนม์ น้อยทิพย์	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
30	ธนวัฒน์ อังสวัสดิ์	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
31	ธนกร สุธีจารุวัฒน์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
32	อนิส เลาะหนับ	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
33	วาทัญญู สุขสมแดน	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
34	วรัญญู สุขะตุงขะ	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
35	พฤกษ์ พฤษปัญญา	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
36	ณัฐพล มีชัยมันจิต	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
37	ชลธาร อินทวงศ์	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
38	ปัญญาพล ริมสำอาง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง
39	วัชรระ ขำสุวรรณ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
40	ชัยมงคล แสงพิจิตร	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
41	ปิยะพงศ์ รักฤทธิ์	ประสบความสำเร็จสูง	ไม่คิด
42	ติณณภพ บุญมีโชติ	ประสบความสำเร็จต่ำ	ประสบความสำเร็จต่ำ
43	หาญยศ แสงสว่าง	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จต่ำ
44	ภูวรินทร์ ธาราชีวิน	ประสบความสำเร็จสูง	ประสบความสำเร็จสูง

หมายเหตุ

1. ความสำเร็จจากการปฏิบัติตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

2. ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1. กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 8 คนถึงรอบชิงชนะเลิศ

2.3. กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันแล้วเข้ารอบ 64 คนถึงรอบ 32 คน

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ-นามสกุล	ประวัติ
1. รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย	อดีตนักกีฬา อาจารย์ผู้สอน/โค้ชและเป็นผู้ แต่งตั้งารากีฬาเทเบิลเทนนิส คณะวิทยาศาสตร์ การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด	อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางการวัดและ ประเมินผลการศึกษา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน	อาจารย์ผู้ทรงคุณทางการสอนและการโค้ช กีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย ขอบธรรมคุณ	อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางการวัดและ ประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. อาจารย์ชัชชัย วงศ์บางโพ	โค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสทีมนักเรียนไทย สำนักการ กีฬา กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและ กีฬา
6. อาจารย์จีราธิวัฒน์ มโนวรรณ	โค้ชกีฬาเทเบิลเทนนิสประจำสโมสรเทเบิล เทนนิส จ.ลำปาง

ภาคผนวก ง
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา โทร. ๘๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔(วช)/

วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย

๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ ๒ แขนงวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ซอกกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬา ระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரารณ)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา โทร. ๘๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔(วช)/

วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันชัย บุณยรอด

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ ๒ แผนกวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ซอกกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม.๑๐๓๓๐

๒๔ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ซำกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ชัย อินทிரารณณ์)

คนบตี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

๒๔ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย ขอบธรรมสกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่กับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ชาญชัย โภมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரารณ)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

๒๔ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ชัชชัย วงศ์บางโพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไค้ซกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไคร้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

๒๔ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์จิราธิวัฒน์ มโนวรรณ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

๒. แบบสอบถาม

๓. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

ด้วย ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไค้ซกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไคร้ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ภาคผนวก จ

แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การทดสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Item-Objective Congruence Index) ของแบบสอบถามงานวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556

แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามงานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสชาย กีฬาระหว่างโรงเรียนส่วนกลางกรมพลศึกษา ประจำปี 2556 ตามทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม การโค้ชของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens)

คำแนะนำ 1. ขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญโปรดอ่านและพิจารณาแบบสอบถามเรื่อง พฤติกรรมการโค้ชนักกีฬาเทเบิลเทนนิสตามเอกสารที่แนบมา

2. โปรดประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามดังกล่าว

โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องผลพิจารณา และหากมีข้อเสนอแนะ ขอให้โปรดเขียนลงในช่องข้อเสนอแนะ เพื่อประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม+1	ไม่แน่ใจ0	ไม่เหมาะสม-1	
1. คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายสามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ				
2. วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม				
3. ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจนสอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยเรื่องนี้				
4. เนื้อหาในรายข้อเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชมีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน				

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม+1	ไม่แน่ใจ0	ไม่เหมาะสม-1	
5. เนื้อหาในรายชื้อเกี่ยวกับพฤติกรรมกร โค้ชด้านวิธีการโค้ชมีความเหมาะสมและ ตรงตามหลักการและแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน				
6. เนื้อหาในรายชื้อเกี่ยวกับพฤติกรรมกร โค้ชด้านรูปแบบการโค้ชมีความเหมาะสม และตรงตามหลักการและแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน				
7. ปริมาณข้อคำถามในแบบสอบถามมี ความเหมาะสม				
8. ประเภทของข้อคำถามในแบบสอบถาม (ข้อคำถามแบบปลายเปิด,ข้อคำถามแบบ ปลายปิด) มีความสอดคล้องเหมาะสม				
9. การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบสอบถาม มีความสอดคล้องเหมาะสม				
10. ในภาพรวมแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ใช้วัดพฤติกรรมกรโค้ชตามแนวคิดของ เรน เนอร์ มาร์เทน ได้				

ข้อเสนอแนะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

เกณฑ์การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดเป็น 3 ระดับ คือ

- +1 หมายถึง เครื่องมือวิจัยมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
- 1 หมายถึง เครื่องมือวิจัยไม่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา

ขอแสดงความขอบคุณอย่างสูง

.....

(ร.ต.หญิงศิริพร สันติวัฒนา)

ผู้วิจัย

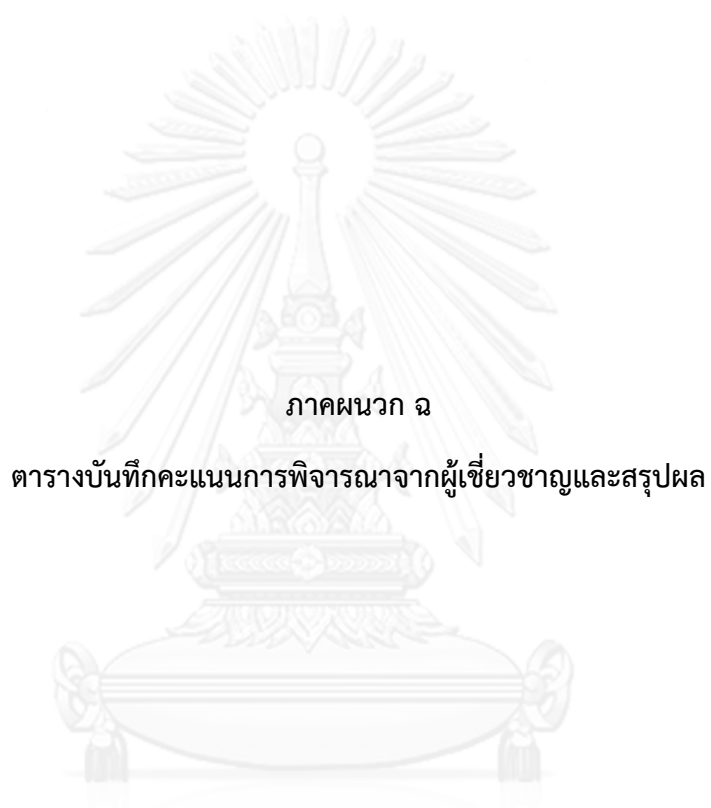
ลงชื่อ

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

...../...../.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก จ

ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและสรุปผล

รายการประเมิน	คะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ						รวม	IOC	สรุปผล (ใช้ได้/ แก้ไข)
	1	2	3	4	5	6			
1. คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายสามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
2. วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
3. ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจนสอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยเรื่องนี้	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
4. เนื้อหาในรายชื่อกิจกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชมีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
5. เนื้อหาในรายชื่อกิจกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชมีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
6. เนื้อหาในรายชื่อกิจกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชมีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
7. ปริมาณข้อคำถามในแบบสอบถามมีความเหมาะสม	+	+	+	+	0	+	5	0.8 3	ใช้ได้
8. ประเภทของข้อคำถามในแบบสอบถาม (ข้อคำถามแบบปลายเปิด, ข้อคำถามแบบปลายปิด) มีความสอดคล้องเหมาะสม	+	+	+	+	+	+	6	1	ใช้ได้
9. การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องเหมาะสม	+	+	+	+	+	0	5	0.8 3	ใช้ได้
10. ในภาพรวมแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ใช้วัดพฤติกรรมการโค้ชตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน ได้	+	+	+	+	+	0	5	0.8 3	ใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

วิธีการคำนวณหาค่า IOC = $\sum R/N$

$$\text{ข้อ 1. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 2. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 3. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 4. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 5. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 6. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 7. IOC} = \frac{+1+1+1++1+0+1}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 8. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ 9. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+0}{6} = 0.83$$

$$\text{ข้อ 10. IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+0}{6} = 0.83$$

$$\text{ค่า IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+0.83+1+0.83+0.83}{10} = 0.949$$

โดยคิดค่าความเชื่อมั่น ITEM OBJECTIVE CONGRUENCE ความตรงเชิงเนื้อหา IOC = 0.904

สรุปว่าแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นำไปใช้ได้ เนื่องจากมีค่าเท่ากับ 0.949

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ-สกุล ร้อยตรีหญิงศิริพร สันติวัฒนา
 เกิดวันที่ 16 มกราคม 2530
 สถานที่เกิด จังหวัดจันทบุรี
 ที่อยู่ปัจจุบัน 424/361 ถ.ราชวิถี แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
 E-Mail Siriporn.San@student.chula.ac.th
 ประวัติการศึกษา
 พ.ศ.2552 สำเร็จการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
 สาขาภาพถ่าย คณะสหเวช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 พ.ศ.2555 เข้าศึกษาต่อปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 วิทยาศาสตรการกีฬา แขนงวิชาวิทยาศาสตรการกีฬา
 คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY